

YTY
YURT
ITAP-YAYIN

mitolojiin romanı

ARSIZLIK TANRISI

STEN NADOLNY

Kitap üzerine

Dünyalar Arasındaki Haberci, Tacirlerin, Hırsızların ve Çalınmış Öpücüklerin Tanrısı Hermes 1990 yılında 2187 yıllık zorlu bir tutsaklıktan kurtarılır - Yanardağlar Tanrısı Hephaistos tarafından. Bu garip olayın şahidi olan Helga isimdeki Sachsen-Anhalt'lı genç bir turist kız, Hermes'e o an âşık olur. Hermes büyük bir şaşkınlık içinde çeşitli suretlere girerek, Helga'yı Orta Avrupa ve Kuzey Amerika'da takip eder. Bir nöroloji cerrahının, rap müzisyenlerinin veya graffiti sanatçılarının kafalarına girerek, büyük bir yaşamsal değere haiz olan arsızlık elementinden geriye sadece alaycılığın ve vicdansızlığın kaldığını idrak eder. Arsızlığa, tekrar eski tanrısal özelliklerinin kazandırılması gerekmektedir...

Sten Nadolny, 1942 yılında Havel-Zehdenick'de dünyaya gelmiştir, yaşamını Berlin ve Münih'de sürdürmektedir. 1980 Ingeborg Bachmann Ödülü, 1985 Hans Fallada Ödülü, 1986 Premio Vallombrosa Ödülü, 1995 Ernst Hoferichter Ödülü ile taltif edilmiştir. İlk romanı olan "Netzkarte"den (1981) sonra 1983 yılında yayımlanan "Die Entdeckung der Langsamkeit" tüm dünya dillerine çevrilmiştir. 1990 yılında "Selim oder Die Gabe der Rede" adlı bir roman daha yayımlamıştır.

© 1994 Piper Verlag GmbH, München

Orjinal Adı: Ein Gott der Frechheit

© 1998 Yurt Kitap-Yayın

Çeviren: Yılmaz Tonbul

Redaksiyon: Atilla Dirim

Yurt Kitap-Yayın 98 * Tarihi Romanlar Dizisi 7

ISBN 975-7076-12-0

1. Baskı Kasım 1998, Ankara

Dizgi: Yurt Kitap-Yayın

Kapak Resim: Sadri Pekak

Baskı: Yaysan Matbaası, Ankara

Yurt Kitap-Yayın

Meşrutiyet Cad. 11/22 Kat: 6

Kızılay-ANKARA

Tel & Fax: (0 312)417 35 49

ARSIZLIK TANRISI

STEN NADOLNY

mitolojinin romanı

Çeviri: Yılmaz Tonbul

K.N. ve Sagals için

Birinci Bölüm

BİR TÜR DİRİLİŞ

Gemi tekin olmayan bir sükûnet içindeki sulara ilerliyordu. Kötü bir şeyler olmuştu burada ve tekrar olması muhtemeldi. Soğuktu. Yunan Paskalyası'na daha iki gün vardı.

Genç bir kadın dışında kimseler yoktu güvertede. Yolcu gemisi iki ada arasında en az mesafe bulunan yerin hüznü görüntüsüne yaklaşıyordu. Adaların birbirine en yakın olduğu bu yerde, siyah kayalıklardan oluşma sarp bir duvar bir kale gibi dimdik yükseliyordu. En küçük bir bitkinin izi dahi yoktu. Uzaktan kabuk bağlamış bir yara izlenimi veren çıplak kaya, yaklaştıkça metalik bir parlaklık kazanıyordu. Şiddet kokusu yayılıyordu her taraftan. Orada, gökyüzü ve suların arasında, gözün gördüğü her yerde, görünmez bir şey durmaktaydı titreşerek ve tehdit ederek. Yoğun bir güç, çakmanın ve vurmanın öncesindeki ışıksız yıldırım...

Boynundaki şala daha sıkıca sarındı ve omuzlarını kaldırdı, çünkü üşüyordu. Bir kitabı okur gibi okumayı denedi, siyah duvarı. Soluk veya parlak kırmızıya çalan renklerde çıkıntılar, kesikler, yarıklar, çukurlar ve çatlaklar bulunmaktaydı, duvarda. Gemi yaklaştıkça kayalığın parçalanmışlığının çeşitliliği daha iyi fark ediliyordu. Fakat duvar okunmaya izin vermiyordu.

Kadın, bu kara bazalt labirentinin ortasında aniden bir insan figürü gördü. irkildi. "Aman Tanrım!" diye bağırdı ve gözlerini dört açarak hiç kımıldamadan figürün hareket edip etmediğini anlamaya çalıştı. Hayır, figür cansızdı. Adam kayalıklar kadar karaydı, ancak başı, omuzları, kolları ve bacakları yine de belirgindi. Çıplaktı. Taşa işlenmiş bir ibadet figürü müydü bu acaba? İlginç bir tapınım figürü olurdu bu fakat, çünkü zincirliydi. Adamın el ve ayak bileklerinde ve boynunda ağır kelepçeler sallanıyordu. Bir idam mahkûmu mu? Ölmesinin üzerinden uzun zaman geçmemiş olmalıydı; çevredeki aç kuşların, cesedi kısa sürede iskelet haline getirecekleri aşikârdı. Genç kadın ansızın bir ses duydu. Duvardan gelen güleme ve inleme sesleri, hayır, ses her taraftan geliyordu. Şimdi gümbürtü ve patlamalara dönüşmüştü duydukları. Kadın bakışlarını kayadaki şekilden kaçırarak korkuyla karşı adaya baktı. Üzerinde aktif bir yanardağ olduğu biliniyordu. Bu ziyaret ve kartpostal yanardağı, sezona kendi usulünce renk katmak için patlıyor muydu yoksa? Yeni bir koninin, üçüncü bir adanın, kükürt buharı ve yenilik kokuları saçarak su yüzeyinde belirmesi olasılığı daha yüksekti. Fakat bunlardan hiçbiri olmadı. Yalnızca yüksek bir şapırtı işitildi. Bir kaya parçası düşmüş olmalıydı aşağıya, suyun hareketini hâlâ görebiliyordu.

Artık geminin iyice yaklaşmış olduğu kaya duvarına döndü tekrar. Arı vızıltısına benzer kulak tırmalayıcı gürültüler yükseliyordu şimdi oradan. Ansızın gözlerinin önünde kaya duvarında geniş bir yarık oluştu. Siyah taban üzerinde bir çizgi şeklinde enlemesine yayılan yarık, başlangıç noktasında bir çatlak oluşturmuştu bile. Bir kalem, diye düşündü ve iyi şeyler olmasını beklemeye koyuldu. Sanki birisi duvarın üzerine bir çizgi çekiyordu. Çizgi, yüzeyin düzensizliğine karşın dümdüzdü.

Doğrudan insan figürüne ilerleyen çizgi onu ikiye böldü - hayır, bunu yapmadı! Ona zarar vermeden arkasından geçti, sonra geri döndü, zigzag hareketlerle çevresini dolandı ve geldiği gibi yoluna devam etti. Şimdi bir şangırdama sesi iştiliyordu: Kelepçeler ve zincirler söküldü, yerlerinden kopan demir parçaları birkaç kez duvarlara vurdu ve denize düştü. Cansız beden biraz aşağı kayd ve bir çıkıntının üzerine yığılıp kaldı.

Gürleme ve inleme sesleri şiddetini yitirmişti. O âna kadar sular kabarmamıştı. Fakat bu da ne? Kayalıktaki figür kollarını hareket ettiriyordu. Adam yerden güç alarak ayağa kalktı. Şimdi de ellerini içeri ve dışarı doğru çevirerek hareket yeteneğini yokluyordu.

Kimse gelmeyecek miydi gördüklerini görmeye? Bunların tümü, sarsıntı, kurtuluş ve ayağa kalkış, sadece kendisi için mi oluyordu? İnanılır gibi değil! Gemideki yolcular sağır, geminin Yunanlı kaptanı ise kör olmalıydı. Yalpalayarak kaptan köşküne yöneldi ve camı tıklattı, fakat adamın tek yaptığı kalkık kaşlarla ona gülümsemek ve tekrar önüne bakmak oldu. Artık boğazdan çıkmışlardı ve kaya duvarı iyice daralmış gibi görünüyordu göze. Ne var ki figür hâlâ belirgin olarak görülebiliyordu, çünkü üzerinde durduğu çıkıntının en uç noktasına gelmiş, açık kolları ve dik başıyla denize bakmaya başlamıştı. Birden doğu yönünden yaklaşan küçük bir bulut kümesi, saldırıya geçmiş bir arı sürüsünü andırırçasına adamın etrafını sardı. Adam üzerine sanki bir kürk giymiş gibiydi. Aynı anda ayakları yerden kesildi ve yatay biçimde havaya uzandı! Bir süre kayalık duvar boyunca süzüldü, süratini giderek artırdı ve doğudaki Volkan Adası'nın arkasında gözden kayboldu.

Etraf önceki gibi sessiz, boş ve ölüydü, fakat havadaki tehdit unsuru geçmiş, titreşen güç hissedilmez olmuştu. Kamaralarından çıkarak ünlü "Schmidt Duvarı"nı kaçırmış olmalarına hayıflanıp hayıflanıp yolcular, genç bir kadının telaşla kayalıklardaki bir figürden bahsettiğini duydular. Çoğunun dudaklarında anlayışlı bir gülümseme belirdi. Kaptan ise yalnızca taşın düştüğü âni hatırlayabiliyordu. Yolcular arasında küçük bir tartışma yaşandı; bir kısmı Phira'da öğle yemeğine vaktinde yetişebilmek için planlandığı gibi Nea Kaimeni'deki yanardağı ziyaret etmeyi, diğerleri ise kayalığın düşüşünü görmek için geri dönmeyi istiyordu. "Göreceksiniz, zincirler hâlâ kayalıklarda asılı duruyor!" diyordu olaya şahit olan genç kadın. Zaten yolcuların görmek istediği de buydu. Kaptan sabırlı olmaya çalışarak geriye döndü.

Bu öykünün gerçek olmasını hiç kimse beklemiyordu. Kadın Doğu Almanya'dan geliyordu ve Batı Dünyası'na ilk gezisini yapmaktaydı. Devamlı hızlı hızlı konuşuyor ve şüphesiz gereğinden fazla kitap okuyordu. Bu genç kadın dışında gemide bir Alman daha vardı, fakat onun tam tersiydi: Sınırsız bir kutu bira stokuna sahip olmasına rağmen, hayal gücü gayet sınırlı olan, şişman bir adam. Elindeki dürbün ile kara kaya duvarını tarıyordu. Bir süre sonra dürbünü indirdi ve Hollandalı bayan öğretmene uzattı.

"Ortada zincir filan yok" dedi sonra. Kaptan haklı çıkmanın gururuyla birkaç kez başını salladı ve yeniden dümene döndü.

"Ancak kısa süre öncesine kadar gerçekten de orada bir şeyler vardı" diyerek sözlerine devam etti Alman. "Duvara çakılmış beş tane el yapımı zincir halkası vardı, üç tanesi hâlâ parçalanmış olmak kaydıyla orada bulunuyor. Böyleleri bizde, ahırda büyükbaş hayvanlar için kullanılırdı; hayvanların zincirlerinin takıldığı sert, sağlam halkalar. Fakat buradakiler testereyle kesilmiş değil; ya eskilikten, ya sağa sola çekiştirmekten, ya da titreşimden dolayı kırılmışlar. Her halükârda halkalar bir

demircinin elinden çıkmış, çünkü döküm demiri başka türlü sallanırdı." İlk kez bu kadar uzun bir konuşma yapıyordu şişman adam.

"Az önce birisi kurtarıldı orada" diye konuştu genç kadın. "Uzun süredir tutsak olan birisi."

"Bu kaniya nasıl vardınız?"

"Hemen hemen hiç hareket edemiyordu çünkü."

Tümü birden gözleriyle kayalıkları taradı. Fakat nafile. Dürbünle bakan bayan öğretmen alnını kırıştırdı. "Ben bir şey göremiyorum. Zaten orada kayayla metali nasıl ayırt edebiliyorsunuz ki?"

Şişman adam hüzünlü bir bakışla süzdü onu. "Ben demircilik eğitimi aldım, bu meslekteki her şeyi bilirim. Freystadt yakınlarındaki Münch'te atları ben nallardım."

"Öyle mi!"

"Bayan, bir demir işi gördüğüm zaman, bunu yapan adamı dahi tarif edebilirim."

Üç bin yılı geçkin bir süre önce, Santorin Körfezi'nde, bugünkü Caldera'nın bulunduğu yerde Strongyli adında, büyük ve kalabalık, yuvarlak bir ada bulunuyordu: Plato o adanın varlığını biliyor ve bu şekilde adlandırıyordu. Burasının adı sık sık anılan Atlantis olup olmadığı tartışmaya açıktır. İ.Ö. 1500 yılında bir deprem ya da yanardağ patlaması sonucu adanın ortası çöktü. Oluşan dev krater deniz suyuyla doldu ve yalnızca ada kenarlarından geriye bir şeyler kaldı. Bu felakette oluşan sel dalgasının, Eski Ahit'te adı geçen tufan olduğundan söz edilmektedir.

İnsanlar Strongyli adasından geriye kalan kenar kısımlara kısa sürede tekrar yerleştiler. En önemli yerleşim yeri bugün Phira adını taşıyan Thera idi. Ada halkı lav toprağında iyi üzümler yetiştirdi; ayrıca akıllı denizci ve tüccardılar ve zamanla bütün çevrenin en zengin insanları oldular.

İ.Ö. 197 yılında sıcağın deniz suyunun bile buharlaştığı Caldera civarında, denizden kızgın bir koni yükseldi. Soğuduktan sonra Yunanlıların "Hiera", yani "Kutsal" adını verdikleri küçük, üzerinde bitki yetişmeyen bir adaya dönüştü. İnsanlar buraya Yanardağların ve Demircilerin Tanrısı Hephaistos için bir tapınak inşa ettiler. Kara kayalığın yarıklarında ilk bitkiler ancak on yıllar sonra yeşermeye başlamıştı.

Bin beş yüz yıldan daha fazla bir süre sonra, yeniden bir adanın doğuşu başladı: Hiera'nın doğusundan yükselen bir volkan konisi, adanın ikiye bölünmesine neden oldu. Bugün doğudaki yeni adaya "Nea Kaimeni" veya krateri sürekli tüttüğü için "Volcano", yaşlı Hiera'dan arta kalanlara ise Paläa Kaimeni-"Yanık İhtiyar" denmektedir.

Paläa Kaimeni Adası'nın doğusunda bulunan ve dimdik aşağı düşen kırk metre yüksekliğindeki uçurumun kırık kenarına "Schmidt Duvarı" veya "Schmidt Burnu" adı verilmektedir. 19. yy'da Schmidt adında bir Alman jeologu burasını incelemiş ve ölçüm yapmıştır. Yine Schmidt adında bir Alman ressam ise 1850 yılındaki bir inceleme gezisi esnasında burada günlerce taslak üzerinde çalışmış, sonra Berlin Yeni Müze'deki "Yunan Salonu" için bir tablo yapmıştır. Bu resim 1945 yılında ya yandı, ya da tahliye sırasında ortadan kayboldu. Ressamın çoktan unutulmuş olmasına

karşın, jeologun ismi -büyük olasılıkla sarp duvara adını verdiği için- hâlâ anılmaktadır.

Paläa Kaimeni Adası'nın en uç kuzey noktası, balıkçılar için küçük bir sığınma limanı oluşturmaktadır. Tekne gezisi yapan turistler bu limanın önünden geçirilmekle beraber, karaya çıkartılmazlar. Sayıları on beş kadar olan koyunlar dışında, ada ıssızdır. Hephaistos'un tapmağının kalıntıları bulunamamıştır. Bu nedenle adı geçen tapınağın Phira'nın doğusunda bulunduğu ve 1457 yılında üzerinde bulunduğu kara parçasıyla birlikte denize gömüldüğü tahmin edilmektedir.

Eski tanrılar hâlâ varlıklarını sürdürmektedirler, çünkü onlar ölümsüzdür. Athena, Zeus, Apollon, Hephaistos -insanlar yaşadığı sürece tanrılar kendileri istese bile ölemezler. İntihar etmenin ise bir tek çaresi vardır; insanlığı yok etmek. O takdirde ölümleri bile insanlardan daha mükemmel olur: Farelerin ve arıların aklında insanlara dair azıcık bir şeyler bile kalır, ancak tanrılar sanki hiç var olmamış gibi iz bırakmadan silinip gidecekler.

Sonsuz yaşam beraberinde bazı zorluklar da getirmektedir. Erotik eğlencelerden bin yıllar boyunca aynı hazzı almak mümkün değildir. Sonra eklemelerle ilgili rahatsızlıklar baş gösterir; onları çalışır durumda tutmak için her gün bol miktarda jelatin tüketmek gerekir. Hele de her on ilâ yirmi yılda bir yaşlanmanın getirdiği sorunları gizlemek için dış görünüm ve kimlik değiştirme zorunluluğu yok mu! Sık sık iyi düşünülmüş "ani ölüm vakaları" tanrıların yaşamlarını görünürde sona erdirmekte, fakat aslında onların başka bir bedende yaşamlarını sürdürmelerine yardımcı olmaktadır. Şayet tanrılar hâlâ Olimpos'ta yaşıyor olsalardı, bu tür dertleri olmazdı. Fakat bugün yakıcı sebeplerden dolayı insanların arasında yaşamaya mecbur kaldıklarından, kimliklerini gizlemek için her zaman iyi bir kılıfa ihtiyaç duyarlar. Günümüzde insanlarla her zamankinden daha fazla sıkı fıkı olmak zorunda kalmışlardır: ne de olsa tüm mesele kendi inanışlarını yaşatmaktan ibarettir. Bugün yeni tapınaklar inşa edilmediği, yeni armağanlar sunulmadığı için, tanrısal varoluş yeterince acınacak durumdadır zaten. Hiç olmazsa isimler mümkün olduğu kadar çok telaffuz edilmeli, tanrılar üzerine eski ve yeni öyküler anlatılmalıdır. Bu yüzden eskiçağ araştırmacıları çok önemli olmakla birlikte, genel düşlerin yanı sıra tanrı ve tanrıça düşleri görenler de büyük öneme haizdir. Ola ki bunlar yeterince gerçekleşmezse tanrılar sağırlaşır, tanrısal beslenme ve spor yapmalarına rağmen zayıf düşer ve insanların yaşamlarına bir tek katkıda bulunurlar: Ölümsüz bir can sıkıntısı!

Tanrıların son birkaç bin yıllık yazgıları birbirinden oldukça farklıdır. Bazılarının başına ne gelmiş olabileceğini kimse bilmemekle beraber, günün birinde geri dönecekleri umut ediliyor. Bazılarını ise insanlık gerçek adlarıyla tanımakta, fakat yanlış olarak onların ölümlü olduğunu sanmaktadır. Bazı tanrılar ise tümenden unutulmuşlardır; örneğin Karşı-sevgi Tanrısı Anteros gibi. Sadece Aphrodite ile Savaş Tanrısı Ares'in oğulları Eros görevinin başında kalmıştır. Canı istediği yerde aşk ateşini tutuşturur ve sonra ne olacağı ile ilgilenmez. Tam aksine, bu yaramaz çocuk kıskançlık ve intikam duyguları ile oynamaktan büyük zevk alır!

İnsanlığın sonu gelmeden ölemez tanrılar. Sefil bir yaşam içinde ömür tüketebilirler ancak; dış ve iç görünüşleri çöküntüye uğrar ve bir harabeye dönüşür. Bazıları ise Tartaros'un en ücra köşelerine sığınmış, daha iyi zamanların gelmesini beklemektedir. Bütün bunlar sonuçsuz kalmayacak elbette.

İnsanlar kendi karamsarlıklarında tanrıların parmağı olduğundan habersizdiler. Her zamanki gibi başlarına gelenlerin nedenlerini günlük olaylarda ve genel gidişatta arıyorlardı. "Dünya işte bu hale geldi artık" diye konuşmaktaydı birisi, Bebra'da kahvaltı sonrasında otel hesabını öderken, "yalnızca

afacan bir çocuk kurtarabilir onu." Dünyayı kurtaracağım diye ortaya çıkanların birer palavracı olduğunu söylemek istiyordu.

O zamanlar Avrupa gerek siyasi, gerekse siyasi olmayan nedenlerden dolayı, her zamankinden daha tedirgindi. Sanki her şey sanki harekete geçmişti, insanın karşısına devasa olanaklar çıkıyordu, fakat aynı şekilde bir anda yok olmak da mümkündü. Her halükârda geleceğin ne getireceği belirsizdi. Bu gibi durumlarda ilk olarak sakin dönemlerde başkalarına neyin iyi, neyin kötü olduğunu söyleyenlerin aklı karışıyordu. Bir şeylerle kendilerini ve başkalarını etkilemek zorunda olan bu çaresiz ve alıngan insanlar, bir anda anlamsız umutların veya korkularının tutsağı oluyorlardı. Bu onların umutsuzluğa düşmeme yöntemi. Yazar kongrelerinde ise durum daha da kötüydü. Tanrılar akıllarından şöyle geçiriyorlardı: "Konuşma yeteneğini onlara hiç vermememiz gerekirdi!"

Artık yalnızca afacan bir çocuk kurtarabilir dünyayı, diye Bebra'da bir sonbahar sabahı söylenen adam, bu cümlelerin bir taşla işlenmesi durumunda, çarpıcı bir gerçeğin ta kendisini ifade edeceğinden habersizdi. Fakat insanlar her şeye rağmen yine de bir şeyleri seziyorlardı.

1990 ilkbaharında Avrupa'da kıyamete benzer bir olay oldu. Söylenceler son iki bin yılın tümünden daha fazla gündeme girdi: büyülenme, başkalaşım, yücelik ve eski dünyalar, ama özellikle de tanrılar. Hatta bazıları Hermes'i bile hatırlamaya başlamıştı, oysa o kendi inancının yaşatılmasına en ufak bir katkıda olsun bulunmamıştı.

Aslında Hermes'in kim olduğunu, ona azıcık dahi olsun umut bağlayanlar bile, tam olarak bilmiyordu: Doğuştan afacan, hatta dünya çapında bir afacan, fakat her şeye rağmen Zeus'un oğlu. Peri Maia onu Kyllene tepelerinde bir mağarada, henüz doğurmuştu ki, gözden irak olduğu bir anda bezlerinden sıyrılmış, etrafı dolaşmaya başlamış, Apollon'a ait bir sığır sürüsünü çalarak bin bir kurnazlıkla oradan uzaklaştırmış ve uygun bir yere saklamıştı. Bir süre sonra ise kendisine doğru yaklaşan bir kaplumbağa görmüş, türlü komplimanlarla onu kandırıp kafasını çıkarmasını sağlamış ve oracıkta öldürmüştü. Sonra da kaplumbağanın zırhından ve inek bağırsağından "Lir" adını verdiği bir müzik enstrümanı yapmıştı. Bu arada Apollon'un sığırlarını çalanın izini bulması ve annesi Maia'ya hesap sorması üzerine Hermes tekrar bezlerinin içine girmiş ve dünyanın en uslu bebeği gibi beşiğine uzanmıştı.

Apollon onu kaptığı gibi başyargıç Zeus'a götürmek istedi, ancak Hermes yalan söylemeye devam ederek öyle bir yellendi ki, kibar Apollon şok olmuş durumda onu bıraktı, neredeyse gücü onu Zeus'a götürmeye yetmeyecekti. Ancak afacan velet babasının yanında da o kadar arsız ve kurnazdı ki, Zeus gülmekten kendini alamadı. Onunla gurur duyuyordu. Hermes bundan sonra şansın kendi yüzlerine gülene kadar beklemek yerine, onu çaktırmadan aşırıların tanrısı oldu.

1990 yılında dünya öyle bir noktaya gelmişti ki, kaybettiği şansını tanrıların yardımıyla belki de geri çalma fırsatını yakalamıştı. Fakat tanrılar buna rağmen kutsanmadılar, onlara duyulan özlem bir anlam ifade etmedi. Gerçi Hermes adı henüz oldukça yaygın olarak kullanılıyordu, fakat bu durum ciddi bir inancın doğmasına yardımcı olmak bir yana dursun, varolana da zarar veriyordu. Hermes'in Roma'da kullanılan adı "Merkür", gazetelerde, gemilerde, seyahat acentalarında, elçiliklerde ve ticari müzik kulüplerinde bilinmekteydi. Asil Yunan adıyla ise pek çok değişik şey ifade ediliyordu: Uzay projeleri, kredi güvenceleri, kargo şirketleri, vitamin hapları, ipek havlular. Magdeburg'un Hermes isimli meşhur yandan çarklı buharlı gemisi de hâlâ hatırlanmaktaydı.

Fakat daha ciddi anlamlar taşıyan bir şeyler de vardı: Hermes adı, Almanya ve Fransa'daki felsefe yapıtlarında başlık, tiyatro ve roman eserlerinde ise figür olarak kullanılmaktadır. İki kişilik bir müzik ekibi (arp ve gitar) kendilerine Hermes adını vermişlerdi. İlk albümleri olan "Duygulu Yabandomuzu" uzun süre liste başı oldu. Parisli bir cerrah ise dilinden şu cümleyi hiç düşürmüyordu: "Ameliyatı a l'Hermes yapalım!" Başlangıçta cerrahın tanrıları alaya aldığı kuşkusuz doğduysa da, bunun sadece doğuda ve batıda yayılan garip konuşma tarzının bir dönüşümü olduğu çok geçmeden anlaşıldı: "Haydi, Hermes'le birlikte tüyelim buradan!" Git gide daha fazla insanın ağzında dolanıyordu bu laf, fakat ne anlama geldiği konusunda hiçbirinin tutarlı bir açıklaması yoktu. Bunun alaycı-kötümserden, eğlendirici-iyimsere kadar pek çok değişik anlamı olabilirdi.

Avrupa'nın akla hayale gelebilecek en değişik yerlerinde -İngiltere'de bir golf sahasında, Frankfurt'ta bir yönetim seminerinde, Madrid'de bir psikiyatri servisinde, Litvanya Parlamentosu'nda, hatta kriz halindeki bir gizli servis toplantısında dahi- ölümlüler birdenbire Hermes'i konuşur olmuşlardı. Tacirlerin, hırsızların, hatiplerin ve güreşçilerin tanrısı, ölümler ülkesinin ruh taşıyıcısı, kanatlı şapka ve sandaletleriyle tanrıların habercisi Hermes yeniden ortaya mı çıkıyordu yoksa? Sıçrayışın, çabuk kavramanın, mutlu buluşların ve arsızlığın tanrısı geri mi geliyordu? Aynı şekilde ihmal edilmiş diğer tanrılar, iki bin yıldır onun başına gelenleri bildiklerinden dolayı, merak içerisindeydiler. Belki de yaşlı Avrupa'nın aşırı alıngan, çılgın ve kendini ön plana çıkarmaktan hoşlanan oyuncularını için, yeni bir başlangıç olurdu bu. Bir tür gerçeklik sevgisiydi arsızlık, teselli verici bütün yalanları ortadan kaldırıyordu. Soğuk ve duygusuzdu. Hermes, mistik bir sise gerek duymayan dolaysız iletişimin tanrısıydı.

Hermes'le ilgili bir şeyler yazan veya yazmak üzere olan pek çok yazar vardır. Kerényi, Thomas Mann, Ranke-Graves ve Walter F. Otto onu gözlerine kestirmişlerdi; yeterince fark edilmese de Rombach onunla ilgileniyordu; Serres, onu kristal netliğinde görüyordu, fakat fazla ışıltı gözlerini kamaştırdı; Nadolny henüz karar vermemişti, zaman talep etti; Pictor, alaycı olarak da değerlendirilebilecek ihtiyatlı bir şiir yazdı (şiirin Eski Yunanca olması, yayılmasını engelleyen durumların başında geliyordu); Freya Zangemeister bir arkeoloji dergisine yazdığı yazıda, fikri sorulmadığı halde Hermes'in ortaya çıkmayacağı açıklamasını yaptı, çünkü onun varlığının, yokluğunun fark edilmesine bağlı olduğunu söylüyordu. "Son iki bin yıl boyunca Hermes adı birçok kez işitildi" diyordu Zangmeister, "hatta büyük insan toplulukları onun büyüüne kapıldılar. Bundan etkilenmeyen tek varlık, Hermes'in ta kendisiydi." Onun ilkesi buydu işte: Her zaman beklenen, ama asla gelmeyen bir tanrı olmak!

"Hermes'le birlikte yaşamak isteyen" sayısız bayan mektup arkadaşı da vardı bu arada. Bunun uygulamada nasıl olacağı pek belli olmadığı için, zamana bırakılmıştı.

Ve Santorin Koyu'ndaki genç kadın. Kurtuluşun tek tanığı. Olayın Hermes'le ilgili olduğunu seziyordu. Her halükârda kapkara adamın beceriksiz hareketlerle ayağa kalkmasına, hareket ermeyi denemesine ve arı sürüsü tarafından denizin üzerinden ana adaya doğru taşınmasına tanık olmuştu. Gördüklerini kanıtlamayı çok isterdi, ancak kimse ona yardımcı olmadı. Şişko demirci yine kendi iç dünyasına dalmıştı. Nea Kaimeni Adası'ndaki kükürt kokan yanardağı gezisi esnasında bile genç kadının hikâyesine olan ilgisini tümünden yitirmişti. Bira kutularının çokluğuna karşın neden bu kadar içine kapanık olduğu, bir sır olarak kaldı.

Bir tanrı uzmanı bulunmaktaydı adada. Selini Meyhanesi'nin sahibesi olan kadın, onun nerede

oturduğunu bile biliyordu. Alkol tutsağı bir İngiliz'di bu adam, adı ise Henry Pictor'du. Pyrgos'ta, dağ başında bir evi vardı. Evinde su olmaması umurunda bile değildi. Genç kadın onu bulduğunda, gözlemlerinin doğruluğunu hemen onayladı. "Elbette, elbette, o Hermes'in ta kendisiydi. Demek serbest kaldı artık? Muhteşem! Yani bu durumda, bir saniye, tam 2187 yıl tutsak kaldı, bunun da ilk üç yüz yılını dumanlı ortamda geçirdi. Kapkara olduğuna hiç de şaşırırmamak gerek!" Ona Hermes'ten ve Hermes'le ilgili bir melodi yazma denemelerinden söz etti. "Salon ona âşık olmayın" dedi. "Tanrıların insanlara yaklaşım tarzları çok alaycıdır."

Arabasına atlayıp genç kadınla birlikte Schmidt Duvarı'na gitmek istemedi. Ya bunu yapamayacak kadar sarhoştur, ya da çok tembeldi. "Orasını biliyorum zaten. Yüzlerce kez taslağını çizdim ve birçok resmini yaptım, hatta Yunan Salonu'ndaki duvara bile..." Bardağını kafasına diktikten sonra, ipin ucunu kaçırmıştı. Artık sadece genç kadının küpeleriyle ilgileniyordu. Kızın kulağındaki yarım ay biçimli klipsli küpeler, kulaklarının neredeyse yarısını kapatıyordu. "Kulaklarınız çok güzel, neden onları zırhla kaplıyorsunuz?" demek istiyordu adam. Fakat genç kadın çok az İngilizce bildiğinden, adamın sözlerinden sadece kendisiyle gelmek istemediğini anladı.

Sürekli burada oturduğu için Santorin'i çok iyi tanıyan Bavyeralı araştırmacı Knidlberger genç kadını kabul etti, fakat onun neden söz ettiğini anladığına dair bir belirti göstermedi. Bunun yerine ona iltifatlar yağdırmayı tercih ediyordu: Çok güzel ova mavisini gözleri varmış. "Burada kalmalısınız" dedi ona. "Ben Inn havzasındaki Rott şehrinden geliyorum ve bir daha da geri gitmeye niyetim yok. Ne yapalım, tanrılar burada oturmayı tercih eder. Bundan sonraki durağınız neresi? Atina'ya gittiniz mi?"

Genç kadın omuzlarını silkti: "İstiyordum. Ama seyahat acentam - her neyse, hoş bir öykü değil bu. Önce Venedik'e, oradan da Stendal'a dönmem gerekiyor."

Adam gülümsedi ve kadının kadehine şarap doldurdu. "Demek ki: Haydi, Hermes'le birlikte tüyelim buradan! Bu arada, kulaklarınızdaki bu yarım aylarla iyi duyabiliyor musunuz?"

Gezi planı, başka girişimler için fırsat tanııyordu. Paskalya'dan sonra koca gemi yeniden yola koyulacaktı. Hermes'le ilgili olay aptalca bir fikir, bir düşünüydü sadece? Demirci neden birdenbire ilgisini kaybetmişti? Kükürt buharı ruhunu aydınlatıyor ya da karartıyor gibiydi; fakat her iki durum da aynı şaşırtıcı sonucu ortaya çıkartıyordu.

Kapkara bir kabuk bağlamış olan Hermes, dikenli saçkıran çalılıklarının arasında çömelmiş ve sırtını bir taşa yaslamıştı. El ve ayaklarını sağa sola çevirerek, eklemlerine hareket yeteneklerini kazandırmaya çalışıyordu. Kor halindeki ateşten çıkan sesleri andırırcasına çatırdıyordu eklemleri. Fakat bu sesleri duyabildiği için memnundu. Ayrıca martı seslerini de. Ve kırlangıçlar da oradaydı. Henüz kuzeye doğru uçmamış olmaları, soğuk bir ilkbahar anlamına geliyordu. Ondan uzak duruyor gibiydiler, kuzeyin nasıl olduğunu hiçbirine soramıyordu.

Yavaş yavaş bir şeyler hatırlamaya başlıyordu. Küçük bir çocukken ormanlarda ve bataklıklarda, kaynak başlarında ve olağanüstü güzellikteki ovalarda oturmaktan ne kadar da hoşlanırdı! İnsanların dünyasına giden yol ayrımlarına taş bir sütun gibi hareketsiz ve bir başına oturur, görünmez olduğunu düşünürdü. Sonradan bunu sağlayacak olan âsâya sahip oldu. Görünmez olmayı çok seviyordu. Tembel tembel yatmayı, kimseye görünmeden tuzlu rüzgârı duyumsamayı, soğukkanlı bir keyifle

böceklerin, insanların ve tanrıların yaşamını izlemeyi, evet, bunu istiyordu, bunlar geri gelmeliydi.

Ne yazık ki görme yeteneği henüz eski gücüne ulaşamamıştı. Gözleri kuru birer meyve gibiydi. Caldera'ya doğru bakarak, uzunca bir süre kendi cezaevi olan kükürt kokulu volkanik orta adayı görmeye çalıştı. Fakat tek görebildiği körfezin ortasında kara renkli dev bir kurbağa gibi duran pislik yığınlarıydı. Hemen yakınında olan şeyleri daha iyi görebiliyordu: Rezene, biberiye, kırmızı ve vişne çürüğü renkli otlar, deve dikenleri, kaktüsler, kısacası az su isteyen bitkiler. Çorak ve tozlu bir yerd burası. Birkaç adım ötede -bu birkaç adımı atmaya henüz cesaret edemiyordu- üst üste yığılı birkaç taş vardı. Onların tesadüfen orada bulunmadıkları her hallerinden belliydi. Demek ki kendisine, Hermes'e tapınan insanlar vardı hâlâ? Fakat belki de taş piramitler bu arada bambaşka anlamlar kazanmıştı.

Arılar onun bilmediği bir tarzda dans etmiş, onu insanların yerleşim yerlerine ya da tanrıların tapınaklarına götürmek istememişlerdi. Vızıltılarıyla ona en küçük bir haber bile vermediler. Kim bilir, belki Hermes'in bir zamanlar efendileri olduğunu bile bilmiyorlardı! Belli ki şimdi başka bir efendileri vardı. Demeter mi? Tanrılardan hiçbirinin onu selamlamaya ve yardım etmeye gelmemesi de oldukça düşündürücüydü. Yokluğunda tanrıların haberciliğini İris yapmıştır mutlaka, tıpkı Troya Savaşları sırasında bu görevi yerine getirmeyi istemediği zamanlarda olduğu gibi. Yoksa rüya düşkünü Pan mı? Ama onun her şeyden ödü patlardı, özellikle de kendisinden. Belki Athena - mümkün değil! Athena her işe mutlaka burnunu sokardı ve yeterince diplomatik değildi. İletmesi gereken şeyi kesinlikle sahiplenirdi. Tıpkı benim gibi, diye düşündü Hermes, ancak benim yaptıklarımı kimsenin ruhu bile duymazdı.

Yakıcı bir duman kokusu genzine doldu. Bunun bir adak tütsüsü olmadığı kesindi, ancak volkanik bir koku da değildi. Belki de martıların sözünü ettiği ateşti bu. Ah şu martılar! İnsanlar ve tanrılar hakkında konuşmak yerine, şehrin yakınındaki bir yamaçta sürekli yanan bir ateşin sıcak rüzgârını övmekte ve kendilerini bu rüzgâra nasıl bıraktıklarını anlatmaktaydılar. Ya da Thera'daki kedilerin balık artıklarını nasıl aşırıldıklarını. Kuşlar ne anlar ki zaten! Onların dışında hiç kimse, Athena bile gelmemişti. Belki Zeus'tan ve verdiği hükümden korkmuştu o da. İlk birkaç yüzyılı yanardağ adasının ta derinliklerinde geçirmişti. Kırk yılın başı suyun içindeki kaya yarıklarından süzülerek, Poseidon'dan küçük bir haber getiren bir balık dışında kimse uğramıyordu yanına. 'Tek yakında yine temiz hava soluyacaksın.' Bir eşek şakası. Gerçi ada sonradan ikiye bölünmüştü ama, zincirleri hâlâ yerli yerindeydi. Yeni oluşan sarp duvardaki yerinden uzunca bir süre Thera'nın açık badanalı evlerini seyredebildi, ta ki Hephaistos ateş ve duman kullanarak onunla insanlar arasında yeni bir ada yapana dek. Fakat zaten gözleri de nem eksikliğinden dolayı bulanıklaşmıştı, uzaklarda algılayabildiği son hareket, yelkenli bir gemi oldu. Dağın tepesindeki garnizona asker taşıyordu.

Fakat artık en azından ayak bilekleri dıştan bir müdahaleye gerek kalmadan hareket edebiliyordu! Ölümsüzlük ağır bir yükten başka bir şey değildi. Tanrıça Eos'un Zeus'tan kendisi için ölümsüzlük dilediği zavallı Tithanos'u düşündü. Eos, sevgiliyi arzulan görünte tutmak için, sonsuz sağlık, güzellik ve gençliğin de gerekli olduğunu unutmuştu. Tithanos gittikçe yaşlandı, ağardı, buruştu, küçüldü ve sesi tizleşti. Sonunda onu bir mücevher kutusunda taşımaya başladı. Ölümsüz olduğu için bugün de dünyanın en yorgun cırcır böceği olarak bir yerlerde sürünmeye devam ediyordur mutlaka.

Sonunda birkaç adım attı Hermes. Taş yığını olarak düşündüğü şey, çürük yiyecek kokuları saçan ve ince metal kutulardan oluşan bir yığından ibaretti. Kılıçları ve kuyruk yüzgeçleriyle yarı çürümüş

balıklar da göze çarpıyordu. Beyaz renkli bir kedikafatası. Paslanmış, altı köşeli, ortalarında ilginç bir matkap deliği bulunan metal parçaları. Sinekler ve kertenkelelerden başka hiçbir canlı yoktu. Geçmişte kertenkeleleri gözleriyle nasıl takip ettiğini ve bir anlık sürede derilerinin üzerindeki bütün noktaları nasıl saydığını hüzünle düşündü. Nabzının düzelmesiyle birlikte, düşünme ve hatırlama yeteneği yerine gelmeye başlamıştı. Yanardağ kayalığındaki yüreği kış uykusundaki bir dağ faresinin yüreğinden daha yavaş çarpmıştı. Ansızın bir tutam kekik otu gördü, güçlükle nefes alarak eğildi, bitkiyi kopardı ve parça parça yedi. Evet, şimdi cesarete ihtiyacı vardı. Kekik bu cesareti kendisine verebilirdi, hele bir de Hyperion bitkisiyle yenilmesi durumunda!

Durum nasıldı acaba? Muhtemelen her şeyin sonu olan bir şeyin başlangıcındaydı.

Yirmi dengesiz adımdan sonra aniden yarı yarıya toprağa gömülmüş olan paslı bir metal parçasına rastladı. Acaba bu bir av tuzağı mıydı? Ve her tarafta irili ufaklı bir sürü tekerlek bulunuyordu. Aradan geçen zaman zarfında insanlar birçok buluş gerçekleştirmiş olmalıydılar. İnsan türüne tanrılara yakışmayan bir tarzda sevdalı olan Hephaistos da, buna katkıda bulunmuş olmalıydı. Hephaistos birisini sevdiğinde ya da nefret ettiğinde, yapılacak tek ve en iyi şey, oradan kaçmaktır. Bütün tanrılar gayet iyi biliyordu ki, Hephaistos'un sevgisi ve nefreti arasında çok az fark bulunmaktaydı. Her ikisi de şantajla sonuçlanırdı.

Tekerin bir simge veya işkence aletinden daha değişik bir şey olduğu, onun bu biçimden yeni bir insan yaratılabileceği düşüncesi Hephaistos'tan gelmekteydi. İki kol ve iki bacaklı değil de, sekiz bacaklı insan benzeri bir vücut yapmıştı. Özellikle büyük yapılmış ve her yöne uzatılmış ayaklar, gerçekten de bir tekerlek oluşturunlardı. Yapay insan, ayaklarını değiştirerek öne kaldırıp onlara ağırlık vererek yürüyüp koşmak yerine, fırtınada sallanan bir demet kuru deniz yosunu gibi dönüp duruyordu. Bu tekerlek insanına yaşam soluğu vermeyi reddetmişti Zeus - sekiz bacaklı bir yaratık hiç de erotik gelmiyordu ona. Hephaistos, tanrıların göz zevki açısından en hızlı olanın değil, en güzel yürüyüşün daha ilgi çekici olduğunu görememişti. Homurdanarak ve mırıldanarak hırçın bir tavırla geri çekildi ve tekerlek yapmaya devam etti. "Bacak" kavramını kullanması yasaklandığı yerde, "tekerlek parmağı" kavramını kullanıyordu. Böylece arabayı icat etti. Helios gibi ağır yüklerin altında ezilen tanrılar, bu icadı coşkuyla karşıladılar. Her ne kadar doğumundan sonra itilip kakılmış olsa da, Hephaistos asla küçümsenmemeliydi. Doğumundan hemen sonra annesi Hera onu çirkinliğinden dolayı Olimpos'tan aşağı atmıştı- böylece onunla ilişkisi bozulmuştu- ve Hephaistos denize düşmüştü. Çok sonraları, demirci olduktan epey sonra babası Zeus ona çok kızmış ve onu bir kez daha aşağıya atmıştı. Bu kez Lemnos Adası'na düşmüş ve sakat kalmış, fakat Olimpos'a dönmeden önce sanatının tüm inceliklerini öğrenmişti. Büyük becerilere sahipti, önünden akıp giden keyifli Olimpos hayatını nefret, hırs ve küçümseme dolu bakışlarla süzüyordu. İnsanlara yakın olmak ona daha büyük bir keyif veriyordu. Onlardan düzen, sadakat ve sanata karşı saygı beklemekteydi. Tanrıların önemsemediği şeylerin tümünü yani.

Onda eksikliği en belirgin olan şey, ihtirasındaki incelikti. Başkalarının da ona ilgisiz kalmamasına bu nedenle hiç şaşırılmamalıydı. Gerek Eros, gerekse Karşı-sevgi Tanrısı Anteros, öteden beri Hephaistos'un etrafından geniş bir kavis çizerek dolanıyorlardı. Aphrodite bile, Zeus'un emri üzerine evlendiği o ter kokan demirciden kısa sürede bıkmıştı. "Güzelliğin ve zanaatın simgesel birliği" - can sıkıntısını ifade etmek için daha iyi bir formül bulunamazdı herhalde. Bu nedenle Aphrodite, Ares'in mızrağı ile gizlice baştan çıkarılmayı tercih etti. Bu durum Hephaistos dışında ne kimsenin tuhafına

gitti, ne de kimse şaşırıldı. Ve Zeus o zaman da kesinlikle Hephaistos'un tarafını tutmamış, aksine son derece normal bir davranış sergilemişti: Dizlerini döverek gözlerinden yaş gelene kadar gülmüştü. Sonsuzluktan sonsuzluğa uzanan korkunç can sıkıntısına kapılmadan önce, işte böyle davranırdı Zeus. Hermes'e biçilen ağır hükmün gerekçesi de yalnızca buydu. Aphrodite'in baştan çıkarılması olayı dahi, Olimpos'un kaskatı ve alacakaranlık dünyasında kabul görebilirdi. Cıva gibi hareketliliğin ve muzipliğin tanrısı Hermes'in ise, bu dünyada yeri yoktu.

Paslı metal parçası bir tuzak değil, eski bir yataktı. Üzerine gerili sığır derisi un ufak olmuştu. İnsanlar neden metal yaylar üzerinde yatmaya başlamışlardı ki? Bilgisiz, geri kalmış bir tanrı olmak ona acı veriyordu. Fakat kekik etkisini göstermeye başlamıştı. Göstermeliydi de. Cesareti olmayan bir tanrı ne işe yarar ki?

Martuların sesleri birdenbire değişti. Havlıyorlardı! Tabii ki hayır, gerçekten de dilleri bir karış dışarıda bir yığın benekli köpek ona doğru geliyordu. Yüzlerce köpek! İğrenç. Ve tabii ki onlarla beraber çarpık bacaklı ve tüylü dudaklı Köpek Tanrıçası Hekate de görünmüştü. Elllerinde Hermes'in hızlı sandaletlerini ve kanatlı şapkasını tutuyordu. Evet, hatta kelebek âsâsı Phalaion bile ellerinin arasındaydı. Tanrıların habercisi o mu olmuştu? Yoksa İris'in başına bir şey mi gelmişti?

Hekate çarpık bacakları ile hızla ilerliyordu, sanki bir yere acil bir haber ulaştırması gereken bir haberci gibiydi. Çok güzel! Mutlaka ona Zeus'un hükmünü kaldırdığı haberini iletmek ve sihirli âsâ dahil olmak üzere, eşyalarını geri vermek istiyordu. Hermes onu kibarca selamladı. Hekate ne de olsa heyecanlanmış olmalıydı: Tanrı ve tanrıça bilir ki, Hermes'e Zeus'tan bir haber getirmek hiç de sıradan bir şey değildir.

Hekate tozların araşma elinden geldiği kadar heybetle dikildi. Etrafına oturmuş olan köpekler sessizce bekliyordu. Hekate o kadar basit ve kaba bir tarzda konuşuyordu ki, Hermes onu anlamakta büyük güçlük çekiyordu. Acaba normalde sadece köpekleri ile mi konuşuyordu?

"İyi günler Hermes. Dünya'nın Efendisi gönderdi beni. Artık serbestsin ve canın istediği zaman yola koyulabilirsin. Yunanistan'a ve özellikle de Atina'ya gitmekten kaçın! Şayet bu yasaklara uymayacak olursan, tekrar dumanlarla dolu bir tutsaklığa döneceksin. Rastladığın ilk kadın insanı, dünyanın merkezine doğru takip et. Orada Efendimiz'in senin hakkındaki düşüncelerini öğreneceksin. Al sana biraz azık! İhtiyacın olan diğer tüm şeyleri kendin temin etmek zorundasın."

Hermes'in önüne içinde biraz jöleli puding, nektar ve ambrosia bulunan bir sepet bıraktı. Kokuyu alan köpekler sepete saldırıma yeltenince, onları durdurmak isteyen Hekate yüksek sesle bağırıp çağırmak zorunda kaldı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Hermes.

"Evet."

"Demek ki ben şimdilik uçamayacağım, görünmez olamayacağım ve âsâmla hiç kimseyi uyutamayacağım. Söyler misin bana lütfen, yapabileceklerim nelerdir?"

"Eskiden sandalet, şapka ve âsâsız yapabildiğin her şeyi yapabilirsin şimdi de. Tamam, bunların çok

fazla olmadığını ben de kabul ediyorum, ama bu durum sonsuza kadar sürmeyecek ki! Hoşça kal. Ve sakın unutma: Atina'ya gitmeyeceksin! Şayet bu yasağa uymazsan özgürlüğün çok çabuk son bulur."

Köpekler tekrar havlayabileceklerini, itişip kakışabileceklerini, ısırabileceklerini sezdiler. Efendileri harekete geçmişti! Hermes'in aklında pek çok soru vardı, fakat bu karmaşada zaten istese de sormasına imkân yoktu. Dünya'nın merkezi de neresiydi? Böyle bir saçmalıkla şimdiye dek hiç ilgilenmemişti. Bu tür meseleler Apollon'un ilgi alanına giriyordu. Fakat sırtına taşıyabileceğinden ağır sorumluluklar yüklenmiş yaşlı ve beceriksiz köpek tanrıçası, geldiği gibi çekip gitmişti. Onu yer altından çıkarıp tanrıların habercisi yapmak Zeus'un aklına nereden gelmişti ki?

Ve Zeus'tan neden sürekli olarak yalnızca "Efendi" diye söz ediyordu? Hermes, dünyaya yeniden dönüşünün zavallılığı karşısında umutsuzluğa kapılmamak için, kucak dolusu kekiğe ihtiyacı olduğunu hissetti. Tek bir umudu vardı: İnsanlar. Ne de olsa onlar titanlar tarafından yaratılmışlardı ve kendi annesi de bir titandı. Aslında onları sadece bir oyuncak olarak görüyordu, çünkü Olimpos'ta çok uzun bir süre yaşamış ve bu düşünceye alışmıştı. İnsan kadınlarının bacakları oldukça güzeldi ve onları baştan çıkarmak gayet eğlenceliydi. İşin en güzel yanı da oyuncaklar sürekli değişiyor ve yenileniyor, hatta ölümsüzlerin sonsuz can sıkıntılarını bile giderecek ilginçlikler yapıyordu.

Gerçi bu arada Olimposlular da insanların beyinleri olmadan varlıklarını sürdüremeyeceklerini kavramışlardı. Fakat insan beyni sıkıntısı şimdilik yoktu.

Hermes güç bela ayağa kalkarak yavaş yavaş kuzeye doğru yönelmeye başladı. Umuyordu ki dünyanın merkezi çok uzakta olmasın!

Hermes'in kurtuluşunu gördüğünü öne süren açık renk gözlü genç kadın, Altmark bölgesindeki Stendal kasabasından Helga Herdhitze idi. Soyadından nefret ediyordu. Unutmak istediklerinin tümünü simgeliyordu bu isim. Nefretle karışık bir sevgi duyuyordu babasına. Çünkü onda sevdiği şeylerin tümüyle olan ilişkisini kesmişti artık. Ağzından çok nadir tek tük kelimeler çıkan bu adamın elinden her iş geliyordu, fakat sevmekten ve yaşamın tadını çıkarmaktan bihaberdi.

Erken yaşta evlenebilmek için soyadı ona göre geçerli bir bahane idi. Ne yazık ki doğru erkeği bulamamıştı. Kendisiyle ilgilenen erkeklerin tümü, onun ilgisini bile çekmemişti. Bunun nedeni, adaylardan hiçbirinin daha on yaşındayken Winckelmann Müzesi'nde gördüğü küçük heykel ile uzaktan yakından ilgilerinin olmayıştı. Yüzleri ne kadar güzel ve neşeli olursa olsun, çıplak durumdayken bronzdan yapılmış o küçük Hermes figürüne benzemeyen hiçbir erkeğe dokunamayacağını gayet iyi biliyordu.

9 Aralık 1989'dan beri on dokuz yaşındaydı. Her şeyi tehdit eden ve bir kez açığa çıkması durumunda asla durduramamaktan korktuğu bir özlem vardı içinde, belki de gizli bir güç. Bilemiyordu ve bu durum hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Durağan veya değişim şekli önceden belirlenen hiçbir şeyi sevmiyordu. Buna karşın, ölüm de dahil olmak üzere, şaşırtıcı olan her şeyin tutkunuydu. Can sıkıntısı ona fiziksel bir acı veriyordu. Can sıkıcı şeyleri dinlememek için, derslerde kulaklarını tıkamayı alışkanlık haline getirmişti. Uyurken dahi yatış şeklini sürekli değiştirirdi. Sabahları uyandığı zaman yatağı harp meydanına dönmüş olurdu. Yanardağlardan dolayı coğrafyaya büyük ilgi duyuyordu, ilgisi özellikle depresyon ve olası

püskürmeler konusuna yönelmişti. Fakat böyle bir olayı yaşayabilmek için epey beklemesi gerekecekti. Stendal, coğrafi olarak "son buzul çağı alçak sekisi" diye tabir edilen bir yerde bulunuyordu, "buzultaşlarla kaplı ölü buz alçaltıları" hiçbir şekilde kıvıldamazdı.

"Büyük Antik Çağ Sanatı Alimi" Johann Joachim Winckelmann, 9 Aralık 1717 tarihinde Stendal'da dünyaya gelmişti. "Magnet" isimli çok katlı alışveriş merkezinin yakınlarındaki bronz heykelin üzerinde böyle yazıyordu. Beşikten beri dünyanın kendisinin farkında olup olmadığı sorusunu soran Helga sık sık Winckelmann'ın yanına gidiyordu, çünkü -yıl itibarıyla yanlıştı ama- bronzun üzerine kazılı kendi doğum tarihini görmekten hoşlanıyordu. Bazen 1717 tarihinden beri yaşıyor olmayı isterdi. Kim bilir ne muazzam bir bilgi birikimine sahip olurdu! Çocuksu görünümü ve konuşması o zaman farklılığını gizlemek için iyi bir kılıf olurdu.

Anıtın arkasında daha küçük harflerle LAUCHHAMMER ve FUDİT yazılıydı. Lauchhammer adlı bir şehir ve dökümhanenin bulunduğu göre, Fudit de bu heykeli yapan adamın ismi olmalıydı. Bu tür bir şeyi babası da rahatlıkla yapabilirdi, çünkü metalle ilgili olan her şeyden çok iyi anlardı. Ne yazık ki Tangermünder Kapısı'nda bulunan atölyesindeki örs ve demirci ocağı nadiren faaliyete geçiyordu: Kırsal bir kolhozda tesviyeci olarak görevlendirilmişti ve vaktinin büyük çoğunluğunu orada geçiriyordu. Demirci olarak çalıştığı nadir anlarda ise ortaya âsil vücutlar ve akıllı yüzler değil, eski arabalar için yeni dingil yayları çıkardı. Annesi on bir yıl önce ölmüş ve babası bunu hiçbir zaman kaldıramamıştı. Artık açık açık "son vermektten" söz eder olmuştu.

"Fudit" kelimesinin Latince bir fiilin geçmiş hali olduğunu biliyordu artık: Bu heykel Lauchhammer dökümhanesinde "fudit" - dökülmüştü.

Kendisini hiçbir zaman Winckelmann'a yakın hissetmedi. Winckelmann, bir tür sürekli ve genel bir güzellik tarzı bulmuştu ki, Helga bütün genellemeler gibi buna da şüpheyle yaklaşmıştı. Hatta Winckelmann'ın "âsil sadeliği" ile çevredeki yapay bütünlük arasında doğrudan bir ilişki olduğunu bile seziyordu. Ya "sessiz ulvîlik?" Kurbanlara ait bir kavram değil miydi bu? Kurban olmaksızın ölmeyi tercih ederdi.

Her zaman sıksa olarak bilinirdi ve neredeyse hastalık derecesinde zayıftı. Soluk benizli ve çilliydi, neredeyse bir örümcek kadar hızlı hareket ettiği için yüzü çok az kişinin hafızasında kalırdı. Okul yıllarında çok iyi bir masa tenisi oyuncusuydu, ağır motosikletlere düşkündü ve sonunda ehliyet almayı başardı. Fakat bir şeyler yazıp okumak hastalığından kurtulamamıştı bir türlü, Lenin ve Winckelmann anıtları önündeki banklarda okurken görülürdü sık sık. Kendisine birşey sorulduğunda o kadar hızlı cevap verirdi ki, söylediklerini bir kez daha tekrar etmesi rica edilirdi kendisinden. Babasının boş demirci atölyesinde gittikçe daha sık vakit geçirir olmuştu, hatta geceleri bile oradaydı, eski bir çalışma lambasının cılız ışığında oturuyordu.

Mezun olduktan sonra bir süre devlet demir yollarının bakım-onarım bölümünün kütüphanesinde çalıştı. Kitaplarla ilişkisini koparmak istemiyordu, hatta coğrafya veya arkeoloji öğrenimi -çünkü bu ülkede ilginç olan bir şey olsa olsa yer altında olurdu- görmeyi bile düşünüyordu. Ayrıca bol bol seyahat etmek ve sınırlar ötesindeki dünyanın kendisine burada olduğundan daha fazla ilgi gösterip göstermeyeceğini öğrenmek istiyordu. Bir gün gitmeyi umduğu ülkelerin dilini öğrendi: Lehçe, Macarca, hatta Sırpça bile. Oysa Yugoslavya'ya gitme şansı çok zayıftı, orası neredeyse Batı ülkeleri sınıfına giriyordu. Dil öğrenmek onun için çocuk oyunu gibiydi; tesadüfen karşılaştığı bir yabancından

kaptığı birkaç kelimeyi hiç hatasız telaffuz edebiliyordu.

Kendisinin başına gelenler de dahil olmak üzere tüm felaketlerin başlangıç ve merkez noktası olarak gördüğü atölyede oturuyordu. İsimlerini çocukluğundan beri çok iyi bildiği, paslanmış veya yağdan parlayan gereçler vardı dört bir yanında; kurum, toz veya demir talaşı ile kaplı zemin, çekiç darbeleri altında yamrı yumru olmuş demir örs, kalem keskinin yerleştirildiği dört köşeli büyük delik, tesviye ve şekillendirme çekiçleri, döküm kalıpları, uzun saplı kıskaçlar - geçip giden zamanın anıtları, Tangermünder Kapısı'ndaki soğuk demir, Lenin gibi anlamsız ve ifadesizler artık.

Şayet insanı intihara sürükleyebilecek bir koku varsa, soğuk gres yağı ve kömür külü kokusu olmalıydı bu. Fakat yaşama yeniden başlamak istemesinin en önemli nedeniydi bu koku. Bu odadaki her şey "haydi, tüyelim buradan!" diye bağıyordu. Bitirilmemiş tamir işleri ve kopmuş zincirler, kırık dökük araba kasaları, çoktan ölmüş atlara ait nal yığınları, bozuk araba yayı kuleleri... Bir zamanlar onurlu bir mazi iken, belli bir noktadan sonra yalnızlık, can sıkıntısı ve tükenmişliğe yönelmişlerdi. Demirciler, belirsiz bir zamanda ocak ve örslerine ihanet etmeye başlamışlardı. Çocukluğunda babasını bahçe kapıları yaparken görürdü. Hatta yeni şeyler icat ettiği dahi olurdu; kolsuz birisi için ayaklarla yönlendirilen bir bisiklet ve daha önce hiç görülmemiş bir tilki kapanı. Ve her şeyi elindeki işe yaramaz malzemedен yapardı; ihtiyacını görür ve çaresini bulurdu. Fakat eskiden yaptığı şeyler, ona anlamsız geliyordu artık. Cesaretsizlikten dolayı, yeteneğine ihanet etmişti.

Atölyede otururken durmaksızın okuyordu: Yunanlılar, yanardağlar, romanlar, denize açılmış gemiler, altından yapılmış mücevherler. Firar etmek istediği demir bir zindandı burası; küllerin arasından sıyrılacak ve yeniden doğacaktı. Batı'ya gitmek istiyordu. Orada herkes canının istediğini düşünme ve gerçekleştirme şansına sahipti, hayat doğrulardan ve yanlışlardan oluşmuyordu, her şey güzel görünüyor ve iyi işliyordu, yaşamak insana zevk veriyordu. Ve asla geri dönmeyecekti, asla. "Ulaşılmaz" Batı'nın en çok sevdiği özelliği, düşünce yapısıydı. Hatalar ve hatalı oluşumlar bir şans olarak görülmekteydi orada, yeni yollar ve kaynaklar için yapıya dahil ediliyor, bir anda tüketiliyordu. Hatalar bir kazanç kapısıydı. Doğu'da ise tam tersiydi: Yapılan her yeni hata, yeni beceriksizliklere, yeni yetersizliklere ve yeni yasaklara sebep olmaktaydı. Doğu'da yanlışlar sadece yanlıştı, başka bir anlamları yoktu.

Babasının, ondan başka kimsesi yoktu. 1990 ilkbaharında -babası günlerce eve gelmemişti- çöp deposunda çamaşır ipiyle naylon bir masa örtüsüne sarılı bir adamın bulunduğu haberini duydu büyük bir korkuyla. Hemen polise koştu, fakat adam babası değildi, hatta çevreden biri bile değildi. Sonradan öğrendiğine göre, adam çöp arabasına boşaltılmak için kendisini bağlamış ve çöp bidonunun içine bırakmıştı. Adam yaşıyordu. Tüm sorulara tek bir yanıt vermişti: "Adım lejyondur; çünkü biz çokluğuz."* Sonra oradan uzaklaşmış ve gözden kaybolmuştu.

* Markos İncili, 5:1 - 20 (e.n.)

Bu olay Helga'nın geziye çıkmasından hemen önce gerçekleşmişti. Atina'yı ziyaret etmeye kararlıydı ve gerekli parayı şimdi Münih'te yaşayan eski bir masa tenisi arkadaşından borç almıştı. Yeni açılan bir seyahat acentasına ait "Bob Cazzola Söylence Turları" adlı bir firmadan "Ebedi Yunanistan" adlı gemiyle yapılacak tur için rezervasyon yaptırdı. Bu tür gezilerde Atina için mutlaka bir günün ayrıldığı güvencesini verdiler ona. Paskalya'dan hemen önce Venedik'te gemiye bindi ve büyük bir can sıkıntısıyla geminin Atina'ya uğramayacağını öğrendi. İthaka, Delphi, Olympia, Korinth, Mykene

ve Naxos'u gördü.

Santorin, dönüş yolundaki son durağı idi.

İkinci Bölüm

MÜZİKLİ GEMİ YOLCULUĞU

Kurtuluşunun, daha doğrusu serbest bırakışının ikinci gününün akşamı yaklaşıyordu. Hermes ikinci gecede insanlar ve tanrılar arasında olmak istiyordu artık.

Uçurumdaki küllelenmiş ateşin anlamını şimdi çözmüştü: Papirüs benzeri, oldukça çok miktarda ilginç bir madde yanıyordu aşağıda. Fakat çıkan koku ona yine de Hephaistos'un iğrenç kokular saçan işliğindeki kurum kokusunu andırıyordu. Demirciler Tanrısı onu zincirlediğinden bu yana o kokuyu unutmamıştı. Hephaistos'un işliğinin nasıl koktuğunu çok iyi biliyordu, ister yer altında, isterse yer üstünde olsun. Demirci Tanrı insanlara ihtiyaç duyduğunda önce pis koku ile onların dikkatini çeker, sonra da duman kullanarak onlara istediğini yaptırırdı. Duman yerine başka bir şey kullanamaz mıydı acaba? Mesela Periler gibi meyve kokuları, ya da Aphrodite gibi parfüm?

Sol ayak bileği sızli yordu. Kelepçe bileğini kesmişti. Günün birinde serbest kalması durumunda Hermes'in de kendisi gibi aksamasını istiyordu anlaşılan Demirci Tanrı. Hava berbattı. Rüzgâr, yağmur ve soğuk, daha iyi hareket edebilmesini engelliyordu.

İki gün ve bir gece boyunca bir solucan gibi sürünmüştü çöplükte. Fakat şimdi daha hızlıydı. Artık ittifak yapabileceği tanrılar veya insanlar bularak, sandaletlerini, şapkasını ve esasını geri almasının vakti gelmişti. Uçmak istiyordu artık - ve sevmek. İki bin yıldır ne sıcacık ve yumuşacık bir kadın göğsünü avuçlamış, ne kıvrır kıvrır saçları okşamış, ne de bir bacak görmüştü. Yok olacağını bilse dahi, birkaç kadını baştan çıkarmaya kararlıydı. İnsan veya tanrıça, fark etmez. Nasıl olsa her ikisi de içlerine giren sert nesneyi aynı şekilde sarmalıyorlardı. Hermes, can yoldaşının eskiden olduğu gibi şimdi de bu tür düşünceler karşısında biraz daha önde ilerlemeye ve ona bir yön göstermeye başladığını sevinerek fark etti.

Etrafında sarı ve siyah renkli katılaşmış lavlardan oluşan bir manzara vardı. Üzüm bağlarını andıran teraslar şeklinde aşağı uzanıyorlardı. Fakat görünüşleri gerçek bağlardan hem daha çirkindi, hem de burada üzüm filan yetişmiyordu. Büyük bir çanak vardı sadece az ileride. Bir stadyuma, ya da toprakta açılan bir yaraya benziyordu, çünkü Hephaistos'un taşları buradan koparılıp alınmıştı. Üzerlerinde son derece düzensiz delikler ve kabarcıklar bulunan tüf ve süngertaşları, gören herkesin ilk bakışta fark edebileceği katılaşmış bir cehennem köpüğünü andırıyordu.

Hermes bu geceyi bir kadının yanında geçireceğini hissetti. Etrafta pek çok arı vardı - yoksa taşların içindeki hava kabarcıklarına mı yapıyorlardı yuvalarını? Fakat bu pek mümkün görünmüyordu, zira yaban arıları bile bu donmuş lav karmaşası üzerine yuva yapmayacak kadar düzenliydi. İnerin cinlerin top oynadığı bu çorak bölgede, uzaktaki Caldera'ya bakan dört katlı bir bina gördü aniden. Çirkin ve sefil bir yerdi burası. Arılar o yönden geliyor ve vızıldayarak tekrar oraya uçuyordu.

Çanağın ortasında son yağmurdan arta kalan kocaman bir su birikintisi oluşmuştu. Sudaki aksinden hiç hoşlanmamıştı. Saçları yanardağ dumanının sıcaklığında ilmekleri birbirine karışmış kapkara bir halıya dönmüştü. Saçları da dahil olmak üzere tüm vücudunu su ve kum ile iyice yıkadı. Fakat ne teninin rengi ağarmıştı, ne de saçları düzleşmişti.

Harap binada hiç kimseye rastlamadı. Küçük taşlar yerine geniş kaya tabakalarından yapılan duvarların büyükçe bir kısmı yarılmıştı. Deprem olmuştu herhalde. Duvarla tavan arasına kümelenmiş bir yığın arı kovanı vardı içeride. Büyük, çıplak ve boş salonda yankılanan arı vızıltısı, Erinyslerin ortaya çıkmasından önce işitilen sinir bozucu müziği andırıyordu. Bina bir zamanlar Hephaistos'a ait olsa gerekti: Sayısız demir tekerler bulunuyordu dört bir yanda; kimisinin etrafında bir yığın diş vardı, kimisi ise deri kayışlar yardımıyla başka bir tekerle birleştirilmek için pürüzsüz bir yüzeye sahipti. Bunun yanında kulplu tekerler ve at arabalarının paslı tekerleri saçılmıştı etrafa, yerdeki kırık kutunun içinde de sayısız dişli tekerler bulunuyordu.

Birinci katın penceresinden Theras'ın evlerini görebiliyordu Hermes. Yüksek bir duvarda pek kavrayamadığı Latin harfleriyle "TAVERNA MYTHOS" yazılıydı. Acaba Yunanlılar ortadan kalkmış mıydı? Görünüşe göre şarap varlığını koruyor gibiydi, insanlarla kuracağı ilişkiler açısından önemliydi bu. Tekrar şehirlerde dolaşmayı arzuladı birdenbire; aydınlık pencerelerden içeri bakarak sevişen çiftleri, kafayı çekenleri, tartışanları veya bir şeyler okuyanları seyretmek istiyordu. İnsanların izlenmediklerinden emin oldukları zamanlarda içlerindeki tanrısallıktan geriye ne kaldığını merak ettiği için, daha çocuk bir tanrı iken bile, geceler boyunca yollarda gezip tozardı.

Güneşin batışından sonra yola koyulmak istiyordu. Kadınlar nasıl giyiniyorlardı ki şimdi? En önemlisi; acaba o ünlü sıçrayış yeteneğine sahip miydi hâlâ? Hani yaşayan bir varlığın sağ kulağına doğru yaptığı o ünlü sıçrayışına. Yavaşça kulak zarının arasından süzülmeyi, rahatsız edici seslere sebep olmadan kulağın iç kesimlerine tırmanmayı ve baştan çıkartıcı fısıldayışlarla kulağın sahibini yönlendirmeyi başarabilecek miydi? Eskiden bu işi kimse ondan daha iyi yapamazdı, hatta bazı tanrılar denemeye bile kalkışmazlardı.

Şurası kesindi: Beyinlerine ulaşmayı başaramadığı insanların arasında aptal aptal dolaşmayı asla kabullenmeyecekti. Başka varlıkların içine giremeyecekse, yabancı dünyalarda izler bırakamayacaksa, o zaman zincirlere geri dönmeyi, birkaç bin yıl daha uyuşmayı ve tükenmeyi tercih ederdi. Her şeyi kabul edebilirdi, ancak bilinci yerindeyken canının sıkılmasına asla tahammül edemezdi.

Tahmininden daha rahat tırmanıyordu. Elindeki azık sepetini arıların çıplak sarayında bırakmıştı. Arkasında tavernanın bulunması gereken o davetkâr tabelaya ilerliyordu dosdoğru. Lav kayalıklarındaki delikler, tu Umabileceği kadar sağlandı. Ürküttüğü bir akrep onu başparmağından soktu. Neyse ki silkinerek üzerindeki sudan sıyrılan bir köpek gibi, o da acılarından sıyrılabiliyordu. Ansızın son bir engel çıktı önüne. Muhtemelen Thera'nın hisarı olan düz, yüksek bir duvardı bu. Duvarın üstünden baktı, fakat tavernayı göremedi. Selvi ağaçları, taş bankları ve ortadaki dikilitaş ile kutsal bir yer olmalıydı burası. Dikilitaşta bir sıra kabartma ile Türklerle yapılan savaşta ölen Yunan savaşçılarına adanmış bir yazıt bulunmaktaydı. Dünyanın öbür ucundan göçüp gelmiş yeni bir kavim herhalde. Savaşı kimin kazandığı belirtilmemişti yazıtta.

Burada da hiç insan yoktu. Sadece az ilerideki köpek ayağa kalktı, salına salma Hermes'in yanına

geldi, onu kokladı ve geçici bir efendi olarak kabul etmeye karar verdi. Hermes bir an için köpeğin beynine girerek hâlâ siyah ve çıplak olan orijinal görüntüsünden kurtulmayı düşündü. Fakat kulak sıçrayışlarını gerçekleştirmek için epey idmana ihtiyacı vardı daha. Köpeğin kulakları sık bir kıl örtüsü ile korunuyordu, üstelik kulak kepçeleri o kadar hareketliydi ki, içlerine sıçramak için pek çok denemede bulunması gerekiyordu. Diğer bir olumsuzluk, hayvanların fısıltılara çok az ya da hiç denecek kadar az tepki vermeleriydi, işitme sinirini kullanarak ta küçük beyne kadar inmek gerekiyordu. Bu da spor yapmaktan başka bir şey değildi. Acil durumlarda gizlenme ve kamuflaj işlevi görüyorlardı -Pan'ı bir tekenin içindeyken yaratmıştı ve bu hiç de kolay olmamıştı-, fakat bu iş için bile beyinden çok daha derinliklere inmek gerekiyordu. Hele bu kamuflajın içindeyken bir kasabın bıçağına veya avcının okuna kurban gitmek, son derece utanç verici olurdu.

Çıplaklığını örtecek bir şeyler bulmalıydı. Az ilerideki yüksek direkte asılı olan beyaz çizgili, dört köşeli, mavi bir kumaş parçası akşam rüzgârında sallanıyordu. Hızla direğe tırmandı ve bez parçasını mandallarından kurtardı. Bu arada ipi aşağı çekerek de aynı işi yapabileceğini fark etmişti. Sonra direktten aşağıya kayd, bezi kalçalarına sardı ve yoluna devam etti. Evin önünde, göbeği şaşılacak derecede sarkmış bir adam duruyordu. Bezin çalındığını gördüğü için oldukça öfkeliydi. Yunancası Hekate'ninkinden bile körüydü ve Hermes'in anlamadığı birçok sözcükle doluydu.

"İnsan gibi konuş ki, dediklerini anlayabileyim!" diye karşılık verdi ona. "Ben Hermes'im ve sana konuk olmak istiyorum" demeyi aklından geçirdi bir an. Yoksa kafasına mı girseydi? Adamda tipik bir gammazcı kulağı vardı ve muhtemelen iyi temizlenmemişti. Hiç de çekici bir manzara değildi, fakat daha fazla vakit kaybetmeden alıştırmalara başlaması gerekiyordu.

Şişman adam eve girdi ve Hermes adamın tüm itirazlarına rağmen onu izledi. Sağ kulağına girebileceği uygun bir ânı kollamak istiyordu. Fakat adam bu arada beyaz bir kemiği kafasına götürmüştü. Kemiğin bir ucunu ağzında tutuyordu, diğer ucunu ise sanki o tanrısal numarayı biliyormuş ve kendini korumak istermiş gibi tam kulağının üzerinde getirmişti. Bu arada heyecanlı bir sesle kendi kendine konuşup duruyordu. Hermes bu nesnenin bir kemik değil de, küçük bir heykelcik olduğunu fark etti. Çok iyi cilalanmıştı ve ucunda ince bir ip sallanıyordu. Tüm çabalara rağmen Hermes kulağa giremedi. Zaten adam da hoşuna gitmemişti ve evin içi onu oldukça rahatsız etmişti. Her taraf parlıyor ve yansıyor, bütün eşyaların keskin kenarları vardı. Tekrar dışarı çıktı. Bir an önce tavernayı bulmak istiyordu artık. Köpek hâlâ oradaydı ve selvilerden birine doğru bacağını kaldırmıştı.

İnce yapılı güzel bir kadın onun yanından geçti ve bakışları kısa bir süre için Hermes'in giysisine takıldı. Kadın yalnızdı ve muhtemelen tanrılarla baş başa görüşmek için tapınağa gidiyordu. Demek ki dünyanın merkezine ulaşmak için takip etmesi gereken kişi buydu! Gözleri açık renk, saçları san ve şaşılacak kadar kısaydı. Giysileri ise kadınsı olmaktan çok uzaktı: Sırtında omuzları doldurulmuş kocaman bir ceket vardı ve bacakları sert, kalın bir kumaştan yapılmış uzun mavi boruların içindeydi. Fakat bu giysiler içindeki hareketleri oldukça çok şey vaat ediyordu doğrusu: Kıvrak ve kırıtkan yürüyüşü, oldukça çevik olduğunu ortaya koyuyordu. Kadının peşinden giderek ona gülümsedi: "Bugün çok şanslısın, çünkü ben Hermes'im. Yarı tanrılar doğuracak ve uzun yaşayacaksın."

Kadın gülererek omuzlarını kaldırdı ve Yunanca'dan türemiş olması mümkün olmayan kaba saba bir barbar diliyle ona bir şeyler söyledi. Sonra da uzunca bir süre meraklı gözlerle onun vücudunu inceledi; bunu yalnızca şaşkınlıktan dolayı yapmış olsa bile, yine de yeterince tahrir ediciydi.

Hermes bu harika kadını mümkün olan en kısa sürede erkek ceketi ve bacak giysisinden kurtarmayı düşündü. Kadının herhangi bir korku belirtisi göstermemesi pek güzeldi. Gerçi onun başarabildiği işlerin en kolayından biri korkuyu sevince dönüştürmekti, fakat bu iş için esasına ihtiyacı vardı ve o da şu anda Hekate'nin elindeydi. Sonra da onun neler bildiğini ve bu dünyada nereye gittiğini öğrenmek için, kafasına girmeyi istiyordu. Ve ilerleyen günlerde kulağına aşk sözcükleri fısıldayabilmek için, konuştuğu lisandan birkaç kelime de kapmak istiyordu. Fakat tanrıların kulaklarına girmesini engelleyecek büyüklükteki metal küpelerini mutlaka çıkartması gerekiyordu.

Tapınak, insanlar ve tanrılar arasındaki içsel bağı geliştirmek için en uygun yerdi. Hermes kadını vatkalı omuzlarından tutarak yavaşça kendisine döndürdü. Kadının akıllı, zarif ve enerjik ifadeli yüzünde, binlerce yıldır görmeyi beklediği teslimiyeti okuyabiliyordu. Bu kadın, bir tanrı geldiğinde sessizce beklemesini biliyordu. Onu kucağımda becermeliyim, diye geçirdi içinden Hermes, taş banklara alışkın olmasa gerek! Tutsaklık sonrası kış uykusuna benzer düzen sona ermişti, yüreği hızla çarpıyordu.

Ansızın erkek sesleri işitildi. Az önceki şişman adam, yanında kafalarında sert şapkalar olan uzun boylu iki adamla birlikte ona doğru geliyordu. Ellerinde siyah sopalar vardı. Kaba seslerle ona bağırıp çağırıyor, hatta görünüşe göre emirler bile yağıdırıyorlardı! Anlaşılan insanlar artık tanrı kavramının ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Pekâlâ, şimdi ne yapmalıydı? Kadının kafasına mı girseydi? Fakat kulaktaki takılar buna engel oluyordu, yolu kendisinin açması durumunda ise sıçrayış sihiri etkisini yitiriyordu. Yapabileceği tek bir şey vardı; kadını burada bırakıp kaçmak! Henüz eski gücüne kavuşmamış olmasına rağmen, sert şapkalı adamlar ona yetişemediler. Fakat çevreyi ondan çok daha iyi tanıyorlardı. Koşarak insanlarla dolu bir caddeye girdi. Onu gören birkaç kadın çığlıklar atmaya başladı; Hermes az kalsın tekerlekler üzerinde hareket eden camdan yapılmış dev bir kaplumbağaya tosluyordu. Kaplumbağanın içinde, Hermes'in görüntüsünden ürkmüş birkaç insan vardı. Bulunduğu yerin bir çıkmaz sokak olduğunu anlayan Hermes, kendisini açık kapılı evlerden birisinin içine attı. Mavi renkli, titrek ışıkların çıktığı kutu benzeri bir camın önünde insanlar oturuyordu. Merdivenlerden yukarı çıktı, bir odanın içinden geçerek kendisini çatıya çekti ve bir bacanın arkasına gizlendi. Şapkalı adamlardan biri onun peşinden gitmeye çalışırken, diğeri de caddeden ona talimatlar yağıdırıyordu. Kendisini takip eden adam çatıya çıktı, fakat çok ağırdı. Üzerine bastığı kiremitler büyük bir gürültüyle kırıldı ve adam bir alt kata düştü. Hermes onun inleyerek ettiği küfürleri duyabiliyordu. Metalden yapılmış, uzun saplı ve tarak biçiminde çıkıntılı olan bir sehpa bulunuyordu çatıda. Büyük ihtimalle kuşların oturmaları içindi. Demek ki bir kuş inancı mevcuttu.

Çatının altından çok sayıda insan sesi geliyordu kulağına. Birkaç uzun sıçrayışla evden eve atlayarak tapınağa geri dönmeye karar verdi - ne de olsa taş bankta oturan kadın hâlâ onu bekliyordu! Sıçrayışları çok başarılıydı, hiçbir çatıyı çökertmedi - sonuçta en büyük tanrılar dahi, kasıtlı olarak kendilerini ağırlaştırmazlarsa, iyi beslenmiş bir kediden daha ağır çekmezler. Onu gören birkaç insan oldu, fakat eski gücünü ve yeteneğini geri kazanmıştı -hiç kimse ona yetişemezdi.

Kadın ortada yoktu. Acaba şişman adam onu zorla bir yere mi kapatmıştı? Hermes şişman adamın evine gitti ve ona bu konuyu sordu. Adam ise onu görür görmez ip bağlı heykelciğe sarılmıştı yine. Hermes heykelciği adamın elinden aldı, kendi avcuna yavaş yavaş vurarak sorusunu tekrar etti. Fakat şişman adam eski zamanların Yunanca'sını bir türlü arılamıyordu. Kadını son gördüğü zaman yanında

durduğu dikilitaşın yanına gitti ve oradaki havayı ciğerlerine çekti. Bir çiçek buketi gibi kokuyordu kadın. Köpek neredeydi acaba? İşte, orada. Ağır aksak geliyordu. Hermes, onunla oyun oynamak istercesine yere çömeldi, kulaklarını açması ve sakın durması için ona alçak sesle bir şeyler söylemeye başladı. Sonra da kalçalarındaki mavi-beyaz kumaş parçasını çıkardı, çünkü köpeğin kafasına atlayabilmesi için, tamamen çıplak olması gerekiyordu. Hemen girmişti kulağa, kıllar sorun çıkarmamıştı. Büyük bir dikkatle kulak zarından süzüldü ve -bu bölge köpeklerde insanlardan çok daha hassastı- orta kulağa geçti. Köprünün üzerinde ilerleyerek, kokular ve sayısız köpek neslinin koku anıları dünyasına kaydılar. Hermes'in rastladığı en taze anı, kadının çiçek kokusu oldu. Küçük beyinde ise acemi bir çaylak dahi hata yapmazdı. Çok kısa bir süredesinirler üzerinde hakimiyet kurmayı başardı ve gerekli noktaları gıdıklayarak uyardı. Fazla uğraşmasına gerek kalmadan hayvandaki avlanma içgüdüsünü uyarılmış ve onu kadının çiçek kokusuna yöneltmişti. Hayvan hemen etrafını koklamış ve kokunun izini bularak şehrin içlerine doğru ilerlemeye başlamıştı.

Hermes üzerinde ilerlemesi oldukça kolay olan görme siniri boyunca yürüdü ve köpeğin gözleriyle dışarısını gördü. İri kaplumbağalardan birinin yeniden ortaya çıkmasıyla korkuya kapıldı. Şayet köpek ölecek olursa kafasının içinde uzun bir süre rezil bir tutsaklık yaşayacağını biliyordu, çünkü ya canlı, ya da tümüyle toz olmuş bir varlıktan dışarı sıçramak mümkündü.

Fakat köpek kendinden emindi. Sükûnetini muhafaza ederek herhangi bir tehlikeye maruz kalmaksızın türlü deliklere girip çıktı ve kadının kokusunu bir pansiyona kadar şaşmadan takip etti. İçeri süzülmeye çalışırken kapı görevlisi onu engellemeye çalıştı. Fakat kafasında Hermes'i taşıyan bir varlık, kuru gürültüye pabuç bırakmazdı. Köpeğin karşısına önce bir merdiven, sonra da uzun ve karanlık bir koridor çıktı. Sonunda bir kapının önüne varan köpek, kesik kesik havlayarak yere oturdu. Hermes hayvanın kulağından dışarı sıçradı. Onu normal boyutlarıyla karşısında gören köpeğin ödü patlamıştı. Büyük bir korkuyla oradan kaçtı.

Bu zamanın kapıları nasıl açılıyor acaba? Köpeğin havlaması iyi olmuştu, kadın kapıyı içeriden açtı. Hiç şaşırılmamıştı. Gülerek onu içeriye aldı. Masada büyük bir sürahi ve camdan yapılmış oldukça dar iki boru bulunuyordu. Burunlarını çarpmadan, bir şey içmeyi nasıl başarıyorlardı acaba!

Ne de çok cam vardı! Yarım kol büyüklüğünde bir cam parçası eskiden bir servet ediyordu ve krallar bu büyüklükte bir parçanın taşınması için koca bir gemiyi silahlandırıyorlardı. Mavi camdan yapılmış birkaç içki kabı için, tam üç yüz bin halat tam üç yüz bin kez denize salınmıştı. Anlaşılan bu zamanın insanları ışığı yansıtan, parlayan ve ışıldayan her şeyi seviyor görünüyorlardı. Aynalar ve parlak metaller vardı dört bir yanda. Ve pek çok nesnenin kaplanmış olduğu yeni bir cins saydam kumaş. Kadın Hermes'in uyanmış ve oldukça ileri fırlamış olan can yoldaşına bu maddeden yapılmış parlak, dar bir kılıfı taktı. Ancak bu işlemden sonra kendisini zevkin kollarına teslim etmişti. Hermes bir yandan eğlenerek kadını izlerken, diğer yandan da bu yolla kesin olarak yarı tanrıların yapılamayacağını düşünüyordu. Hatta sıradan bir ölümlü bile yapılamazdı. Kısacası, hiçbir şey.

Öğle yemeği esnasında geminin gidiş yönünde Agina görüldü. Atina'nın çok uzakta olmaması gerekiyordu aslında. Yaptıkları 1 Nisan şakası hiç de hoş değildi, diye düşündü Helga. Bundan sonra "1 Nisan, 1 Nisan!" yerine "Atina, Atina!" demeye karar verdi; söz konusu seyahat acentasından yakınacaktı her yerde, hem de adını vererek. Daha fazla öfkelenmemek için, geliş yolculuğu sırasında kendisini oldukça büyüleyen Korinth Kanalı'na verdi ilgisini. Kanalın devasa duvarlarının katmanlarında ve yarıklarında, yaşanmış, yaşanmamış veya ihanete uğramış aşklar ile dünyanın

sonunu anlatan o muazzam öyküyü okuyabiliyordu. Çok zor bir iş değildi bu, insanın tek yapması gereken duvarda kendi yerini bulmak ve yeni oluşan bir ırmak gibi kendisine bir mecra açmaktı. Ümit ediyordu ki, gemi bu kez daha yavaş giderdi!

Masanın üzerine doğru eğilen demirci, ona kendisiyle masa tenisi oynamak isteyip istemediğini sordu. "ESV LOK Stendal" şampiyonluğunu birkaç kez kazanmış birisine karşı oynamanın ne anlama geldiğini bilmiyordu zavallı. Helga'yla olan samimiyetini artırmak ister gibiydi. Aslında kız acıyordu ona. Ne olduğunu bilmediği bir etki altında bulunan, dürüst bir adamdı o. "Veda partisi için dinlenmek istiyorum" diye karşılık verdi ona. Bunu çok çabuk söylemişti ve bir kez daha tekrar etmek zorunda kaldı.

Stendal'a dönmek canını sıkıyordu. Ne kara derili bir sevgili vardı orada, ne de aniden ortaya çıkan, sarmalayan, sarhoş eden aşk. Bunun yerine "Eşitlik Caddesi'nde" bulunan (burası hâlâ eski adıyla anılırdı, "Eşitliğin Eşitliği") oyuncak dükkânındaki yapay kuş kafesi vardı. Kuşun içindeki teypten şubat ayından beri durmaksızın şu kelimeler yükseliyordu: "Merhaba! Senin adını biliyorum! Senin için bir hediyem var!" Bu sözlerden sonra kuyruğunu sallayarak sessizliğe bürünür, bir süre sonra yine aynı sözleri tekrarlardı. Helga bu kuştan hiç hoşlanmadığı için Eşitlik Caddesi'ne gitmekten kaçınır olmuştu. Stendal'ı en kısa sürede terk etmek istiyordu.

Santorin'de yaşamak isterdi! Uçurum kenarında, güneşin batışını gören, manzaralı bir evde, insanlığın başlangıcından gelen duman renkli bir tanrının ev sahibesi ve sevgilisi olarak hem de! Tek yapması gereken Yunanca öğrenmekti. "Chronia polla!" - "Nice yıllara!" Paskalya selamıydı bu, yeniden dirilişin sevinç nidası. Başka bir dirilişi kutlamıştı kendisi - üstelik dirilenin kendisiyle birlikte. Sonra onun için bir evin arka bahçesinde asılı olan çamaşırların arasından bir kot pantolon çalmıştı. Herkes gece yarısı ayın alayını izlemek amacıyla yollara döküldüğü için, başına bir iş gelmemişti. Sonra kendileri de insanları ve dini alayı izlemek için kenti gezmişlerdi. Çiçeklerle bezeli beyaz bir tepsinin üzerinde Kutsal Ekmek Mahfazası taşmıyordu. Aydınlatılmış bir akvaryumun içindeki balığa benzeyen zangoç, çan kulesinin tepesinde çanları çalıyordu. Bunun yanı sıra, gün boyunca işitilen top sesleri hâlâ tek tük geliyordu kulaklarına. Gerçek dirilişlere eşlik eden depremleri temsil etmeleri amaçlanmıştı belki de.

Helga arkasına yaslandı ve gülümseyerek gözlerini kapadı. Bir tanrı. Fırsatçı ve doğru anda doğru davranan. Karanlık. Konuşmaya ihtiyaç duymadan anlaşmışlardı birbirleriyle. Seslerin tınısı, anlatımın ezgisi yeterli olmuştu. Onun ilgiyle dinlediğini fark eden Helga durup dinlenmeden konuşmuştu. Yaşadığı yerde şu anda yaşamın pek durgun olduğundan, bu durumun geçmişte belki daha farklı olduğundan söz etti. (Bu arada ona Fransız askeri Henri Beyle'nin, 1807 yılında şimdiki adı Dostluk Caddesi olan Schadewachten Caddesi'nin 19 numaralı evinde Minette adında bir bayanla yaşadığı aşk gecesinden sonra, bu kentin adını kendisine takma ad olarak seçtiğinden ve roman yazarı olduğundan söz etti.) Stendal'ın batısında, Poppau Kasabası'ndaki tomrukların orada "Dünyanın Merkezi" bulunuyordu. Aslında büyük bir taşı bu, fakat dünyanın farklı bölgelerini bir arada tutan güçlü zincirler ona bağlıydı. Helga'yı büyülenmiş bir şekilde dinleyen Hermes, Yunanca bir şeyler söyledi. Kadın onun dediklerini hiç sıkıntı çekmeden anlıyordu: Kendisinin en güzel, en çılgın, en ihtiraslı, en büyüleyici -hadi canım sen de!-, eğer bir tanrı olarak ölmesi mümkün olsaydı, uğruna öleceği kadın olduğunu söylüyordu. Ona baktığı zaman damarlarındaki kanın kulaklarında nasıl güm güm gümlediğini dinlemeye çalışmalıydı bir kez! Evet, gerçekten de öyleydi.

Evet, kulaklar: Kara tanrı onlar için çıldırıyordu. Kulaklarını öpmek istiyordu sürekli, özellikle de sağdakini. Bu yüzden küpelerinden ve Paskalya gecesi boyunca taktığı başörtüsünden hiç hoşlanmamıştı. Fakat hayır. Gerçi içindeki bir ses ona her şeyini vermeye hazır olduğunu söylüyordu; istediği kadar ve istediği zaman! Ne var ki sağ kulağını değil! Üstelik buna en küçük bir açıklama dahi getiremiyordu.

Sonra ansızın bir Fransız sigorta şirketinin matematikçisi olan Jean-Claude belirmişti yanlarında. Onlara az ilerideki kilisenin yakınlarında bulunan beyaz badanalı, kubbe çatılı evlerin birinin penceresinin gerisindeki bir şeyi göstermek istiyordu: Venedik'te bulunan Canal Grande'nin yağlıboya bir tablosu. Köprüler, siyah gondollar ve bir Palazzo'nun balkonunda duran zeki bakışlı, kara derili, çıplak, hareketsiz varlık. Hem bir elçi, hem bir mesaj. Ancak hangisi?

Tekrar gezinti arkadaşına döndüğü zaman, yerinde yeller estiğini gördü. Pantolonu ve ceketi pencerenin yanındaki bisiklet gidonunun üzerinde asılıydı, ancak kendisi ortalarda yoktu. Sadece Fransız hâlâ yanında duruyor ve ona gülümsüyordu. Onu odasına kadar geçirdi, hatta peşinden içeri girmek bile istedi. Fakat yanlış kapıyı çalmıştı. Ya bir tanrı, ya da hiç kimse!

Her şeyin bittiğine inanmıyordu. Kayalıklardan kopup gelen sevgilisi Hermes, geldiği gibi çıplak olarak gitmişti yine. Tanrıların vedalaşması uzun sürmüyordu. İstedikleri zaman gelir, istedikleri zaman da giderlerdi. Şimdi umutsuzluğa kapılmanın sırası değildi, aksine elinden geldiğince neşeli olmaya çalışmalıydı. Çünkü bu şekilde geri getirebilirdi onu, sadece ve sadece bu şekilde. Yıllar sonra yeniden bir insanın kafasında olmak! Büyük beynin altındaki kubbede bulunan küçük beynin hayat ağacında, kısa bir gezinti yaptı. Genel durumu en iyi buradan gözlemleyebiliyordu. Sonra da anı kaynakları ve unutkanlık depolarının bulunduğu labirente geçti, tecrübeli tanrılar bile yollarını şaşırıyordu burada. Bu zamanın beyinlerinin neleri kapsadığını bilmediği gibi, adamın konuştuğu lisanı da anlamıyor ve en sık kullanılan kavramları bile tespit etmesi mümkün olmuyordu. İlk seçtiği kişi bir MATHEMATICIEN DIPLOME değil de, bir çocuk olmalıydı belki de - O bir tür hesap kölesiydi ve DELEGUE AUX ASSURANCES'e aitti. Her halükârda tabiri caizse şimdilik aralarında bir tür ortaklığın bulunduğu JEANCLAUDE genç kadının bulunduğu gemide yolcuydu, üstelik yetişkin bir erkekti. Dolayısıyla henüz kaçırdığı bir eğlence filan yoktu. Kendisi, yani Hermes, onun genç kadını gözden kaçırmamasını sağlayacaktı. Kadının ismi Helga idi, bunu adamın zihninden okumuştı. Jean-Claude'un gözlerinden Helga'yı tanınması başlangıçta oldukça güç olmuştu. Küçük, berrak gözleri vardı adamın; dışarıdan çok içeriye dönüktüler.

Buna karşın Helga ise gerçek bir Hermes-insanıydı. Yoksa bu giysileri onun için çalabilir miydi? Kendisine ait olan bir şey yerine, başarılı bir hırsızlık sonucu elde ettiklerini hediye etmişti. Çok şey ifade ediyordu bu davranış.

Şimdi yapması gereken şey bu zamanın dünyasının düzenini kavramaktı; Jean-Claude'un gördüklerini görmeli, bu gördükleri için hangi sözcükleri kullandığını ve bu sözcüklerin başka hangileriyle bağlantılı olduğunu tespit etmeliydi. Bu FRANÇAIS bir Hermes-insanı değildi; onun için kavramlar olmadan görmek bir yana dursun, düşünmek dahi mümkün olmadığı için, bir şeyler öğrenmeye oldukça uygundu. Hele aklına gelen kavramları içinde hissetmek yerine yazık olarak görmeyi tercih etmesi, başlı başına bir avantajdı. Her şeyi öğrenir öğrenmez, Hermes'in ilk işi güzel Helga'yı baştan çıkartmak olacaktı.

Güvertede bez gerili bir dinlenme aracında yatan Jean-Claude, bir kez bile kanat çırpmadan gemiyi takip eden martıları seyrediyordu.

Beyaz gemi çok büyüktü ve tek bir yelkene bile sahip değildi, üstelik neredeyse hiç sallanmıyordu. Güvertenin üstündeki bir yapıdan ince bir duman yükseliyordu. Rüzgârların koruyucusu Aiolos bu gemiye çok kızıyordur herhalde. Bu yüzen kaleyi Hephaistos yapmış olsa gerekti: Dört bir yanda tekerlekler ve çeşitli metaller göze çarpıyordu, duvarlar ise demir siğillerle kaplıydı. Geminin karnında LA MACHINERIE adlı kızgın bir ateş bulunmaktaydı. Hephaistos'un demirci ocağından bir parça köz alıp içi oyuk bitki sapıyla insanlara kaçırın Prometheus, böyle bir şeyi tasavvur etmemişti herhalde. Onları yaban hayvanlarına karşı korumaktan başka bir niyeti yoktu.

Gerçekten de Hermes gemiye karşı oldukça büyük önyargılar besliyordu. Gemi küstah ve doğal olmayan kurallara göre hareket ediyor, görünüşe göre ne yazık ki Poseidon da bunu kabulleniyordu. Oysa gemileri içlerindeki insanlar, hayvanlar ve bütün hazinelerle birlikte içine çekmesi o kadar kolaydı ki! Anlaşılan bu arada uzlaşma yoluna gitmişlerdi - demek ki Denizler Tanrısı ve Hephaistos artık eskisinden daha iyi anlaşıyorlardı. Poseidon'un serin ve sınırsız hakimiyeti, Yanardağ Tanrısı'nın kızgın şiddetinden yalnızca metal bir deri ile ayrılmıştı. Hephaistos kudretini artırmış olmalıydı, aksi takdirde bu iş yürümezdi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu - o zaten sürekli bir şeyler icat edip dururdu (bu onun cinsel tatmin yöntemi) ve çalışmasını engelleyen kimse olmadığı takdirde yarattıklarının aracılığıyla her yerde hazır ve nazır bulunması an meselesiydi. Her neyse, diye geçirdi içinden Hermes, tüm istediğim yan gelip yatmak, mümkün olduğunca çok şey görmek ve arada bir azıcık da olsa tapınılmak. Kudret ve dünyevi zenginlik bağımlılılarıyla saçma kavgalara girişmek istemiyordu.

Haber taşımayan bir haberci olarak gezip tozmak istiyordu. Bu işin sonu ya iyi, ya da kötü biterdi; fakat her ne olursa olsun, umurunda bile değildi. Her kim ki benim gibi kapkara olarak çıkar kayalıklardan, CARRIERE onu hiç mi hiç ilgilendirmez diye düşünüyordu. Bu kavram, içinde bulunduğu beyinde o kadar çok sık tekrar ediliyordu ki, Hermes ne anlama geldiğini hemen kavramıştı. Jean-Claude'un FRANÇAIS ve ANGLAIS konuşmasına karşın, Helga'nın anadilini konuşmaması oldukça üzücüydü. Kulağı boş olduğu bir anda Jean-Claude'unkinden çıkıp, onunkine atlamalıydı. Erkek beyinlerden ziyade dişi beyinlerde oturmayı severdi. Yalnızca o en samimi anların dışında elbette - bu da değişikliğin çekiciliğini yaşamasını sağlıyordu.

Demek ki dünyadaki ilişkileri Fransızca olarak kavramalıydı. Bu lisan başlangıç için pek uygundu, çünkü karanlık ve belirsiz hiçbir şey barındırmıyordu içinde.

Demek ki: Yeni, büyük evler kaya tabakalarından değil, BETON'dan; yollar lavdan değil, BİTUME'den oluşmaktaydı. Bu arada herkesin refahına hizmet eden, fakat özellikle de Jean-Claude'u ilgilendiren önemli bir şey daha vardı: MULTIPLICATION. Hızlı bir artış anlamına geliyordu bu, zenginliğin oluşmasıyla uzak bir ilgisi var gibi görünüyorsa da, verimlilik, şans ve soy ağacına bağlı olmayan, kölesel bir çalışma ile birbirine benzer şeylerin hızlı çoğalmasına dayalı bir kavramdı.

Jean-Claude adalardan birinde bol müşterili bir fahişe ile yatmıştı, şimdi ise AIDS adında bir hastalıktan korkuyordu. Bu hastalığın ne gibi sonuçlar doğurabileceğini henüz anlayamamıştı Hermes. Fakat paranın değerini kavramayı aşağı yukarı başarmıştı: Bir gece için yüz Dolar, iki bin beş yüz yıl önceki fahişe fiyatlarına göre yaklaşık yediyüz Obol veya elli Drahmi veya yarım Mine veya küçük,

sıradan bir inci gerdanlığa bedeldi. Buna göre bir testi şarabın fiyatı beş Dolar civarında olmalıydı. Hermes hesap yapmayı pek sevmezdi, fakat bir MATHÉMATICIEN DIPLOME için bu iş çocuk oyunuydu.

El ve vücut hareketlerini öğrenmek onun için daha güç olmuştu, mesela ışığı açmak vs. Jean-Claude karanlık bir odaya girdiği zaman el yordamıyla kapının arkasını yokluyor ve bakmaya asla gerek görmediği bir düğmeye basıyordu. Bu düğmeyi Hermes de göremediği için, ne olduğunu aklında tutamıyordu. Bu duvar bölgesinin adı bir kez olsun geçmemişti. Bir insanın beyninde bulunan bir tanrı, kafatasının altında bulunan girinti, çıkıntı ve kıvrımların arasındaki sözcükler aracılığı ile öğrenir. Gerçi bilinçsiz veya düşünmeden yapılan işlemleri de aklında tutabiliyordu, fakat bahisleri geçtiği zaman sözcük dağarcığında karşılıklarını bulamıyordu. Yalanda tekrar kendi kimliği ile ortaya çıkacağı zaman, genç kadını yönetmeyi öğrenmeliydi. Bacak örtüsü PANTALON'un nasıl kapandığını iyi öğrenmişti. (Jean-Claude sık sık aşağıya bakar ve -tabii ki Hermes'le birlikte- her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ederdi). Fermuarın hangi kurala göre çalıştığını anlamak mümkün değildi. Bir çekilişte her şey kapanıyor, tekrar çekildiğinde ise her şey açılıyordu. Sonuç olarak, belirleyici olan, aynı büyücülükte olduğu gibi, hareketin yönüydü. Jean-Claude deri ve bezden yapılmış ayak giysileri kullanıyordu. Bu giysilerin tabanları yapışkan olmayan yumuşak reçineden yapılmıştı. Bağlamak: Kulakçıkları bastırmak. Çözmek: Kulakçıkları yana doğru çekmek (bu arada hiçbir şey zarar görmüyordu). Ayrıca vücuttaki atık maddelerin gün ışığına çıkarıldığı ve gürültüyle denize döküldüğü bir de yer vardı. Bu atıklar önce bir çanağa bırakılıyordu. Sonra metal bir kolun bastırılmasıyla birlikte Poseidon'un kudreti pek çok delikten vecd halinde dans eden Mainas'ların cümbüşlerini andırırçasına çanağa doluyor ve kısa süre sonra her şeyi alıp giderek geri dönüyordu. Ama Jean-Claude'da bu işin bir karşılığı yoktu, böyle bir şey hakkında konuşmuyor, hatta düşünmüyordu bile! Her şey kendi kendine olup bitiyordu. Fakat başka şeyler, örneğin kapılar için doğru iki sözcüğü bir arada bulunduruyordu: CLOSED, OPEN. Ya da yıkanma çanağı için: boruların üstünde çevirme düğmeleri bulunuyordu. Sola döndürüldüğünde su geliyordu ki buna EAU denmekteydi. Su akmadığı zaman ise MERDE, sonradan geldiği takdirde ise ENFÍN adını almaktaydı.

Konuştugu lisansı anlamamasından ötürü Jean-Claude, Helga'ya yaşmaya istekli değildi. Her şeyden önce genç kadın ondan hoşlanmamıştı. Bu nedenle Hermes tüm çabalarına karşın, matematikçinin zihninde Helga ile ilgili düşüncelere öncelik vermeyi bir türlü başaramamıştı. Onu Helga'nın yanma gitmesi ve İngilizce konuşması için zorluyordu, fakat genç kadın okumak istediğini söylüyordu. Bir kitaptan değil ama, geminin içinden geçtiği kanalın duvarlarından okuyordu. Bu bile onun bir Hermes-kadını olduğunun deliliydi: Taşlarda ve tahtalarda yaşayan gizli planları kavırıyor, kaya ve kil tabakalarının arasındaki damar ve çatlaklar aracılığı ile onlarda ve kendinde yazılı olanları, yani geleceği okumaya çalışıyordu. Tüm bunlara rağmen Hermes'in kendisinden bir adım ötede, matematikçinin kulağında oturduğunu ve kendi hasretiyle yanıp tutuştuğunu anlayamıyordu. Burada zaten bir sorun daha vardı: Bir tanrı başka bir varlıkta ikâmet ettiği zaman, tıpkı gerçek bir evde de olduğu gibi, ev sahibinin durumu konunun haleti ruhiyesini etkileyebiliyordu. Etkileşim karşılıklıydı. Gerçi Jean-Claude de âşıktı, ancak onun kadınlara bakış açısı, kendisinininkinden oldukça farklıydı. Kadınlardan fazla anlamazdı Hermes -tek bir beklentisi vardı onlardan. Jean-Claude'un ise sürekli yeni düzenlemeler yaptığı kapsamlı bir sistematiği bulunmaktaydı: Tombullar ve zayıflar, bacakları oldukça uzun olanlar, güzel bir boyun, siyah perçemler, açık renk bukeler. Aklında pek çok kadın biçimi tuttuğu için, kadınlardan çok iyi anladığını düşünüyordu - ne var ki çok azıyla birlikte olmuştu.

Kadınlara iyi davranmayı kendisine görev biliyordu. CORRECT - sözcüğü bu tür insanları ifade eden en güzel kavramdı. Fakat gece yatarken çoraplarını çıkartmıyordu ayaklarından; hem de o yünlü, kaşındıran çoraplarını. Çorap kokusundan boğulan, kaşınan ayakların, gece boyunca beyni de harap ettiğinden haberi bile yoktu. Durum zaten yeterince kötüydü: Geçmişle ilgili görüntüler giderek daha az çıkıyordu ortaya, o takdirde dahi soğuk, ışıltısız ve hareketsiz idiler. ENFANTS veya FRANCE söz konusu olduğunda, Jean-Claude'un atalarından birisinin yağlı boya tablosu çıkıyordu ortaya. LE CONNETABLE adında demirden bir giysi taşıyordu üzerinde. Buna bağlantılı olarak kuleyi andırır büyük bir binayı çevreleyen, PARK adında geniş bir koru da beliriyordu hemen, Jean-Claude küçükken kız kardeşiyle saklambaç oynardı orada. Kız kardeşi onu ararken o küçük bir çalılığın arkasına işiyor ve bu arada kardeşinin kendisini bu durumda yakalamasını umut ediyordu. Bu türden çok resim bulunmakla birlikte, Hermes'in pek işine yaradıkları söylenemezdi.

Tanrılar bile basit beyinlere girdikleri takdirde, durumu değiştirecek araçları bulamazlardı orada - fakat bol kıvrımlı, ilgi ve anılardan ışıldayan kafalarda ruhu geliştirip yönlendirebilir, buluş yapmayı teşvik edebilir, yetenekleri geliştirebilirdi. O mükemmel Fransais akşama doğru küçük bir şekerleme yaptı, çünkü LA FETE'ye dinlenmiş olarak gitmek istiyordu. Hermes hemen Jean-Claude'un kulağından çıkıp onun giysilerini giydi ve soluğu Helga'nın odasında aldı. Fakat o da dinleniyordu - uyuyabilmek için yalnızca kapıyı değil, kulaklarını da kapatmıştı. Bunun üzerine Hermes güverteye çıktı. Helga'nın dilini konuşan şişko az ileride uyuyordu. Hermes onun yanına uzandı ve soyundu, çünkü artık Almanca öğrenmek istiyordu. Kaba saba bir kulak kepeci vardı adamın, hafif yağlı bir orta kulak başlangıcı ve pek hoş olmayan bir orta kulak. Hermes büyük beyne ulaşmakta aceleci davrandığı için, yanlışlıkla hipofiz bezinin içine girdi ve bir damara takılarak tökezledi. Küçük beyne ulaştığı zaman, şiddetli bir rüya durumu ile karşılaştı, bir anı ve fantezi dalgası onu kucakladığı gibi Ammonit'e kadar sürükledi.

Rüya gören kişilerde ihtiyatlı olması gerektiğini biliyordu, fakat bu işitme belleğinde olup bitenler onu dehşete düşürmüştü: İnip kalkan çekiçler, etrafa saçılan kıvılcımlar, korkunç bir gürültü ve tüm bunların ortasında "DEMİRCİLİK USTALIK İSTER!" cümlesi. Bir demirci. Neyse ki rüya, dehşetli bir çekiç vuruşu ile sona erdi ve adam gerinerek gözlerini açtı. Yanındaki sandalyede Jean-Claude'un giysileri asılıydı. Tam o anda Helga önünden geçti. Hermes telaşla dış kulağa koştu. Acaba onun kulağına sıçrasa mıydı? Fakat kulağında bu kez kara renkli olan geçit vermez engeller vardı yine. Kulağa sokulan tıkaçlar çenenin altından bir köprü ile bağlanıyor ve içinden müzik mırıltısı geliyordu. Hermes'in aklına kötü şeyler geliyordu: Yoksa onun kafasında bir başkası mı bulunuyordu? Aksi takdirde müzik sesi nereden gelecekti ki?

İkinci bir alternatif olarak şişkonun kulağından dışarı kayabilir ve tekrar Jean-Claude'un elbiselerini giyebilirdi. Bunu yapmaya karar verdi. Birkaç yolcunun şaşkınlıkla kendisini seyretmesine aldırmaz etmeden pantolonu eline almıştı ki, aniden beyaz giysili, dik şapkalı adamlardan biri önünde durdu ve ona anlamadığı bir lisan ile bir şeyler sordu. Pantolonu bırakmaktan ve tekrar kulağa atlamaktan başka bir seçeneği kalmamıştı. Soruyu soran kişinin adını buldu burada: SUBAY. Demircinin bu tür insanları pek sevdiği söylenemezdi. Subayın suratında öylesine aptalca bir ifade belirmişti ki, Hermes kahkahalar atarak uzun uzun güldü, demircinin ise başı döndü.

Tüm bu olaylardan bir tek Helga habersizdi. O sırada güvertenin korkuluğuna dayanmış ve gözlerini kapamıştı. Hermes demircinin beynini biraz gıdıklayıp, biraz da tırmalayarak şişman adamın ayağa

kalkmasını ve genç kadını takip etmesini sağladı. Kendisine ev sahipliği yapan adam ne Anglais, ne de Français biliyordu. Hermes de Almanca'yı henüz öğrenemediği için, ona bu lisanda "ben Hermes'im" dedirtme olanağı şimdilik yoktu. Bu nedenle sözcüklerin seçim işini demirciye bıraktı ve şunları söylediğini işitti: "BİRKAÇ SET OYNAMAYA NE DERSİN?" Hermes tek kelime bile anlamamıştı. Helga gözlerini açtı: "NE DEDİNİZ?" Demirci gülümsedi: "YANİ MASA TENİSİ" ve avcunda küçük, beyaz bir top hoplatılmış gibi yaptı. Genç kadın gülümseyerek başını salladı ve kendini kulak koruyucusunun sesine teslim etmek için tekrar gözlerini kapadı.

Demirci atölyesine benzer kafada oturan Hermes, ALMANCA yerine BİRA İÇMEYİ öğreniyordu. Tam iki bin yılı telafi etmek durumunda olan bir tanrı için bu bir zaman kaybıydı. Hermes, demircinin bir zamanlar hangi insan tiplemesine uyduğunu tahmin edebiliyordu: Tok gözlü, iyi niyetli ve yardımsever bir "meyhaneci." Hephaistos'tan ziyade Dionysos'a daha yakındı. Ancak o günler geride kalmıştı, söndürülmüş kireç gibiydi şimdi, iyi niyetle birlikte yardımseverlik de yok olmuş, yardımseverlik yok oldukça iyi niyeti daha da azalmıştı. ÇALIŞMA adı verilen bir eziyet veya hastalıkla ilgili bir şeydi bu. Nasıl oluştuğu anlaşılamıyorsa da, ruhu ne şekilde harap ettiği çok açıktı: Özgürlüğü ve boş zamanları çalıyordu. Sonuç: Düşünceler ve resimler çok daha yavaş hareket ediyordu. Bir de zindana benzer bir yer vardı kafatasının içinde, diğer düşünce sisteminden apayrı, bir tümöre benzediği halde tümör olmayan, ulaşılamaz bir alan. Orada neler olup bittiğini anlayamıyordu Hermes. Sadece keskin bir zift ve kül kokusu geliyordu burnuna, o kadar.

Şimdi de SUBAY kavramıyla ilgili resimler ortaya çıkıyordu yavaş yavaş. Demirci bir orduda bulunuyordu, ancak savaşta değildi. Genellikle TEL ÖRGÜ ÇEKİCİSİ olarak uzun bir demir çubuk ile saatler boyunca bitmek bilmezcesine siyah ARAZİ KABLOSU dolamıştı ağaç kütüklerine. Subaylar, işi hızlandıran önderlerdi. Ve bazılarının kafasına sadece demirci değil, her mantıklı insan demir çubuğu indirirdi. Demirci bunun sonunda karanlık bir YAPIYA kapatılmış, subay ise kafasında koca bir şiş ile dolaşmak zorunda kalmıştı.

Cam ve kromaj parıltıları saçan ışıltılı bürodaki yazı masasının tam ortasında bir gaz bidonu vardı ve koltuğun üzerine kara lekelerle kaplı bir işçi tulumu atılmıştı. İri cüsseli, geniş kafalı adamın isli ellerindeki Brezilya purosundan yoğun dumanlar çıkıyordu. Olduğu yerde ileri geri sallanan adam, oldukça öfkelenmiş gibiydi. Barok tarzına benzer ilginç kabartmalarla süslenmiş iki ilginç altın koltuk değneği, her an tutmaya hazır şekilde masaya dayalı duruyordu. Daha yakından bakıldığında koltuk değneklerinin ince, alımlı kadınlar biçiminde olduğu görülmekteydi.

Adam çöp sepetine bir tekme attı. "Kaç kere söyledim 'evet' değil, 'emredersiniz sayın konsül' ya da 'üç kez evet, çok değerli ustam' demen gerektiğini! Ayrıca onun adının hiçbir zaman doğrudan söylenmemesi, daima dolaylı yoldan ifade edilmesi talimatını vermemiş miydin?" Vücudunun üst kısmını hafifçe öne eğerek, sabırsız bir tavırla dinlemeye devam etti. "Kimin kafasında? Adını söyle!"

Adam nefesini tuttu ve yükselen dumana düşünceli düşünceli baktı.

"Evet, onu tanıyorum. Meslek eğitimini Freystadt yakınlarındaki Münch'te yaptı. Ne zaman geldi bu haber?"

Kalem kutusundan sürgülü hesap cetvelini çıkardı ve hesap alıştırmaları yaparak sabırsızlığını

yenmeye çalıştı. Aracın dil biçimindeki orta kısmını yeterince hareketli bulmadığı için onu kızığında çıkarıp saçlarının arasından geçirmek suretiyle yağladı. Kafasındaki saçsız alan oldukça yayılmıştı. Sadece kafasının arkasında ve kulaklarının üstünde gür saçlara sahipti. Esnedi.

"Saçmalık! Şifreye nasıl ulaşacak ki - hâlâ kontrol etmeyi başarabildiğim birileri varsa, onlar da kikloplardır. Tatil demirci atölyesinden daha iyi gelmiş olmalı ona. Kylleneli'nin tehlike yaratabilecek bir durumu olsaydı, onu serbest bırakacağımı mı sanıyordunuz? Demek bir demircinin beyninde geziniyor, ha? Güzel! Orasının pek rahat bir yer olacağını sanmıyorum. Röle merkezlerimizi muhtemelen tümör sanacak, hele idare biçimi kendisine anlatılsa dahi anlamayacaktır. Merak etmeyin, o eskiden de bir Ptolemaos yanlısı idi ve şimdi de öyle kalacak, onun için güneş hâlâ dünyanın etrafında dönüyor. Zaten bilindiği gibi o sadece belli özelliklere sahip olanlarla ilgilenir. Her zaman böyledir bu."

Ansızın kısa mesafeden masaya sert bir yumruk indirdi ve purosunu normal olmayan bir yavaşlıkta, neredeyse okşarcasına küllüğe bıraktı. Öfkesi çok büyüktü.

"Hem de Thor demek! O tenisini oynayıp Number One olmaktan başka bir şeye karışmasın! O histerik Cermen tanrılarına bizimkilerden daha az güvenilir. Onun gemide ne işi var ki? Ben zaten birisini göndermişim çoktan. Bana kalırsa Thor gitsin antrenman yapsın veya ne bileyim, turbalığında oturup çürüyen tahtanın ne güzel parladığını seyretsin, işte yeni emrim: Şu andan itibaren Maia'nın oğlu ile sadece patron ilgilenecektir!"

Hesap cetvelinin dili artık bir yere takılmıyordu. Adam ahizeyi kulağıyla omzu araşma sıkıştırdı ve bir yandan hesap yapmaya devam etti. Cetvelin dilini o kadar hızlı ileri geri hareket ettiriyor, çarpma işlemini o kadar büyük bir ustalıkla yapıyordu ki, alet sürtünmeden dolayı ateş gibi kızdı. Adam birkaç kez cetvelin dilini dışarı çıkardı, üfledi ve havada salladı. Sonra telefon ahizesini makinenin üzerine öyle rasgele bıraktı ki, ahize masanın üzerine düştü. Sonra da sönmüş purosunu küllükten aldı, bir kez daha yaktı ve düşünmeye başladı. Akşamın geri kalan kısmında ne yapsaydı acaba? Son derece başarılı bir imalat olan güzel robot köle kız ile, ondan daha büyük bir başarıyla yapılmış robot erkeğin sevişmelerini mi izleseydi? Belki de atölyeye geçip ateşi harlandırır, bir demir parçasını kızdırır, eline çekici alır, demiri döver, dağlar, keser, perçinler, kalıp hazırlar, burnunu karıştırır veya kaytaran kiklopları hizaya getirebilirdi. Ya da on saatten az sürmeyecek bir poker partisi mi çevirseydi? En iyisi hepsini yapmalıydı, hem de bu sıralamayla.

Demircinin beynini avcunun içi gibi tanıyordu artık Hermes. Metal işçiliği için gerekli tüm sözcükler, resimler ve renkler gözünün önünde bulunduğundan, daha güneş batmadan bu mesleğe aşina olmuştu. Akkor halindeki demir parçalarını gördü, üzerlerine inen sert çekiç darbelerinin seslerini işitti, ocağın ve örsün nasıl kullanılacağını kavradı. Belki de kendisini bir demirci olarak kabul ettirebilirdi? O takdirde eski düşmanın koruması altına bile girebilirdi.

Fakat burada hâlâ yolunda gitmeyen bir şeyler vardı: Düşünceler serbestçe akıp gitmiyordu, anılar ve özelemler demircinin iç dünyasında kendilerini istedikleri gibi ortaya koyamıyor, engellerle karşılaşılıyordu. Metal gibi mıknaatıslanıyor, demir talaşı gibi birbirlerini çekiyor ya da itiyorlardı, fakat bunun hangi kurala ve hangi kanuna göre olduğu belli değildi? Ortaya çıkan durum özgür ve atak değil, bilakis korku dolu bir kaostu. Bu kaos, durumu itibarıyla emretmeye veya fısıldamaya yetkili birinin söylediklerini hemen yerine getirmeye hazır, tipik bir kurban beyniydi. Demirci aletlerden

anlıyordu, fakat kendisi de bir aletti sadece. Onu yönlendiren varlığın bir tanrı mı, yoksa bir insan mı olduğu belirsizdi. Demircinin içinde şiddetli bir dans etme arzusu vardı, fakat dans etmeyi bilmediğini gayet iyi bildiği için, PARTİ öncesinde veya sırasında her zamankinden daha fazla içiyor ve bugüne kadar, FREYSTADT OBERPFALZ'da dahi hiç dans etmediğini düşünüyordu.

Konuştugu lisan: Almanca. Garip bir şey dikkatini çekmişti Hermes'in: Şişko diğer Almanları çok iyi anlıyor, fakat onlar onu her zaman anlamıyorlardı. Şişko bu mesele üzerine hiç düşünmediği için, konuk da bunun sebebinin öğrenemiyordu. O, yalnızca ev sahibinin söylediklerini veya söylemeye hazırlandıklarını öğrenebiliyordu.

Fakat şimdi hiç olmazsa Helga'nın Paskalya gecesi söylediklerinin ne anlama geldiğini kavrayabiliyordu. Hermes'in belleği Kyllene Mağarası'nda doğduğu an kadar tanrısaldı şimdi de. Henri Beyle'nin Stendal'daki aslanı, "Eşitlik Caddesi"ndeki geveze kuşu, Klötze yakınındaki Poppau'da bulunan "Dünya'nın Merkezi"ni tüm ayrıntılarıyla biliyordu artık.

Şekli bu kadar bozulmuş bir vücuda ait bir beyinde daha önce hiç bulunmamıştı. Koca göbekten dolayı aşırı yüklenmiş beyinde düşünceler oldukça yavaş hareket ediyordu. Kafası sürekli açlık veya susuzlukla, daimi gaz sorunuyla ya da bir sonraki yellenmeyle meşguldü. İştahlı geçirmeler bir kenara bırakılsa bile, böylesi bir karından yansıyan sesler düşünceleri bulanıklaştırıyordu. Aslında bu tür sesler normal her insanın beyin sarsıntısı geçirmesine neden olabilirdi. Kafasının içinde dolaşan duran teknik kombinasyonlar göz önünde tutulduğu takdirde, demirci, aslında oldukça hareketli bir adam sayılırdı, fakat her şeyin temelinde yatan, koruması ve kollaması gereken esas özne, göbeği idi. İşin daha da ilginç yanı, düşünmek istediği zaman da o koca kubbeyi okşamaya başlıyordu. Başka bir ifadeyle, düşünmek amacıyla uyarmaya çalıştığı organı beyni değil, tüm düşüncelerinin üzerinde yoğunlaştığı göbeği idi.

Şişkonun ağzını kullanarak yaptıkları da oldukça ilginçti. Kendi kendisini emziriyordu, ancak süt ile değil, dilini etrafında zevkle dolandırdığı kalın ve kahverengi bir Phallus'tan çektiği duman ile. Hephaistosvari yeni bir kendini tatmin yöntemi olmalıydı bu. Hermes, metal işiyle ilgilenen herkesin bir meslek alameti olarak ağzında böyle bir şey taşıdığını tahmin etti. Böyle bir kendini tütsüleme olayını öğrenmek arzusunda değildi. Zaten istese de öğrenemezdi, çünkü bir tanrı için bile belli sınırlar vardı: Tamisai saygınlığını zedeleyecek davranışlar ona yasaktı: Kıskançlık, nefret ya da ebedi aptallığa yol açan beyin hareketleri - şimdi bir de bu utanç verici yanardağ püskürtmesi eklenmişti bunlara. Jean-Claude'un ÇARPMA işlemindeki gösterdiği garip beceri de buna dahil edilebilirdi; her halükârda Hermes'in bunu öğrenmesi olanaksızdı.

Sürekli demircinin yakınlarında dolanarak onu izleyen garip bir tip Hermes'in dikkatini çekmişti. Uzun boylu, iri yapılı, güçlü-kuvvetli, uzun sarı saçları omuzlarına dökülen bir adam. Belki de kuzeyli bir yan tanrı. Açık mavi, keskin bakışlı donuk gözleri içe doğru hafif şaşığı. Aşırı ihtiras ve konsantrasyon, adamı şaşılaştırmıştı. Neredeyse süklüm püklüm denecek kadar yavaş hareketleri, hızlı ve iğneleyici konuşması ile tam bir tezat teşkil ediyordu. Bu kuş gözlü, beyaz tenli, güçlü adamın boğuk, havasız demir işine ilgisi nereden geliyordu? Devamlı bu tarafa bakıyor ve bir sohbet başlatmaya çalışıyordu. Nihayet elinde WODKA adını verdiği bir cins suyla dolu bir bardak getirdi ve demirciye verdi. Gerçek bir cehennem başlangıcıydı bu.

Her şey gayet ilginç başlamıştı: WODKA isimli su önce alev alev yanarak demircinin göğsüne indi,

oradan da çılgın bir ateş halinde mideyi ve göbeği sardı. Bu zamana dek içtiği en sert şarap bile Hermes'in üzerinde böyle bir etki yapmamıştı. Demircinin algılama gücü biraz düzelmışti sanki, fakat bu defa da ayrıntıları hatırlayamıyordu (Poseidon'un çanağının yolunu bulmakta oldukça zorlanıyordu.) Ama insanları bir araya getiren veya uzaklaştıran gerçekleri görebilmek bakımından, iyi durumdaydı. İki kadeh içtikten sonra demirci o sarışın akbabanın aklından kesinlikle kötü şeyler geçtiğini anlamıştı; ona o kadar uzun süre bağırıp hakaret etti ki, adam yanından uzaklaşmak zorunda kaldı. Fakat bir yandan da düşmanının kendisinden beklediğini yapmaya, yani kafayı çekmeye devam ediyordu. Her hareket ettiğinde ya bir şeyi deviriyor ya da birisine çarpıyordu. Durumunu anlatmaya çalışıyorsa da bunu beceremiyor ve tekrar tekrar İDARE EDİVERİN diyordu.

Artık kimse onunla sohbet etmeyi arzulamadığı için (bu arada Hermes yüreği sızlayarak arka taraftaki Helga'yı gördü), şişko GAZETE okumaya koyuldu. Okuyuş tarzı görülmeye değerdi. Her bir satır için başını soldan sağa doğru hareket ettiriyordu. Sarhoşluğuna rağmen okuyabildiğini mi göstermek istiyordu? Yoksa sarhoşluğunu gizlemek niyetinde miydi? Hayır, bir üçüncü nedeni vardı. Ayık olduğu zamankinden çok daha farklı okuyordu şimdi. Her sözcük onu bir başka hayal âlemine götürüyor, sadece FAİZ sözcüğü bile inanılmaz büyüklükte bir felaketler çeşmesine dönüşerek, demircinin çözülen ruhunun, karnındaki alev alev yanan demir ocağının da yardımıyla büyük bir coşkunluğa kapılmasına neden oluyordu: HER ŞEY YERLE BİR OLMALI, FAKAT ESASLI BİÇİMDE! diye bağırды. Bu türden arzuların onu teslim alıp hemen oracıkta intihara sürüklememesi için var gücüyle okumaya devam etmeye çalışıyordu, onu tek bu kurtarabilirdi. Gazeteyi satır satır okumak için kendisini zorluyor ve tehlikeli sözcüklerden birine odaklanmaması için bakışlarını sürekli ileriye doğru kaydırıyordu. Bu kadar yoğun bir sisle kaplı bir beyinde oturmak, her tanrıya korku salardı mutlaka. Böyle bir kafayı ne kendisi, ne de başkaları yönlendirebilirdi. Ancak o lanet olası demirci kafayı çekmeye bir türlü son vermiyordu. Hermes adamın kulağından bu kadar insanın arasında uluorta çıkıp gidemezdi. İnsanlar LA FETE için bir araya geliyor, sayıları ise git gide artıyordu. Elinde koca göbekli bir telli saz olan bir müzisyen küçük sahneye çıkmıştı bile, arkadaşları ise henüz hazırlanmakla meşguldüler. Hermes kararlı bir ifadeyle şişkonun iç içe geçmiş arzularına ve karışık düşüncelerine girdi, fakat nafile. Elinden gelen bir şey yoktu. Bunun üzerine hızla küçük beyne yöneldi ve şişkonun hapşırarak beyninin sisten arınması için hapşırma refleksini uyardı. Sonuçta onun kendisini yorgun hissetmesini ve kamarasına doğru yönelmesini sağladı - ne var ki yanlış bir kamaraya! Hermes, ilk kez bir insanı onun istememesine rağmen bir yere yönelmeye ikna etmişti. Bir müzisyenin kamarasıydı bu.

Müzik! Tırmalama, rendeleme, çekme, üflemeyle ve vurmaya yaratılan zevkli bir dünya, hoş bir beyin dansı, tanrılar için de güzel bir olaydı. Hermes, BATERIST'in kafasına girdiğinden beri amonit, kıvrımlar ve hayat ağacı arasında dikkatle geziniyor, her tutuşu ve vuruşu, her sesi ve aralarındaki ilişkiyi kavramaya çalışıyordu.

İlginç olan bir şey vardı: İnsanlar şimdi tiz tonları neşe ifadesi olarak algılıyor, baş tonları ise keder ve ölümü belirtmek için kullanıyorlardı. Oysa bir zamanlar Hermes'in lirinden dökülen melodilerde tiz sesler özlem ve yalnızlık olduğu kadar soğukluk ve ayrılığı, bas tonlar ise sıcaklığı, yakınlığı ve sevinci yansıtıyordu. Birisi müziği baş aşağı çevirmişti herhalde ve bununla birlikte dünya da tersine dönmüştü anlaşılan.

Şarıl şarıl akan suyun altında SHOWER yapan adamın sağ kulağına başarılı bir sıçrayış yapmıştı.

SPARTA/ILLINOIS adlı bir şehirden gelen CHARLES isimli bu adam, ORKESTRA'da ritmin aynı düzeyde tutulmasından ve arada bir yapılan çıkışlardan sorumluydu; yani oldukça önemli biriydi. Hermes gemiye bindikten hemen sonra müzisyenlerden ziyade kendi insanlarını bulmaya çalışmıştı; yani hırsızları, tacirleri ve hatipleri. Müzisyenler Apollon'un taraftarları olarak kabul edilirdi. Fakat bir bateristin işi aynı zamanda hem müzik, hem de retorik olduğu için, bazı hareketlerde usta bir hırsızın el çabukluğuna gereksinimi vardı. Hermes kendisini onun yanında iyi hissediyordu ve ona yardım etmeye karar verdi. Charles tanrısal etkilere açıktı, yani onu orta kulaktan yönlendirebilirdi. Hatta onu artık öğrenmiş olduğu Almanca lisanında bile konuşurması mümkündü. Nihayet Helga'ya yaklaşmaya cesaret edebilirdi artık. Charles da buna karşılık olarak bateri çalarken her şeyi yapabilen büyük bir yetenek olacaktı.

İnsanlar çok eski zamanlardan beri her şeyin ancak yarısını, onun da iyi olmayan tarafını anlayabilirler. Tanrılar ise olayların az bir kısmını kavriyorlardı, fakat ellerindeki azıcık bilgi ile yepyeni, kendilerine mahsus bir bütünlük geliştiriyorlar ve bir süre sonra da mükemmelliğe ulaşıyorlardı. Hermes, Charles'ın müzik hakkında bildiği ve yapabileceği her şeyi iyice kavradıktan sonra, şimdiye kadar çeşitli engeller nedeniyle ortaya çıkamayan beceriler konusunda netleşti. Bunlara müdahale edebilirdi. İnsan beynini hızlandırma konusunda eşsiz bir yeteneğe sahipti. Kan akışını hızlandırıyor, yeni kestirme yollar açıyor ve salt kendi varlığı ile elektrik akımının güçlenmesini sağlıyordu. Hayır, eskiden bildiği hiçbir şeyi unutmamıştı.

Çiçek demetlerinin altındaki insanlar hep birlikte şarkı söylemeye başlamışlardı. Charles ve arkadaşları, ne anlama geldiği Hermes'e aşikâr olan bir parça çalıyorlardı: ALL YOU NEED IS LOVE. İnsanlara daima temkinli yaklaşırdı Hermes, fakat şarkı söyledikleri zaman asabi çırpınışları, sallanmaları ve kekelemeleri sona eriyor, neredeyse tanrılar kadar mutlu ve huzurlu görünüyorlardı.

Helga böyle bir baterist solosunu daha önce hiç duymamıştı. Birisinin bir şeyi arsızlık derecesinde iyi becermesine bayılıyordu! Hele o mükemmel uyum yok mu! Kısacası her konunun virtüözünü seviyordu. İnsanlar ayağa kalmışlar ve o çılgını uzun uzun alkışlamışlardı. Ter içinde kalmış olan yakışıklı adam, bir anda güvertedeki Helga'nın yanında belirmişti. Ona gülümsüyordu. Helga karnında hoş bir ürperme ve gıdıklanma hissetti. Umutsuz bir çabayla gözlerini ufuk çizgisinde tutmaya devam etti. Baterist Helga'ya -demircinin Oberpfalz aksanıyla- şu anda Hermes tarafından yönlendirildiğini, daha doğrusu şu anda Hermes'in ta kendisi olduğunu ve onunla konuşmak istediğini söyledi. Acaba rahatsız edilmeyecekleri bir yere gidemezler miydi?

"Bana Jean-Claude olarak geleceğinden emindim."

"Aslında ilk önce onun içindeydim. Evet, o Connetable'in torunu ama, aslında beş para etmez palavracının tekinden başka bir şey değil."

"Aman tanrım, yüreğimin nasıl çarptığını duyuyor musun?" diye yanıtladı genç kadın onu. Hermes elini onun yürek atışlarının pek az hissedilebileceği bir yere koymuş olmasına rağmen, yine de onu onayladı.

Birlikte denize baktılar. Işık demeti şeklinde parlayan bir gemi görünüyordu uzaklarda. Belki insanlar orada da tanrılarla dans ediyordu. Etrafta tanrıdan bol bir şey yoktu nasıl olsa.

"Pekâlâ, haydi tüyelim buradan!" Baterist, Helga'nın odasına geldiği zaman, kızı gerçek kimliği konusunda ikna edebilmek için uzun uzun kendisinden bahsetmek zorunda kalmıştı. Mesela annesinin babasının adlarının Atlas olduğunu, istemeden Medusa'nın kafasına bakması sonucu taş kesilerek bir dağa dönüştüğünü anlattı. Arada bir anlattıklarına aslında kendisine ait olmayan, fakat denemek istediği cümleler de karışıyordu: "Demircilik ustalık ister" veya "ham demiri döktük" veya "kran kancasını döküm kalıbının bağlı olduğu kayışa taktım - bunu anlayabilir misin?"

"Elbette, babam metal işinden oldukça iyi anlar. Söylesene, neden ortaya çıkıp kendini benim tanıdığım gerçek Hermes olarak göstermiyorsun?" diye sordu Helga.

"İyi de Charles'ı ne yapacağız peki?" diye sordu Charles. Helga ona hak verdi. Ona inandığım, hem de çok inandığını göstermek istiyordu. İcabında sabaha kadar sürebilirdi. Tek kaygısı evden getirdiği "Mundos Gold" marka prezervatiflerin, küçük yarı tanrıların oluşmasına karşı ne derece güvenli olduklarıydı.

Fakat genç kadın çılgın müzisyenlerin kendisi için de aynı derecede çıldırmayabileceklerini veya yatakta da aynı çılgınlığı gösteremeyeceklerini öğrenmişti. Kısa bir süre sonra okşanma ihtiyacı duyulan bir yumuşaklık ve bitap düşmüş bir uyku hali ile baş başa kalmıştı. Bir sanatçı ne de olsa... Fakat ne Helga, ne de Hermes bununla mutlu olmuşlardı.

Gemi Venedik'e varmıştı. Müzisyen, arkadaşlarının yanına dönerek eşyalarını topladı. Helga tasarruf etmek için bir süre daha onun yanında kalmak istiyordu, çünkü Venedik'te oda kiralari oldukça yüksekti. Nasıl olsa adam kafasında Hermes'i taşıdığı müddetçe, bir şekilde başının çaresine bakabilirdi.

Ne var ki gün iyi başlamamıştı. Bateristin valizi önce bir adam, sonra da esrar bulma konusunda eğitilmiş bir köpek tarafından koklandı. Müzisyen, kafasında Hermes'i taşımasına rağmen, kelepçelenerek götürüldü. Helga'ya üzgün bir bakış fırlatmıştı - yoksa umut dolu bir bakış mıydı bu? Daha çok ikincisi. Hermes cezaevinde! Ne kadar gülünç!

Helga artık çok iyi biliyordu ki, Hermes farklı erkeklerin suretinde sık sık ziyaret edecekti kendisini. Bu erkekler her zaman çok uygun olmayacaktı belki, ancak değişken bir tanrı, hiç yoktan daha iyiydi.

Illinois/Spartalı Charles'ın kafası barınmaya uygun bir mekân değildi artık. Her şeyden önce korkuyla dolmuştu; gümüş renkli kelepçelerin takıldığı andan itibaren içine giren bu korku, aşırı soğuğu ile tüm beyni felç etmişti. Hermes'in kendisi için çok önemli olan görme merkezi ve sözcük hazinesi arasındaki ilişkiyi çalışır halde tutmak için gösterdiği çabalar, hiçbir işe yaramamıştı. Etrafına donuk gözlerle bakan Charles az ve bulanık görüyor, giderek daha fazla içine kapanıyordu. Sık sık kullanılan ve birçok anlam taşıyan SHIT sözcüğü, Hermes tarafından henüz tam olarak kavranmamıştı. Genellikle köpekler veya yetkililer tarafından bulunan küçük kutuların içindeki siyah toprağı, bazen de Charles'ın geçen geceki cinsel başarısızlığını ifade etmek için kullanılıyordu.

Hermes memnun değildi. Dinamik ve güçlü bir insandan yararlanarak aşk yapmaya yarayan o eski tanrısal yöntem, anlaşılan eskisi kadar etkili değildi artık. Hermes nasıl oluyordu da onu dünyanın en hızlı bateristi yapabiliyor, fakat ihtirası üzerinde en küçük bir etki göstermeye muvaffak olamıyordu? Rahatsız edici bir durumdu bu. Bu adam Helga'nın arzularından ziyade, çok yakında kazanması

muhtemel olan şöhret ile ilgilenmeyi uygun buluyordu. Elbette ki Hermes dışarı sığramayı ve kendi işini kendi halletmeyi düşünmüştü ama, canı istemese de bu fikirden vazgeçmek zorunda kalmıştı: Tanrının terk ettiği asabi bir Illinois/Spartalı karşısında aşk yapmanın ne anlamı olurdu ki? Elbette ki onu kolaylıkla dışarı atabilirdi. Fakat bu durum her halükârda Helga'nın arzusunun sönmesi ile sonuçlanırdı.

Charles neredeyse hiç etrafına bakmadığı için, limanı pek iyi görememişti. Etraf yanık yağ kokuyordu, su kirliydi, binalar yüksekti ve BETON'dan yapılmışlardı. Charles'ın gözleri kısa bir süre için limanın üzerinde yarasa benzeri bir varlığa takıldı. Belki de bu yöreye has bir cindi, ne de olsa onlar sadece dağ çağlayanlarında veya otlaklardaki ağaçlarda bulunmazlardı ki! Her yanda Latin harfleri vardı. Suyun karşısındaki bir binada STUCKY, ucunda mavi beyaz bir kumaşın sallandığı büyük, beyaz bir geminin burnunda MARILENA yazıyordu. Thera'da buna benzer bir kumaşla çıplaklığını örtmek istemiş, fakat çevrenin ilgisini daha çok çekmekten başka bir işe yaramamıştı. Charles'ın götürüldüğü evin adı CARABINIERI idi. Hermes Latin harflerini okumayı öğrenmişti, fakat çakıl taşlarında, çatlaklarda ve dalgalanmalarda yapabildiği gibi, olacakları okuyamıyordu onlarda.

Charles'tan giderek daha az hoşlanıyordu. Gerçi demirci gibi silik bir insan değildi, fakat içinde korkuyu da barındıran bir megalomaniye kaptırmıştı kendisini. Hermes bu tür insanları iyi tanırdı. Alkibiades de bu türdendi, fakat Zeus'a gelince olayın boyutları değişiyordu! Kendisinin en büyük olduğu yolunda boş bir kuruntuya kaptırmıştı kendisini ve gerçekten de sanki öyleymiş gibi davranmak yoluyla, pek çok taraftara ve muazzam bir güce ulaşmıştı. Fakat rol yapmayı pek kısa sürdürebiliyordu. Geceleri zaferden dönen bir Hoplit gibi kafayı çektikten sonra, yapacak başka işi yokmuş gibi Hermes sütununa gidip erkeklik organını kırıyordu! Megalomanların en önemli özellikleri, pek ilginç şekillerde rollerinin dışına düşmeleridir, özellikle de zaferden hemen önce.

Ares'in dövüştürmek için yetiştirdiği asık suratlı ve daima öne çıkık çeneli kuklalarına benzeyen yetkililer, Charles tarafından EXAMINATION olarak kabul edilen bir INTERROGATORIOyu kendi lisanlarında başlatıyor ve İngilizce sürdürmeye gayret ediyorlardı.

Charles ya müzik alanındaki başarısı, ya da geçen gece yaşadığı aşk macerasının başarısızlığından dolayı, Ares'in parlak şapkalı adamlarına şöyle cevap verdi: I'M A FAMOUS ARTIST YOU KNOW I'M BEYOND YOUR LAWS. Pek akıllıca bir davranış değildi bu, çünkü adamlar ne söylediğini anlamışlardı. Hemen ayağa kalktılar, çenelerini öncekinden daha da yukarı uzattılar ve onu metalden yapılmış dar bir odaya soktular. Dışarı çıkarken kapıyı öyle bir çarptılar ki, anlaşılın depremi çağrıştırmasını istiyorlardı. Sonra anahtarlar şangırdadı, ayak sesleri uzaklaştı - bu olay Sokrates'in başına gelenleri hatırlatmıştı Hermes'e. Sokrates'in tek bildiği, hiçbir şey bilmediği idi; fakat bunun yanı sıra ne yaptığının da gayet iyi farkındaydı.

Saatler geçiyordu. Hermes'in umurunda değildi, fakat Charles acı çekiyordu. Hermes onda yeniden keyif ve arsızlık duygularının oluşması için, boş yere onu ritmik bir müzik yapmaya zorlamaya çalışıyordu. Korkan bir müzisyen - böyle bir şey olabilir mi? Dünyada iki tür insan vardı: Korkudan altına yapanlarla, gerektiği zaman kullanmak üzere hiçbir iş yapmadan cesaret toplayan tembeller vardı. Hermes ikinci tür insanlarla ilgileniyordu, fakat Charles onlardan biri değildi. Durup dinlenmeden kendisini haklı çıkaracak cümleler ezberlemekle meşguldü. Hermes açısından dil öğrenmek için iyi bir şeydi bu, ancak bu Spartalı ödleğin içinden, geceleri gündüzlere oranla daha kolay yönlendirilmesine karşın, artık çıkmak istiyordu. Kesin olan bir şey vardı ki, insanlar tanrılara

karşı sağırlaşmışlardı. Bunun yerine kol saati taşıyorlardı.

Tam o anda bir kapı açıldı, adamlar Charles'ı dar bir koridordan geçirdiler, sonra da yaban arıları gibi vızıldayan ve zift meşalesi gibi kokan bir tekneye bindirdiler. Sis in dağılmasıyla birlikte, MARILENA gemisi de ortadan kaybolmuştu. İçine bindikleri tekne, rengârenk boyanmış birçok ev ve teknenin arasından bembeyaz köpükler saçarak inanılmaz bir hızla geçiyordu. Burnundaki mavi ışıklar saçan lambayı gören herkes, ona yol veriyordu. Hermes ara sıra suyun içinde duran evler bile görüyordu. Evlerin beyaz çerçeveli pencereleri ve genellikle kapalı duran yeşil panjurları vardı. Kapıların dış kısmını örten metal kaplama paslanmıştı ve duvarların solgunlaşmış boya ları pul pul dökülüyordu. Bu kafadan çıktığında öğrenmesi gereken birçok şey olacaktı.

Charles şimdi bu SHIT işlerden çok iyi anladığı belli olan bir adam tarafından yürütölen bir EXAMINATI-ON'da bulunuyordu. Çenesi küçük bir popoya benzeyen bu adam, çok şişmandı ve adı COMMISARIO FIBONACCI idi - diğer parlak şapkalılar kendi aralarında onu böyle çağırıyorlardı. Charles COMMISARIO'nun genç erkeklere değer verdiğini fark etti ve kendisini ona beğerndirmek için elinden gelen her şeyi yapmaya başladı. Kafasında tek bir düşünce vardı artık: Nasıl görünüyorum, onu nasıl etkileyebilirim? Bu korku dolu kendini beğerne miş beyin Hermes'e fazla sıcak gelmeye başlamıştı. İstedici gibi yönlendirmeyi başaramadığı bu onursuz beyni terk etmeye kesinlikle karar vermişti. Fibonacci tutukluların yanıt larını anlamamak için her iki kulağına lavanta rengine tıkaçlar takmasaydı, Hermes onun kulağına doğrudan bir sıçrayış yapabilirdi. Bu kapaklar durmaksızın etrafındaki pantolonlarda takılıp kalan gözlerini kapatsaydı, çok daha iyi olurdu. Ya da en azından çenesini.

Yeter artık, buradan dışarıya çıkmalıydı. Commisario ne biçim bakıyordu öyle! En kara çıplaklığı ile masa ve bankların üzerinden iki defa sıçradı, görevlilerden birisini paldır küldür diğer ikisine doğru ittirdi. Kapıyı kolaylıkla açabildi, bu kadarını olsun öğrenmişti artık. Hava! Gökyüzü! Güneş! Nereye şimdi? Dünyanın merkezine, pekâlâ. Dur bakalım, önce bir pantolon almalı ve yiyecek bir şeyler bulmalıydı. Sonra da Helga'yı aramalıydı -hâlâ şehirde bir yerdeydi mutlaka.

Nerede olduğunu ise, *okuması* gerekiyordu.

Üçüncü Bölüm

VENEDİK

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Rus dilinde bir çocuk sesi. Helga arkasına döndü. Konuşan anne ve babasıyla birlikte kendisiyle aynı pansiyonda oturan küçük bir kız çocuğuydu. Şimdiye kadar tek kelime konuşmadıkları için, Helga onların Rus olduklarını bu âna dek öğrenememişti. Kahvaltı salonu oldukça tenhaydı, kızın annesiyle babası da henüz gelmemişlerdi. Venedik'i ziyaret eden insanların tümü yataktan oldukça geç çıkıyordu ki, Calli ve Campielli'de yapacakları gezintilerde sıcaktan perişan olabilsinler.

Çocuk gerçekten de bir yanıt bekler gibiydi. Helga okulda öğrendiği Rusça'yla konuşmaya çalıştı: "Bunu neden soruyorsun küçüğüm?"

"Sürekli güldüğün için."

Güldüğünün ancak şimdi farkına varıyordu. Aslında gülmek şu anki durumuna pek uygundu: Az önce Rialto köprüsündeki postanede babasının öldüğünü, intihar ettiğini öğrenmişti. Defin işlemleri sona ermişti. Kendisi Yunanistan ve Santorini'de keyif yapmıştı, şimdi ise Venedik'te avare avare dolaşıyor, üstelik de gülümsüyordu. Geri döndüğünde herkes soracaktı ona: Yaptığın bu ada tatili gerçekten de yaşlı babanı yalnız bırakacak kadar önemli miydi, bunun böyle olacağını tahmin etmen...

"Hermes'i düşündüğüm için gülüyorum" diye cevap verdi çocuğa. Ortada zaten bir öykü varken, neden yenisini uydursun ki? Tanrının adını Almanya'da söylendiği şekliyle söylemişti - Rusça derslerinde Hermes'in adı geçmemişti.

"Bana Cherms'den söz et!"

"O bir tanrı -(Rusça'da "Yunanistan" nasıl deniyordu acaba?)- batıdan gelen bir cin. Söylesene, annenle baban birazdan gelirler, değil mi?"

"Daha sonra. Onlar gelene kadar oynamalıymışım. Hadi anlat."

"Hermes Kyllene Dağı'ndaki bir mağarada dünyaya geldi. Burası Avrupa'da. Annesinin adı Maia, babasınınki ise Zeus. Annesiyle babası biraz konuşmak için mağaradan çıktıkları vakit, ufaklık kundağının içinde yatıyordu. Hermes bezlerinden sıyrıldı ve ayağa kalktı. Doğar doğmaz yürüyebiliyordu ve mağaranın ağzına gitti. Orada rastladığı bir kaplumbağa ile çok kibar bir şekilde konuştu."

"Buna mı gülüyordun?"

"Hayır, başka bir şeye. Kaplumbağanın kabuğundan bir balalayka yaptı. Kardeşi Apollon'dan da bir inek sürüsünü çaldı ve ineklerin bağırsaklarından balalaykanın tellerini yaptı. Sonra bununla müzik yapmaya başladı."

"Apollon ne yaptı peki?"

"Elbette ki son derece kızmıştı, ancak müzik o kadar güzeldi ki, öfkesi yatıştı. Ayrıca Hermes ona ineklerden çok daha değerli olan balalaykayı da hediye etti. Apollon da ona çakıl taşlarından geleceğe dair bazı şeylerin nasıl okunacağını öğretti."

"Sen Cherm's'i gördün mü ?"

"Evet. Yakışıklı biri, ayakları çok güzel ve sihirli bir âsâsı var. Bazen tamamıyla çıplaktır."

"Sen de buna güldün!"

"Evet."

Daha fazla anlatmasına gerek yoktu, çünkü kızın annesi ve babası geliyordu. Kız ansızın arkasını dönerek onlara doğru koştu.

Helga'nın neredeyse hiç parası kalmamıştı, Stendal'a dönüş biletini ise kaybetmişti. Campiello agli Incurabili'de ucuz, ancak sadece başkalarına göre ucuz bir pansiyonda kalıyordu. Günün ortasına doğru hava ısınınca, iğrenç plastik valizi daha da iğrenç kokular saçıyordu. Günün birinde takım halinde deri bavullarla yolculuk edecek ve peşinden gelen iki veya üç adam onları taşıyacaktı. Şimdi ise meteliğe kurşun atıyordu. Almanlara baş vurması söz konusu dahi olmazdı. Kendilerine daha iyi bir yaşam verilmesini bekleyen ve sürekli bunun gerçekleşmeyişinden şikâyet eden Almanlarla karşılaşmaktan ödü patlıyordu.

Stendal'a geri dönmek zorunda mıydı gerçekten? Hâlâ mı? Neden ki - yoksa mezar bakımı için mi? Sadece dilediği kadar Amerika veya Atina'ya gidebilmek koşuluyla kabul edebilirdi bunu. Ya da tanrısına rastlayana dek Venedik'te kalmak koşuluyla. Jaluzileri kapattı ve onu hayal etmeye çalıştı.

Milyoner Bayan Peggy Guggenheim çok yakında oturuyordu. Onun yanına gidebilir ve kendisini, Hephaistos'un şimdiye kadar bilinmeyen kızı olarak tanıtabilirdi. Peggy şöyle derdi belki de: "Ne kadar ilginç! Şurada seyretmek için tablolar var, yatağın da şu köşede. Şimdi de çatı bahçesine gel bakalım, orada şezlonglar ve güneş şemsiyeleri var. Şampanya yeterince soğuk - istiridye sever misin?" Ve Canal Grande manzaralı çatı bahçesinde Peggy'nin konukları arasında neşeyle ayağa kalkan kapkara bir haberci. Getirdiği haber, kendisiydi. Dışarıda ise bir tabela: "Chiuso per restauro." Sonra Peggy uyumak için uzandı, diğer konuklar izin istediler...

Hayır, havaya giremedi ve öyküsünü benimseyemedi. Ölmüş babası giriyordu araya. Elinde "delinmiş bir gaz tabancası" ile (ne demekse) ve her seferinde farklı son sözlerle: "Benim öz kızım olan sen de mi?.." Dayanılacak gibi değildi.

Annenin ölümünden beri, kızınıninki de dahil olmak üzere, her türlü sevgiyi reddetmişti. Ve Helga onu sevmişti, sadece bir deha olması dahi bunun için yeterli bir sebepti; o büyük bir alçakgönüllülükle

kendisini "demirci" olarak tanıttırdı, oysa o bundan çok daha fazlaydı. Ve bir babaydı. Helga babasını sadece sevmekle kalmamış, ondan nefret de ermişti. Bunun tek sebebi de, sevgisine karşılık verecek yetenekte olmayıştıydı.

Şimdi ise hayal kurmak yoluyla kabuğundan sıyrılmak istiyordu. Ve başarmıştı da. Kendisi, yani Helga, Peggy olmuştu. Başka bir deyişle, onunla yer değiştirmişti. Peggy, bütün ünlü köpeklerinin eşliğinde Pensione degli Incurabili'ye giriyor ve sanat üstüne kafa yoruyordu. Helga da o andan itibaren Palazzo'nun tek sakini oluyordu. Ansızın kanalda beliren bir gondol, üzerinde bulunduğu terasa yönelmişti bile. Gondolün bankının üzerinde esmer bir bey vardı, gülümseyerek kollarını açmıştı ona doğru. Bir haberci. Helga onu terasta çay içmeye davet edecek, o ise önce resimleri görmek isteyecekti. Ona kübist sanatçıların eserlerini göstermeye çalışırken, o da onu öpmeye çalışacaktı. Bu arada da diyecekti ki: "Gerçekten istediğim şey, senin dostluğunu kazanmak. Nasıl olsa birisi diğerine engel olmaz. Daha sonra batılı insanların kafalarının içlerinin nasıl olduğunu anlatacağım sana, bu senin için önemli olabilir; ayrıca sana dünyayı benim kadar akıcı okumayı ve bulutlarda tanrıları görmeyi öğreteceğim." Gerçekten de önce terasta çay içecekler, sonra da insanlar ve nesnelere bir yığın saçmalık düzenlemek üzere yola koyulacaklardı. Venedik'i ve bulutlarını okuyacak, tüm süslü yazıtlarda onaylanmış bir anlam görecektirdi: Sevgi şaşkınlığı iki kardeş gibi çekiyorlardı birbirlerini. "Hermes ve Helga?" Hayır, adı böyle bir öyküye uymuyordu, onu değiştirmeliydi.

Kollarını başının altına koydu ve zevkle gerindi. "Helle." İşte adı bu olabilirdi, Hellesponflu Helle. Hâlâ yaşadığı takdirde, elbette ki bir tanrıça olmalıydı o.

Ve bunları düşünürken uyuyakaldı.

Sürekli olarak aramızda yaşayan tanrılar ve yöre cinleri, teorik olarak günümüze kadar aktarılan tanrı öykülerinin birçok ayrıntısını düzeltecek bilgilere sahiptirler. Gerçi ortaya atılan sorulara öyle herkesin ortasında apaçık cevap vermezlerdi, ama farklı farklı imalarla insanlara ipucu verirlerdi. Aksi takdirde Hermes'in Hephaistos tarafından kıskançlık, intikam veya başka nedenlerden dolayı Santorin'de zincire vurularak, iki bin yıl boyunca tutsak edildiği fikrine sıradan bir yazar nasıl ulaşabilirdi ki? Mitoloji sürekli yenilenip geliştirilmektedir, özellikle de kendisine konu olanlar tarafından. Bu teşhisi bir psikoanalist olan Dr. Zimmertür'den başkasına borçlu değiliz ve gün geçmiyor ki bu doğrulanmasın.

1989 veya 1990'da Burak Doğu adında İstanbullu bir ressam ve banker, ansiklopedik bir yaşam tarzı sürdüren kuzenini Gelibolu'da ziyaret etti. Kuzeni kendisini o gün "H" harfine adamıştı. Burak Doğu, uzun zamandır kullanılmayan kalın kitapların arasında, üzerinde Eski Yunanca yazılar bulunan kil bir tablet buldu. Tablet o güne dek adı duyulmamış bir tanrıçanın övüldüğü bir ilahiyi içeriyordu. Klasik Çağ'da, Çanakkale Boğazı'ndaki Lampsakos'un karşı kıyısında Krithote adlı bir şehir bulunmaktaydı. İlahide, Hephaistos ve Bulutlar Tanrıçası Nephele'nin varlığı saklı tutulan Helle adındaki kızlarından söz edilmektedir. Nephele'nin Böot Kralı Athamas ile gayet yakın ilişkiler içinde olduğu eskiden beri bilinmektedir. Aradaki bağlantı oldukça açıktır: Helle salt tanrısal kökeninden dolayı bir tanrıçaydı ve ölümsüzdü. Helle'nin annesi ise oldukça kederliydi, çünkü Hephaistos'un çocuklarıyla ancak demirci atölyesinde çalışmaları durumunda ilgilendiğini çok iyi biliyordu. Nephele çocuklarını bu kötü kaderden korumak istediği için, Helle ve kardeşi Phirox'u (aslında yarı kardeşi) sözde Athamas'ın çocukları diye büyütülmüştü. Athamas'ın ondan ayrılmasından sonra, Helle ve Phirox

"klasik üvey anne" İno'nun eline düşecek ve yaşamları zehir olacaktı, ta ki Zeus, Hermes aracılığı ile çocukların Kolchis'e kaçmaları için kanatlı altın koçu gönderene kadar. Bu altın koç ya Hermes'in ta kendisiydi, ya da Hermes koçun içine girmiş, onu sevk ve idare ediyordu. Helle yarı kardeşi gibi koçun boynuzlarına değil de postuna tutunduğu için, Krithote ve Lampsakos arasındaki boğazın üzerinden geçerken aşağı düştü. Ne yapalım, altın kıllar daha kolay kopar! Helle'nin boğulduğu boğaza "Hellespont" adı verildi ve mitolojideki yerini aldı. Gerçekte ise yüzerek kıyıya çıktı ve Aiolos'a saçlarını kuruttu. Babası Hephaistos, Lemnos'tan oraya geldi ve kızı için sahile büyük bir saray yaptırdı. Bu sarayın yıkıntılarında ileride Krithote şehri oluşacaktı. Yöre halkı da bu arada tanrıçadan haberdar olmuşlar ve her dört yılda bir onun şerefine yüzme yarışmaları düzenlemeye başlamışlardı. Eminim ki Helle asırlar boyunca orada birbirinden farklı kadın suretleri içinde yaşamaya devam etmiştir. Çünkü şehrin üzerine bir nur inmiş ve giderek daha da güzelleşen şehir sonradan Gallipoli (Gelibolu) adını alacak olan Kallipolis "Güzel Şehir" adıyla anılmaya başlandı. Bir süre önce aynı zamanda hazine avcısı da olan Çanakkale'li bir tapu kadastro memuru, enerji santralına giden yolun başladığı yerde kristal bir kap içinde iki tutam altın koyun yünü bulmuştu. Bulduklarını Berlin'de yaşayan çok yakın bir arkadaşına emanet etti. Yaptığı çizimlerde "Altın Post" bölümünü son derece kısa tutmuştur, bulduğu hazineden ise tek kelimeyle olsun söz etmemiştir.

Hermes'in bu şehirde nerede olduğunu tespit etme sorunu vardı, tıpkı ilk kez içine girdiği bir beyin gibi. Kendi zamanında var olmayan bir su kentiydi burası. Kent, Venedik sahilinin önündeki devasa salların üzerine kurulmuştu, fakat sallar yerlerinden kopmuşlardı ve ağır ağır ilerleyerek günün birinde Styx nehrine kavuşmayı ve Yeraltı Dünyası'na yaşam götürmeyi bekliyorlardı - Persephone çok hoşlanacaktı bu işten! Bu kenti okumak tanrısal bir zevkti. Hermes'in baktığı her yer okuyacak malzemeye doluydu: Çatlamış kapı eşikleri ve pencere kepenkleri, pas tutan demirlerin üzerindeki dalga dalga izler, ev duvarlarından dökülen boyaların oluşturdukları açık renk adacıklar, çanta olarak işlendikten sonra siyah adamlar tarafından Campo San Stefano'da satılan timsah derileri. Elbette ki dilencilerin kırış kırış derileri (şişman insanlar hiçbir zaman okuma malzemesi olmamışlardı ve tanrılar da pürüzsüz derilerinin okunamaması ile kendilerini hemen belli ediyorlardı). Hermes okunabilen her şeyi okuyordu; dünyanın üzerinde bir kötülük rüzgârının estiğini de öğrenmişti bu arada. Ve dünyanın artık Zeus'un hakimiyetinde olmadığını. Her şeyin içinin dışa döndüğünü ve eski dışın yok olduğunu, günün birinde de "yukarı" kavramının "aşağı" ya dönüşeceğini okuyordu. Her şeyin geri dönüşü ve telafisi mümkün olmayan sonu yaklaşmıştı. Yediği o büyük kekik demetine rağmen, Santorin'deki çöplüğün başında içine doğan kötü duygular doğruydu demek! Fakat aradığı asıl yer konusunda henüz bir ilerleme kaydedememişti: Helga nerede kalıyordu? Bildiği çok şey vardı, ancak yeterli değildi.

Buraya sabah gelmişti, öğlene doğru karakolu terk etmiş, henüz bir pantolon edinemediği için genellikle İtalyan, nadiren de Alman ve Amerikalı kadın ve erkeklerin kulaklarına atlamış, beyinlerine oturmuştu. Öğleden sonra kimsenin dikkatini üzerine çekmeden tam dört dil konuşabiliyor, insanların arasında sudaki bir balık kadar rahat hareket edebiliyordu. Bir tanrı, her zaman bir tanrıdır. İstemesi durumunda rahatlıkla daha iyi bir pantolon ve ipek bir gömlek satın alabileceğini pekâlâ biliyordu - kendisini açıkça tahrik eden davetkâr arka ceplerden yeterince Liret, Mark ve Dolar aşırıyordu. Bu paraların kendi zamanındaki karşılığı yaklaşık beş Talent kadardı; bu kadar para eski Atina'da hatırı sayılır bir çeyiz, bugünkü Milano'nun seçkin semtlerinde ise güzel bir daire bedeline denk düşmekteydi. Fakat çalmak ona daha çok zevk verdiği için -ne de olsa Hermes'ti o!- ihtiyacı olan gömleği, pantolonu, Roma sandaletlerini, Texas şapkasını ve parayı taşıyabilmek

için plastikten yapılmış sapsarı bir kovayı da çaldı.

Satın alınabilecek her şey en az aynı, hatta daha da kolaylıkla çalınabiliyordu. Örneğin "tanrısal gıda." Rengin yeşil ve mide bulandıracak kadar tatlı olmasına karşın, tanrısal bir ağzın yaklaşması karşısında saygıyla titriyordu. Yine de burada yediklerinin tümü, gemideki yağ ve pislikten yapılmış dört köşeli sarı solucanlardan, yani Pommes frites'ten daha iyiydi.

Etrafta hiç köle olmaması, onu epey şaşırtmıştı. Böyle bir zenginliğin köleler olmadan yaratılması mümkün değildi, mutlaka bir yerde olmalıydılar. Ancak içine girdiği beyinlerin hiçbirinde buna ait en ufak bir iz dahi bulamamıştı. Belki de yerin o kadar derinliklerinde veya o kadar uzaklarda çalışıyorlardı ki, zengin ve özgür insanlar onların varlıklarının farkına dahi varmıyordu. Onu şaşırtan başka bir şey de, gondolcular dışında kimsenin şapka giymemesiydi. Birçok erkeğin kafası keldi, fakat bu hassas bölgeyi hiç acımadan güneşin ışınlarına maruz bırakıyorlardı. Hermes böyle aşırı sıcak bir damın altında asla gereğinden fazla kalmazdı.

Vaporetti adındaki yolcu gemilerine, bir kez de bir gondola bindi. Norveçli genç bir kadının kafasına girmişti burada. Yanındaki sevgilisi -daha doğrusu kocası, çünkü "balayı" seyahatindeydiler- ansızın GIANNA NANNINI isimli bir kadın kadar güzel olmamasından ya da onun kadar iyi şarkı söylememesinden dolayı, daha az sevmeye başlamıştı. Hermes, onun nasıl bir kadın olduğu ve böyle bir karar için sebep teşkil edip etmeyeceğini kestirememişti. Sonuçta otelde tartışmışlardı. Hayır, daha da kötüsünü yapmışlardı: Birbirleriyle tek kelime olsun konuşmamışlardı. Ertesi sabah adam her şeyi yüz üstü bırakmış ve çekip gitmişti! Kadın FERROVIA tren istasyonuna gitti. Bakışları anlamsızdı, kafası Hermes'in şimdiye kadar kaldığı en soğuk konaklama yeriydi. Kadın buz kesmişti neredeyse. Hermes bu işe hiç şaşırmamıştı. Bu tür olayları binlerce kez yaşamıştı daha önce. Kadın trenden inerken dizini sertçe lavaboya çarptı ve ağlamaya başladı, ama nasıl bir ağlama! Güç bela perona gitti, orada kendisini yere attı, hüngür hüngür ağlayarak olduğu yerde çırpınmaya başladı. Her kafadan bir ses çıkıyordu: Pek de önemli bir şey değilmiş, yalnızca dizi azıcık şişermiş, zaten hareketinde bir sorun yokmuş. Başkaları ise bu durumla ilgili kitaplar okuduklarından "Ağla bakalım, rahatça dök içini!" diye sesleniyorlardı ona. Hermes onun kendisini öldüreceğini biliyordu, çünkü kadının zamanının dolduğunu görmüştü: Kader tüm tanrılardan daha güçlüydü. Fakat şimdi kadını teselli etmeye çalışan bu aptallar korosunun tam ortasında kulağından atlayarak, bu muhteşem sahneyi berbat etmek istemiyordu. Hiç de uygun bir davranış olmazdı bu. Kadın trene binip oturduktan sonra eline geçen ilk uygun fırsatta yaptı bunu. Tam da vaktiydi: Kadının elinde ölümcül bir zehir vardı ve Norveç'e canlı olarak dönmek istemiyordu.

İstasyon çok ilginç bir yerdi: Her yer döküm demiriyle doluydu. Metal dökümü bir tür çarpım işlemiydi. Okuduklarından ve gördüklerinden anlamıştı ki, Hephaistos dünyanın hâkimi olmuştu -çevrede bu kadar demir varken başka birisi söz konusu olamazdı zaten. Konuştuğu dil Yunanca değildi artık, pek çok farklı lisandan oluşuyordu. Yazısı Latince idi. Ancak bazı duvarlarda Latince değil de, Hermesçi tarzda okunması gereken bir cins resim yazısı bulunuyordu. Balık ve kuş resimlerine benzeyen bu şekiller, muhtemelen âsi genç tanrıların fırçalarından çıkmıştı. Onların kim olduklarını nasıl olsa öğrenirdi.

Genç kadınların çoğu Hermes'in gözüne neredeyse cılız denecek kadar zayıf görünüyordu. Oldukça da uzun boyluydular. Anlaşılan bu zamanın erkekleri bu cılız tiplerden hoşlanıyordu. Kızlar genellikle soğuk ve kendilerine hayrandılar, ya da öyle görünüyorlardı. Sürekli aynaya bakıyorlardı, etrafta çok

cam olması da işlerini epey kolaylaştırıyordu. Bir erkekle çıktıklarında adamın caddenin ortasında kendilerine sarılmasına ve okşamasına izin veriyor, fakat bu arada da gözleri devamlı başka erkeklere kayıyordu, hatta restoranlarda bile. Eskiden tamamen farklıydı durum - iyi bir fahişe ucuz değildi gerçi, fakat gözünü kendisini kiralayan kişiden ayırmazdı. Bu berbat müziklerin nereden geldiği ise, açıklık kazanmayan başka bir konuydu. Duvarlardaki o küçük kutularda, en az elli kadar çalgı ve bir o kadar da çalgıcı bulunuyordu herhalde.

Vaporetteri'lerden birinde güzelliğinin farkında olan bir güzel oturuyordu. Aslında kız arkadaşıyla sohbet ediyordu, fakat her ağız hareketi, her bakışı ile güzelliğini tekrar tekrar ortaya koyuyordu - çünkü Hermes'in parlayan bakışlarını fark etmişti. Ansızın ayağına takılan ve düşmemek için bacağına sarıldıktan sonra yuvarlak gözlerle ona bakan küçük bir erkek çocuğuna kahkahalarla güldü güzel kız. Ve aniden başını kaldırıp Hermes'e baktı. Onun kendisini gülerken de güzel bulup bulmadığını anlamaya çalışıyordu.

Birçok şey eskisi gibiydi. Bir kadının ilgisini çekmek için, yanında bulunan yaşlı ve çirkin refakatçi bayanı daha bir dikkat ve beğeni ile süzmek gerekiyordu - kısa bir süre sonra yalnızca o değil, güzel olanı da gülümsemeye başlıyordu. Yaklaşık altı bin yıl önce Aphrodite'i bu şekilde yakıp kavurmuştu. Ancak şu an için Hermes bundan yararlanmadı, o Helga'yı istiyordu. Yarıklarda, dalgalı yüzeylerde şimdiye kadar yaptığı tüm araştırmalar, onun kaldığı yer hakkında bir ipucu vermemişti- bu durumda yalnızca parlak bir mermer işe yarardı. Ve bunun için, mümkünse giyinik, kendi görüntüsü ile burada bir kiliseye gitmeliydi.

Campo San Stefano'dan geçerken Afrikalı kara adamlar ona yaklaşarak önce anlamadığı bir lisanda, sonra da Fransızca konuşarak, adını sordular. Kendisini "Palaeos Kaimenos" olarak tanıttı, onlar da doğal olarak ne dediğini anlamadılar. Hermes'in ayakkabı ve kol saati taşıması gerektiğini düşünüyorlardı - şehirdeki Afrikalıların itibarı onlar için ticari açıdan önemliydi. Hong Kong malı uyduruk çantaları ellerinden güç bela çıkarıyorlardı zaten.

"Ben Afrikalı değilim. Bir yanardağın içindeydim. Orada bu kadar uzun süre kalan herkes sizlere benzer zaten" diye yanıtladı Hermes. Afrikalılar kısa bir tereddütten sonra öyle bir gülmeye başladılar ki, gözlerinden yaşlar aktı ve Hermes'in gitmesine izin verdiler. San Marco Meydanı'nda, biraz tehlikeli bir şişkinliği olan kilise dışında diğer tüm binalar hoşuna gitmişti. Her taraf bir yığın aptal güvercin ile onları aptalca besleyen insanlarla doluydu. Sadece çocukları seyretmek hoşuna gitmişti, çünkü güvercinleri ürkütüyorlardı. Şimdiki çocuklar da tıpkı eskiden Atina veya Knidos veya Kallipolis'te yaşayan çocuklar gibiydi: Güvercinleri korkutmaktan, ya da en azından öyle yaptıklarını sanmaktan zevk duyuyorlardı. Buradaki çocuklar Hermes'in daha önce varlığını bile duymadığı JAPON adlı bir ülkeden geliyordu ve Hermes onların bugüne dek gördüğü en sevimli çocuklar olduğunu fark etti. Yine de aklından insanları pek de sevmediğini geçiriverdi hemen. Küçüklerin aileleri için aynı şeyi söyleyemiyordu, çünkü gözlerini metalik seslerle vızıldayan küçük nesnelerin arkasına gizliyorlardı. Her şeyin üstünde ise, tahtına kurulmuş kanatlı bir aslan bulunuyordu. Hermes'in bütün uçuş deneyimine karşın, onunla bugüne dek karşılaşmamıştı. Bir kulenin üzerinde kaskatı kesilmiş iki kara adam bulunuyordu, ellerindeki uzun saplı çekiçlerle ters çevrilmiş bir çanağa vuruyorlardı -burası Hephaistos'a ait bir tapmaktı demek ki.

Şehir hoşuna gidiyordu, ancak burada hiçbir şey bilmeyen ve bu yüzden de bir şey öğrenmenin mümkün olmadığı bir yığın insanla doluydu. İpek, yün ve pamuk arasındaki farkı bile bilmiyorlardı.

Ne RADYO ve TELEVİZYON'un ses ve görüntüyü nasıl sağladıklarının farkındaydılar, ne de OTOMOBİL'lerin ileri doğru hareket etmek için ihtiyaç duydukları gücü nereden edindiklerinin. Ancak iyi olan bir şey vardı ki, o da camdan yapılmış tekerlekli kaplumbağaların şehrin dışına çıkarılmış olmalarıydı - aksi takdirde buradaki kanallara düşmeleri işten bile değildi. Tümü de güneşin altındaki Piazzale Roma'da hiç kıpırdamaksızın beklemekteydi.

Kesin olan bir şey var ki, o da oldukça karışık bir meseleye bulaşmış olduğuydu. Nasıl yürüyordu işler bu çağda? Kaimeni'deki yanardağ duvarında tam iki bin yıl süren tutsaklıktan sonra her şeye yeniden başlamalı, lisan öğrenmeli, en yetkili tanrının kim olduğunu ve nerede bulunduğunu saptamalıydı. Hatta yapması gereken şeylerin bazıları kendisine söylenmişti bile: Atina'ya gitmemeliydi. Sihirli araçları olan sandaletlere, kanatlı şapkaya ve âsâya götürülmesini beklemeliydi. Daha sonra da "Dünya'nın Merkezi"ne gitmeliydi. Tüm bunların yanı sıra Helga'nın peşinden gitmek, bunu yapmak için de kendisini ona götüreceği olan yolu okumak zorundaydı. Düşmanlarının kimler olduğunu ve kendisini nerede beklediklerini bilmediğinden, kendi hırpalanmış tanrı görüntüsünden dilediğince istifade edemiyordu. Her şeyden önce, tanrıların bu kadar unutulduğu bir ortamda, kendi inancını yeniden nasıl oluşturacağına henüz karar verememişti. İçinde konakladığı hiçbir insan daha sonra onun adını övgüyle anmıyordu. Tümü de başlarına gelen bu olayı geçici bir rahatsızlık, hatta bir halisünasyon olarak değerlendiriyordu. Birinin diğerine "Sanırım Hermes'im var" yerine, "sanırım Alzheimer'im var" demesi açık bir aşağılama ifadesiydi. Öbür adam kim oluyordu ki?

San Marco'nun duvarlarındaki dalgalar ona çok şey söylemiyordu. Hermes bunun neden böyle olduğunu çok merak ediyordu. Düzeltilmiş, zımparalanmış ve cilalanmış mermer tabakaları, bugüne dek sorduğu her soruya doğru cevaplar vermişlerdi. Ancak buradakiler ona oldukça yabancı gelen söylemlerle doluydu. Uslu durulmasını öğütleyen mesajlar, sonsuz ceza tehditleri, uyarılar -evet, insanlar kendisine, Hermes'e karşı bile uyarılıyordu! Şimdiye kadar tüm karmaşıklıkları çözmüş olan büyük ve geniş bakışı bile, daha fazla şey öğrenmesini sağlayamamıştı. Sorun kendisinden kaynaklanıyordu herhalde: Gözleri fazlasıyla bulanıklaşmıştı. Her tarafta resimleri bulunan, ancak kendileri ortalıkta görünmeyen tanrılar için kubbenin altında yakılan adak tütsülerinden gelen tatlımsı ölü kabri kokusu neden olmuştu buna kuşkusuz. Bu tanrıların çoğunun yazgısı çok korkunç olmalıydı; kimi oklarla delik deşik edilmiş, kimi yakılmış, kimi de tahta bir çarımha çivilenmişti. Bunlar gerçekten de tanrı iseler, hâlâ yaşıyor olmalıydılar. Hermes tüm dikkatine rağmen onlarla arasında akraba olduklarını ispat edecek bir benzerlik kuramamıştı - oysa kendisinin tanıdığı tanrıların çocukları olmaları gerekirdi. Bazılarının kanatları vardı, ancak yanlış yerde: Şapka ve sandaletlerde değil de, kuşlar gibi sırtlarında taşıyorlardı onları. Bu kiliseden ayrılarak daha iyi bir kilise aramaya koyuldu.

Canal Grande'nin karşı kıyısındaki başka bir kilisede, belki de annesi Maia gibi bir peri olan genç bir kadının resmi, onu olduğu yere çiviledi. Salt bugünkü diğer tanrılar gibi üzgün durmaması bile ondan hoşlanmasına neden olmuştu. Bu kadın daha önce de dikkatini çekmişti: Calla del Dose Da Ponte'de olduğu gibi, evlerin duvarlarındaki küçük nişlerin içinde taştan tasvirlerine rastlanıyordu sık sık. En belirgin özelliği kafasını ve vücudunu örten etol ile kollarının arasındaki küçük çocuktur. Etol bu kez yeşil renkliydi ve kenarları altın yaldızlıydı. Oğlu da epey büyümüşü, annesinin bacağına yanında ayakta duruyordu. Eski zamanlarda çocuk Dionysos'un Hermes'in yanında durması gibi. Olağanüstü güzellikteki elleriyle çocuğu tutuyordu, gözlerinde ise mutlu bir ifade vardı. Belli belirsiz bir muziplik, küçücük bir gülümseme ile bakıyordu tahtından aşağı. Her iki yanında bulunan önemli

adamlara, çocuğuyla ilgili hınzırca uydurulmuş bir hikâye anlatan kurnaz bir masalcı kadın olmalıydı. Adamlar kadının ağzından çıkan her kelimeye inanıyorlardı.

Kadın belki de torunlarından biriydi - onu tanıdığına emindi. Aşk filan da değildi bu, ona karşı kardeşçe duygular besliyordu. Şimdiye dek, her türden sevgilisi olmuştu, ancak Athena dışında hiç arkadaşı olmamıştı. Bu genç annenin kendisine iyi bir arkadaş olacağından kesinlikle emindi. Onun bir kocaya değil, ancak bir arkadaş gereksinimi vardı. Daha fazla yalnız kalmamalıydı artık, sessizce içine gülümsemekten vazgeçmeli, kahkahalar atarak gülmeliydi. Bunu yapmak için iki kişi olmak gerekirdi ve Hermes bu ikinci kişi olmak istiyordu. Kadın, erkekler hakkında bilinecek her şeyi biliyor olmalıydı - bu nedenle onları istediği gibi aldatabiliyordu herhalde. Civarda ondan daha güzel bir tanrıça olmadığı için, onun Norveçlilerin düğün gecesinin sabahında birbirlerini terk etmelerine neden olan Gianna Nannini'nin ta kendisi olduğundan, zerrece kuşku duymuyordu.

Her yeri gezmesine karşın, mermerlerden hiçbir şey öğrenememişti. Vakit öğleden sonrasının geç saatleri olmuştu. Sislerin üzerinde bir yerlerde Helios güneş arabasını itiyor olmalıydı. Acaba o hâlâ eskisi gibi her şeyi görüyor ve biliyor muydu? Böylesi bir şehirdeki tüm ayrıntıları bilmesi mümkün değildi. Sandaletleri, şapkası ve âsâsı olmadan Hermes onunla zaten bağlantı kuramazdı. Her şeyi sezgileriyle çözmek zorundaydı. Fondamenta delle Zattere boyunca yürüdü ve her birinin yarı yarıya çürümüş midyeleri dolu birer direği bulunan martılarla konuştu. Batıdaki ve güneydeki şehirlerden öfkeyle söz ediyorlardı: Oralar daha pusluydu ve daha da az şey görülüyordu. Kuş kanatlı tanrılara hiçbir yerde rastlamadıkları gibi, onlar hakkında hiçbir şey duymamışlardı. Gianna Nannini ve küçük oğlunun da hayal mahsulü olduğundan emindiler.

Campiello agli Incurabili'de tuhaf şekilde süslenmiş ve dikkat çekecek zayıflıkta bir köpek sürüsüne rastladı. Küçük bir pansiyona doğru koşan hayvanlar, içeri girerek gözden kayboldular. Hekate orada mı oturuyordu? Eğer öyleyse kendisine neden daha iyi bir ikâmet yeri seçmiyordu ki? Birkaç ev ötedeki bir Trattoria'dan çok belirgin bir şekilde Kelt ağzıyla Etrüskçe konuşan sesler duydu. Geriye döndü ve nihayet ilk kez lokalın önünde küçük bir masada oturarak beyaz şarap yudumlayan iki yörecini gördü. Yalnızca tanrılar ve cinler görebilirdi onları. Elleri veya pençeleriyle kadehlerini sıkı sıkı tutuyorlardı ki, onları da görünmez kılabilsinler.

Erkek yörecilerinin görüntülerinde hayvansal özellikler ağır basıyordu, fakat periler daha çok insanları andırıyorlardı. Ne cinler, ne de periler görüntülerini değiştiremedikleri gibi, insanların içlerine girebilmek gibi bir yeteneğe de sahip değildiler. Bundan dolayı ölümlüler arasında iyi tanınıyorlardı: Görünüşleri binlerce yıldır hiç değişmemişti. İçlerinden birini, dört pençeli, uzun bacaklı, tüylü bir tavuğa benzeyenini Hermes tanıyordu. Ondan söz edildiğini daha önce işitmişti. Adı Seuss'tu, eskiden Venedik bataklıklarının ve göllerinin koruyucusuydu. Diğeri ise ona yabancıydı. Hani balığın karanlık çehresine sahip olmasına karşın son derece yumuşak bir sesi vardı, konuşması tıpkı Sirenlerin şarkılarına benziyordu. Tıknaz deniz arşlara gövdesi için sandalyeye gerek duymuyordu, güzelce yuvarlanmış, sonsuz uzunluktaki kuyruğunun üstüne oturmuştu.

Hermes onların meraklı bakışları altında masaya oturdu ve kendisini tarattı. Yanma gelen garsona sipariş vermek zorunda kalmıştı, çünkü kendisini hâlâ görünmez kılamıyordu. "Kendine bir *ombra* söyle!" diye öneride bulundu Seuss ve çok küçük bir kadehin içinde şarap geldi.

"Gündüzleri insanlar için çok sıcak olduğ zaman burada oturup *ombra* içiyoruz - miktarı çok az

olduğu için, rahatlıkla birkaç kadeh devirebiliyoruz. Elbette ki para filan ödediğimiz yok, görünmeden içeri giriyor ve kendi servisimizi kendimiz yapıyoruz."

"Yöre cinlerinin müdavimi olduğu meyhanelerin gidişatı hiç de iyi değil" diye fısıldadı diğeri. "Harry'nin barı iflas etti bile, sanırım biraz daha dikkatli olmamız gerekir. Mümkün olduğunca bir yere toplanmamaya çalışıyoruz. Bu arada, benim adım Orffi, Olivolo diye de çağırırım, çünkü eskiden bu adı taşıyan bir adada yaşadım. O ada artık yok. Ulu efendi, oltacılar daha kancalı ucu bulmadan önce bile ben orada yaşadım. Peki, ya şimdi? Yöresiz bir yöre cini! Oysa cinlerin varlık sebebi budur. Hayır, yaşamak değil bu! Bir *ombra* daha içeceğim!"

Hermes kendisine de bir içki ısmarladı. Seuss da içeri gidip kendisi ve Olivolo için şarap aldı, çünkü arkadaşı kuyruğunu açıp yeniden sarmak istemiyordu. Hermes bu fırsattan istifade ederek, Olivolo'dan bu âna dek karşısına çıkmamış olan AMBIENTE kavramını kendisine açıklamasını istedi. Garson ortada görünen tek kadehi doldurduktan sonra, şişede olması gerekenden çok daha az şarap kalmıştı. Ancak bu ezelden beri böyleydi ve bu durum artık kimsenin dikkatini çekmiyordu.

"Demek serbest kaldın, büyük Kyllenieli", dedi Seuss. "Fakat epey kararlı olduğunu belirtmeden edemeyeceğim!"

Gagasını kadehe daldırarak bir yudum aldı ve şarabın boğazından aşağı akması için başını gökyüzüne doğru kaldırdı. "Dünyanın bu halinden pek hoşlanacağımı sanmıyorum. Neler olup bittiğini pek bilmiyoruz, ama anladığımız kadarıyla ya Olimposluların sözleri geçmez oldu artık, ya da bir şey söylemek istemiyorlar. Zeus geri çekildi, artık Amerika'da yaşıyor. Diğerlerine dair bir bilgimiz yok. Zaten Baştanrı da yok artık, yalnızca bir yönetici var. Buradaki adı "Ingegnere Mulciebre"dir. Fakat çok nadir olarak geliyor buraya, zamanının neredeyse tümünü Almanya'da geçiriyor. Orada sadece "Konsül" derler ona. O ya Vulkanus'un, yani Hephaistos'un ta kendisi, ya da Vulkanus'un her şeyini almış olan biri. Tam olarak bilemiyoruz ve bilmek de istemiyoruz."

"Neden Almanya'da oturuyor?"

"Çünkü "Dünya'nın Merkezi" şu anda orada, Klötze yakınlarındaki Poppau'da. - Bir ombra daha alır mıyız?"

"Almanya'dan gelen Helga adında birisini arıyorum" dedi Hermes bardaklar tekrar dolduktan sonra. "Oldukça narin bir kız, büyük kulaklarında genellikle takı veya müzik düğmeleri taşır."

"Bunu Hezzenegker'e sormalısın" diye yanıtladı Olivolo. "Almanya'dan geliyor o, Bavyera'dan. Belirsiz bir tarihte Romalılarla birlikte buraya gelmiş ve Venedik'te takılıp kalmış. Buradaki yabancılardan, Fondaco dei Tedeschi'den ve yabancı sevgililer postasından sorumludur. Çok iyi bir isim hafızası var."

"Onu nerede bulurum?" diye sordu Hermes.

"Biz cinlerin akşamın ilerleyen saatlerini geçirdiğimiz yerde, yani Giudecca'daki Scuola Materna-Elementare'de. Çok güzel bir bina orası, çatı arası akşamları sıcacık oluyor ve Eğitim Bilimleri Kütüphanesi'nden güney yönünü seyredebiliyoruz. Orası hoşumuza gidiyor. Bizden başka da hiç

kimse yok içeride, sadece gündüzleri sürüyle çocuk oluyor. Gündüzlerini burada geçirme sebebimiz de bu zaten. Dur bakalım, senin kaçak şıfıntının kulaklarında bir şeyler mi vardı? Belki de seni acılardan korumak isteyen bir tanrıçadır o. Tanrıların orta kulaklarından geçemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Aklına hiç gelmiş miydi bu? Burnunu kulak zarına çarpıp şişirmek istemezsin herhalde."

Daha sonra Scuola Materna-Elementare'de diğer yöre cinleri ile buluştular. Oraya bir Vaporetto'ya binerek gelmişlerdi, fakat Hermes peşine takılan bir garson ve iki gemi kasiyerini atlatmak için orta kanallar üzerinden birkaç sıçrayış yapmak zorunda kalmıştı. Gerçi para kovasından onlara birkaç banknot atabilirdi, ama bunu sportif bulmuyordu.

Cinlerin evi batan güneşin altında parlıyordu. Alacakaranlığın konağı yeşillikler içindeydi ve ta uzaklarda, güneyde, Lido Adası görünüyordu. Avareler için ideal bir kum adaşığıydı burası. Yöre cinlerinin oldukça tuhaf görüntüleri vardı ve kendilerini salmış gibiydiler. Saygı noksanlığı ve sayısız ombradan dolayı bitkin düşmüşlerdi ve dünyadaki bütün yöre cinleri gibi moralleri bozdu - insanlık onları git gide daha fazla sıkıştırıyor; oturmaları, uyumaları ve cinlik yapmaları için gittikçe daha az yer bırakıyordu. Hermes gibi önemli bir tanrının emirlerine amadeydiler, ona saygı duyuyorlardı.

Uzun boylu, zayıf, kızıl saçlı, bıyıklı ve soluk yüzü binlerce çil ile kaplı olan Hezzenegker, enerjik denebilecek bir görünüme sahipti. Aktif tüm bataklık cinlerinde olduğu gibi, gözleri karanlıkta mavimsi parıltılar saçıyordu. En büyük tutkusu kimselere görünmeden uzun bir halata tutunarak kayık ve gemilerin peşinden sürüklenmekti; geniş tabanlı perde ayakları ona bu imkânı sağlıyordu. Ayaklar kuğularinkini andırıyorsa da, çok daha büyüktü. Onlarla gurur duyuyordu: "Burada cinlik yapmaya başladıktan sonra ayaklarını daha da büyüdü." Norveçli çift hakkında da bilgisi vardı. Bu sabah bir gümrük botunun arkasından birkaç tur atmış ve dikkati az da olsa dağılmıştı. "Her yerde her an bulunmam mümkün değil ki!" Şehre çok fazla yabancının gelmesinden dolayı, sorumluluklarına yetişememekten şikayetçiydi.

"Bazıları aşk mektuplarını, bazıları ölümü, bazıları ise her ikisini bekler. Ben bu insanlar için posta işlemlerini hallediyorum, fakat bazen elimde olmayan sebeplerden dolayı gecikiyorum. Örneğin şu Aschenbach, işe yaramaz aylağın teki olan Tadzio adında birisine âşık olmuş, fakat onu seninle karıştırmıştı, yüce Hermes! Sonunda öldü tabii, hem karşılıksız aşktan, hem de genel olarak Venedik'ten dolayı. Öleli pek az olmuştu ki, tümü Tadzio'dan olmak üzere mektup üstüne mektup yağdı. Ne yapayım, hepsi de elimde kaldı, Materna Elementare'nin çatı katı bunlarla dolu! Bu aralar Yeraltı Dünyası'na inmeyi düşünüyor musun?"

Az sonra Hermes en önemli bilgiyi edindi: Baştan aşağı tablolarla dolu olan Casa Vertier de Leoni adlı bir Palazzo'da, onun tarifine uyan bir Alman kalmaktaydı. Burası aslında bu aralar dünyalar arasında habercilik görevini üstlenmiş olan Hekate'nin ve lanetli köpek sürüsünün ikametgâhıydı, fakat bilinmeyen nedenlerden dolayı Campiello agli Incurabili'deki bir pansiyona taşınmıştı. Hermes'in öğrenmek istediği başka bir şey yoktu, cinlerin ısrarlı davetlerine ve evin içinin oldukça rahat olmasına karşın, bir an önce buradan ayrılmak istiyordu. Cinlerden bazıları gece yarısında dinlenmiş olarak kalkmak için uykuya dalmıştı bile. Olivolo kendisini kocaman bir top gibi şişirdikten sonra, uzun kuyruğu yere değene kadar havaya yükseldi. Seuss da usta bir gemici düğümüyle kreşteki tırmanma demirine bağladı onu. "Her zaman yukarıda uyur" diye belirtti. "Olivolo eksi kilodadır, ağırlığı sıfırın altında yaklaşık bir-iki kedi kadar çeker. Onu uyandırmak için kuyruğunu toplamak ve burnunun altına yavaşça espressosunu tutmak gerekir." Sonra koca gagasıyla

öyle bir gerindi ki, Hermes elinde olmayarak bir adım geri çekildi. "Benim için de uyku zamanı geldi, Kylleneli. Kapalı kulaklara ve asık suratlı Cermenlere dikkat et, yüce Arsızlık Tanrısı. Eninde sonunda Almanya'daki konsüle gitmen gerekecek. Dünyada Almanları idare edebilen tek insanlar, İtalyanlardır..."

"O halde ben de bir İtalyan'ım" dedi Hermes. Seuss artık yanıt vermiyordu. Gözlerini kapamıştı, derin derin nefes alıyordu.

Hermes gitmeye davrandı. Sohbet esnasında bir hırsız çaktırmadan tüm parasını çalmıştı. Hermes epey uzaktan gördü onu, elindeki kova ile evlerin arasında gözden kayboluyordu. Onu takip etmeyi akimin ucundan bile geçirmede. Gülüyordu: "Ben mi İtalyanlara, yoksa İtalyanlar mı bana benziyor, ne fark eder ki!"

Bakışlar fırlatılmış şeyler kapsamına girer. Çarptıkları yer belirgin bir şekilde hissedilir, özellikle de bu varlık bir tanrıysa. Guidecca'dan gelen gondol San Marco'ya yöneldiği zaman, Hermes çatıların birinde Helga'nın kendisini beklediğini biliyordu. Onu henüz göremiyordu, ancak bakışları kendisine ulaşıyordu. Özlemle beklediği bu ova mavisini bakışları, Schmidt Duvarı'ndaki boğazdan ve Thera kentindeki "Taverna Myhtos" adlı savaşçı anıtından tanıyordu. Tuhaf olan bir şey vardı ama: Kadın onu gerçekten bekliyorsa, onun geleceğini, hem de tam şu an geleceğini, nereden biliyordu?

Bugün her şey tıpkı Thera'daki otel odasında olduğu gibi gerçekleşebilirdi; yumuşak, yavaş, şefkatli ve ateşli. Sparta'lı baterist Charles, Jean-Claude'a kıyasla kadınlara karşı daha ilgiliydi, ancak kendisini Sparta tarzına fazla kaptırmıştı: Erkekliğini tüm kadınlara kanıtlamaya zorunlu hissediyordu kendisini. Kanıtlayacak bir şeyi olan herkes bunu mümkün olduğu kadar çabuk yapmak isteyecektir, bu yüzden Charles, Helga'da o kadar hızlı davrandı ki, aynı sürati bateri çalarken gösterebilse, inanılmaz alkış alabilirdi. Hermes adamın beyninde var gücüyle karşı koymaya çalışmışsa da, bir anda acı gerçekle yüz yüze bulmuştu kendisini. Zorunlu bir yardım, hızlı bir selamdan başka bir şey değildi bu. Olayı anlamıştı: Bu çağda bu işten zevk almak isteyen kimse, meseleye bizzat el koymak zorundaydı.

Ansızın karın boşluğundan sesler geldiğini hissetti, hatta telli bir çalgı sesi işitir gibi oldu: Eski mutlu utangaçlık, o bildik zevk dolu korku ürpertisiydi bu. Bakalım nasıl olacaktı? En fazla beceri isteyen aşk figürleri için bile yeterince esnekleşmişti. Bir zamanlar ünü tüm dünyaya yayılmış olan yılan kıpırdanmaya başlamıştı bile, fakat acaba eskisi kadar başarılı olabilecek miydi? Neyse ki dar pantolonun içinde bir boynuz gibi kıvrılarak kendisine çıkış yolu arayan erkekliğinin sesi çıkmıyordu, aksi takdirde gayet hoş bir kükreme işitilebilirdi. Her şeye rağmen kaygılarını alaya alabiliyordu hâlâ. Sevdanın yakıp kavurduğu bu tanrı, genç bir erkek gibi, hatta fazlasıyla genç bir erkek gibi hissediyordu kendisini.

Burada her şey neden bu kadar uzun sürüyor? Üç yüz küreği olan üç yelkenli bir tekneye binseydi keşke! Küreklerin birkaç defa suya girip çıkmasıyla birlikte oraya varırdı çoktan. Poseidon, denizler hakimi, şakayı bırak ve bu zavallı gondolü serbest bırak! Yetişkin bir adamın para kazanma umuduyla dümene geçtiği bir teknenin bu kadar ağır gideceğine hiç kimseyi inandıramazsın! Omurgadan çek ellerini, hatta istersen biraz da itekleyiver: Sen hiç âşık olmadın mı? Aklıma birçok peri geliyor; onlardan bazılarını nasıl mahvettiğini de çok iyi hatırlıyorum, seni gidi tüm felaketlerin babası!

Yoksa gondolcu bir Venedikli değil de, onu durdurması için Hephaistos'un gönderdiği bir adam mıydı? Ona demirci Alman'ın diliyle nereli olduğunu ve ismini sordu. Adam aynı dilde cevap vermişti. Adı Rinaldo'ydı ve Nürnberg'te doğmuştu. Ne kadar şüphe uyandırıcı bir durum!

Helga'ya yaklaşırken daha dikkatli olması gerektiğini düşündü. Şiddetli arzuları bu kuzeyli, zayıf yarattığı korkutmuştu belki de. Acaba yaşam düzeninin bozulacağından korkuyor muydu? Bu kez sağ kulağına girecek ve her şeyi öğrenecekti. Onun yaşam düzenini altüst etmeye kararlıydı; fakat bundan ancak kadının kendisinin de payı olması durumunda zevk alabilirdi.

Kadın onun Hermes olduğundan kesinlikle emindi. Başka hiçbir gondolün içinde yalnız başına oturan kapkara bir adam yoktu, dürbünle bakmasına bile gerek kalmamıştı. Onun bir gondol ile geleceğini görmüş ve okumuş, bundan bir an bile kuşku duymamıştı. Hermes henüz epey uzaktaydı. Bu köhne kara sandıklar ne kadar da ağır yol alıyorlardı! En az on dakikası vardı daha! Ne kadar da sakindi Hermes, en küçük bir sabırsızlık belirtisi bile göstermiyordu. Bir tanrıydı o ne de olsa, kendinden ne kadar da emindi! Ölümsüzlerin bitmez tükenmez zaman kavramı ile donanmış, hızlı kavramanın tanrısı. İhtiras ve zekânın olağanüstü bir bileşimiydi Hermes, alacakaranlık ve sokak pisliğinden yapılmış, dünyanın en duygulu domuzuydu o. İşte bu yüzden de tanrıların tanrısıydı!

İlk önce demir kelepçelerin el ve ayak bileklerinde bıraktığı yara izlerini öpmek istiyordu, fakat bunun için pantolonunu ve gömleğini çıkarması gerekecekti. Sonra da boynundaki yara izini. Tam bu anda da Hermes harekete geçecekti. Omuzlarını öpebilmek için bir eliyle onu yavaşça çevirirken, diğer eliyle de göğüs uçlarını mıncıklayacaktı. Vücudunun her tarafını özenle yoklayacak, her şeyin umduğu gibi yerli yerinde olup olmadığına bakacaktı? Tüm benliğiyle ona, ona, ONA yoğunlaşmıştı, hem de tümüyle! Evet, tümüyle. Vücudunun tüm girinti ve çıkıntılarıyla. Hermes'in yılanı çoktan uyanmış, yuvarlak başı ile yarım kürelerin arasından yuvasının girişini aramaya başlamıştı bile. Bir yandan da boynunu öpücüklere boğuyor, ense derisini dişlerinin araşma alıyordu. O ise gülerken arkasını dönecek, tir tir titreyen sopayı görmezden gelecek, burnunun ucunu öpecek ve ona şöyle diyecekti: "Yavaş ol bakalım, ölümsüz! Biraz müzik dinlemeye ne dersin?" Peggy'nin fındık ağacından yapılma müzik dolabına (1957 modeli) giderek plakların üzerine eğilecek, sanki tüm bu ağır klasik müzik saçmalıklarının arasında yakın tarihin Luther'den bu yana gördüğü en uzun, en vahşi, en müstehcen ve en ateşli sevişmesine eşlik edecek bir müzik bulabileceği gibi aranacaktı. Yürüyüşü, arkadan görünüşü, müzik dolabına giderek tanrısal erkek çehrelerinin bulunduğu plak kapaklarına bakışı, Arsızlık Tanrısı'nı iyice tahrik edecekti. Hermes aniden onu yakalayacak, can sıkıcı müzik dolabının başından kaba bir hareketle uzaklaştıracak, sonra da hiçbir klasik müzikte işitemeyeceği çanlar çaldıracaktı kulaklarında. Elleri bacaklarını okşayacak, kıvırcık tüylü edep yerini kavrayacak ve kendisinden yana döndürecek. En küçük bir direniş bile göstermeyecekti bu davranışlar karşısında, kaim damarlı sopayı arzuyla kavrayacak ve birlikte sonsuzluklara dalacaklardı. Açık denizlerdeki bir yatın veya Rügen Adası'nın arkasındaki kayalıkların ak köpüklerine yakalanmış bir sürat motorunun uzun süre boğuşuktan sonra önü alınmaz batışları ve sonsuzlukta huzur bulmaları gibi. - Bu kahrolası gondolün bu kadar yavaş gelmesi ne kadar korkunçtu! Olduğu yerde sallanıyordu sanki. Gondolai işini yaparken anlaşılın sadece Punta della Dogona'daki değil, Campa della Salute'deki arkadaşlarını da görmeye çalışıyordu - anlaşılın korkunç derecede çok da arkadaşı vardı, sürekli olarak sahilde bulunan insanlara neşeyle haykırıyor, bundan mutlu oluyor ve ilerlemek için hiç acele etmiyordu.

Bir daha asla bir gondole binmeyecekti! Bu çağda böyle bir şeyi nasıl olur da hâlâ ulaşım aracı olarak kullanırlardı? Aklından çılgın bir zevk için binlerce yöntem geçirmişti bu arada ve erken boşatmamak için büyük çaba harcamıştı doğrusu.

Fakat Helga oradaydı. Bir elini babalardan birinin üzerine koymuş, iskelede bekliyordu. -Ey bütün tanrılar, vücudundaki doruk noktasına ulaşmış bu çıkıntı ile bir yerlere çarpmadan nasıl inecekti ki? Neyse ki Helga'nın dış görüntüsü dikkatini biraz dağıtmıştı: Kadın Chisa dei Frari'deki gördüğü Gianna Nannini tasvirindeki yeşil etolün aynısını geçirmişti basma. Karşısındaki çehrenin hiç şüphesiz Helga'ya ait olmasına karşın, kulak kenarlarının kıvrımları tasvirle uyuyordu; ne var ki gözler açık mavi değil, bir dağ keçisinin parlak gözleri gibi açık kahverengiydi. Yoksa onu kendisinin kilisedeki genç anne olduğuna mı inandırmak istiyordu?

"Hoş geldin, Aşk Tanrısı!"

"Yavaş, yavaş" diye itiraz etti Hermes. "Ben sadece erkeklik organının tanrısıyım, onun diğer işlerine Eros bakıyor!"

Helga şu anda pek de şehvetli görünmüyordu. Kibar, fakat ürkek bir meyhaneci kadına benziyordu davranışları. Anlaşılan birlikte Köpek Tanrıçası'nın bütün tablo koleksiyonuna bakmak zorunda kalacaktı önce -şu an için istenmeyen ve gereksiz bir gecikme. Fakat genç kadın Hermes'in iştahını kabartmak için şehvetini gizliyor da olabilirdi.

İpek yatak oldukça küçüktü. Bu yatakta iki kişinin ciddi bir uyuma girişiminde bulunmaları durumunda, bir kişinin sonradan kalkıp başka bir yere uzanmak için uyanık kalacağı kesindi. Hermes'in uykuya ihtiyacı yoktu, hele iki bin yıllık bir krater istirahatından sonra, hiç. O ise bir kedi gibi kıvrılmış, derin derin uyuyordu. Yoksa uyuyormuş gibi mi yapıyordu? Hem Stendallı olduğunu söyleyen, hem de Stendallı olmayan bu kadının adı Helga değilse, neydi peki? Büyük elleri, büyük bir burnu ve büyük kulakları vardı. Yine de tüm bunların belli bir zarafete sahip olmaları, büyük kulakların göze bu kadar güzel gözükmeleri, her gün rastlanacak bir olay değildi. Eğer o bir insan olsaydı kafasının içine bakabilirdim, diye geçirdi içinden Hermes, fakat kulakların girişi kapalıydı. O bir insan değildi. Bir tanrıçaydı.

Zaten onun ölümlülerden biri olabileceğini hiçbir zaman aklına getirmemişti. Kadının ona açılarak kendisinin "kısmen" kuzeyli ve o güne dek adı fazla duyulmamış olan bir tanrıça olduğunu söylemesinden sonra, ortaya çözülmesi gereken birkaç bulmaca daha çıkmıştı: Neden ismini söylemiyordu? Anlayabildiği kadarıyla neredeyse tüm insanların bu lisana vakıf olmalarına rağmen, neden İngilizce konuşmıyordu? Adını sanın daha önce hiç duymadığı bu "Rusça"da nereden çıkmıştı? Aspasia'nın erotik öğretilerini bile gölgede bırakan aşk fırtınaları yaratıp bundan zevk almayı bilmesine karşın, neden kim olduğunu açıklamıyordu? İstese de ona yalan söyleyemezdi ki! Tanrıların kendilerini tanrı olarak tanıtmaları durumunda, sahte bir isim söylemeleri yasaktı. Bu nedenle susuyordu kadın. Hermes'i Venezia'da adım adım takip ettirmiş olmalıydı. Seuss onun hizmetkârlarından biriydi herhalde, ya da en azından onun müttefikiydi. Kulaklarındaki lavanta rengi düğmeleri ile erkek düşkünü Commissario dahi onunla çalışıyordu: Onun görevi, Hermes'in kafalarına girdiği insanları etkileyebilme gücünü öğrenmekti. Tüm bunların sebebi neydi? Sevgiden dolayı mı? Yeşil atkılı anaç arkadaşını kıskandığı için mi? Onun isminin Gianna olmadığından kesinlikle emindi artık, hatta onun şarkı dahi söyleyemeyeceğini biliyordu.

Çok güzel kokuyordu burası, bir gül gibi, ya da çok iyi tanıdığı "Gardenia" isimli bir çanaklı çiçek gibi. Hermes etrafına bakındı. Bu çiçek burada açabilir miydi acaba? Ansızın kokunun sebebinin yan yana dizilmiş kaliteli deri bavullar olduğunu anladı.

Büyük burunlu, güzel kulaklı, isimsiz kadın gerinerek uyandı. Daha doğrusu tek gözünü açtı, mutlulukla Hermes'in omzunu gördü, başını ona yaslayarak uyumaya devam etti. Kadının varlığı Hermes'in ruhunu ısıtıyordu. Gerçekten de insanlardan pek hoşlanmam, diye geçirdi içinden Hermes, ancak bu bir tanrıça. Uykuya ihtiyacı olan, özel bir tanrıça.

Sabahleyin şehirde uzun uzun dolaşmışlardı. Kadın Hermes'ten insanların kafasına yaptığı sıçrayışları, beyinde gördüğü resimleri sözlerle nasıl bağdaştırdığını tüm detaylarıyla öğrenmek istemişti. Anlaşılan o da arada bir insanların kafalarına girmek istiyordu, fakat çok uzun bir süredir deneme yapmadığı için nasıl girileceğini bilmiyordu. Yoksa kim olduğu meçhul birisinin emriyle, yaşlı Hermes'in hâlâ neler yapmaya muktedir olduğunu öğrenmeye mi çalışıyordu? Acaba Atina'ya gitmesini engellemek için mi Venezia'ya çekmişti onu? Bu kadının kim olduğunu ve kendisine olan ilgisinin nereden kaynaklandığını bir öğrenebilse! Mesela kadın beyinlerine girmeyi başarıp başaramadığını da merak etmişti. Ayrıca bulutlardan, kumdaki çizgilerden veya dökülen boyalardan dünyadaki ilişkilerin ve ilerlemelerin nasıl okunduğunu da öğrenmek istiyordu. Görünüşe göre bunu epey zamandır kendisi de başarıyor, fakat tüm konularda çok fazla acele ediyordu. İşaretlerin karmaşası arasında kendisini nasıl bulacağını biliyordu, tanrısal varlıkların kaostan bilgi edinmeleri için gereken ana koşul da buydu zaten. Sadece normal yazıların da paslı yüzeyler ve çeşmenin içindeki çakıl taşları gibi okunması fikrine itiraz ediyordu. Oysa bu o kadar kolaydı ki... Tek yapması gereken, yazarın vermek istediği mesajı acımasızca görmezden gelmek olacaktı. Fakat o tanrılara hiç de yakışmayan bir tarzda, insan dünyasının yazarlarının yazdıklarına önem veriyor, onların yazılarındaki fikirlerle var olduklarını düşünüyordu. Hermes ona neler okuduğunu söyledi: II Gazzetino gazetesinden, refakatçisinin bir elçi olduğunu okumuştı. Ve bir restoranın aynasındaki lekeler zincirinden okuduğuna göre, kadın ona kim olduğunu ve amacını bugün sona ermeden anlatmış olacaktı.

Hiç de sıkıcı bir gün değildi. Bir kilisenin çatısına oturarak, limanı ve bulutları incelemişlerdi. Daha sonra bir restorana oturarak iki *ombra* ısmarlamış, aşırı kibarlık sebebiyle baston yutmuş gibi duran şef garsondan kendilerine ambrosia getirmesini istemişlerdi. Sonra da ambrosiadan bir kaşık tatması için ikna ettikleri şef garson, kaşığı ağzına alır almaz çarpılmışa dönmüş ve bahçedeki çiçek aranjmanının tam ortasına yığılıvermişti. Bu şekilde harikulade arsızlıklar yaparak vakit geçirmeye devam etmişler, Compa Santa Margherita üzerinde vahşi ve cüretkâr bir şekilde dansa başlamışlardı. Yaptıkları bu dans üç Carabinieri'nin onlara doğru yönelmesine sebep olmuş, fakat kovalamaca sonunda adamlardan biri şapkasını, diğeri silahını, öbürü de pantolonunu yitirmişti. Sonra da çıplak bir adam heykeli ile karşılaşmışlardı. Adamın çıplaklığı bir incir yaprağı ile o kadar utanılacak bir şekilde öne çıkarılmıştı ki, ganimetleri ile onu giydirmeyi daha uygun buldular. Tanrıça bütün bunları ve geçen gecenin doruk noktalarını pişmanlık ifade eden bir ses tonu ile, kadın giysilerine bürünmüş bir adama anlatmıştı; mor perdeli bir kilise dolabının içinde oturan adam öfkeden çılgına dönmüştü, çünkü tüm bunları inanılmaz bir hayasızlık olarak kabul etmekteydi. Tanrıça ona yaşadıkları erotik anların ayrıntılarını anlatmaya başladığında ise, iyice şaşkına dönmüştü. Onun kafasında bulunan Hermes ise zevkten dört köşe olmuştu. Zavallı adam sonuçta her şeyi bağışlamak zorunda kalmıştı, çünkü orada bulunmasının tek sebebi buydu. Başka ne yapabileceğini de bilmiyordu zaten.

Okuma sırasında Hermes'in yanlışlıkla genç tanrılara ait izler olduğunu sandığı işaretlere rastlamışlardı. Hermes refakatçisinden bu izlerin insanlara ait olduğunu öğrenmiş; GRAFFITI, WRITER ve TAGGING kavramlarını kafasına sokmuştu. "Writer" bir nevi Carabinieri-karşıtıydı ve bu yönüyle bir Hermes-insanıydı. "Writer"lar hiç hoşlanmadıkları monoton ve sıkıcı tek renk duvarlara, spreyci boyalar yardımıyla çılgın ve renkli izler bırakıyorlardı. Her biri diğerinden farklı olan bu izler, onları bırakanın kim olduğunu hemen belli ediyordu. Duvarlara kendilerinin seçtikleri bir isim yazmalarına ise "Tagging" adı veriliyordu. İçlerinde yalnızca birisi imzasız olarak balık ve yıldırım desenleri çizmişti, fakat onu el yazısından dahi tanımak mümkündü.

Akşama doğru tanrıça uyandı ve batmakta olan güneşin son ışınlarından yararlanmak amacıyla çatıya çıkmayı önerdi. Yukarı çıktıkları anda kapkara bir fırtına kapladı ortalığı. Hermes eve geri dönmek istediye de, tanrıça fırtınadan çok hoşlanmıştı; Hermes'in kollarına sığınmak istiyordu.

Fırtınadan hoşlanmasının gerçek nedeni ise az sonra ortaya çıktı: Hermes'e gerçeği açıklamak ve adını söylemek istiyordu. Hephaistos'un dinleme aygıtları ve gizli kulakları bu tür güçlü bir fırtınada, kısa bir süre için sağırlaşıyordu. Ve Hermes'i ilk adımlarından başlamak üzere izlemesi için onu görevlendiren kişi, Hephaistos'tan başkası değildi.

"Neden özellikle seni gönderdi?" diye sordu Hermes. "Ve bunu onun için neden yapıyorsun?"

Gökyüzünde parlak bir şimşek çaktı. Tanrıça gök gürültüsünün sona ermesini bekledi ve Hermes'in kulağına fısıldadı:

"Helle olduğum için, Hellespont'tan Helle. Anlaşılan beni pek hatırlamadın."

Demek Helle! Hephaistos ve Sis Tanrıçası Nephele'nin kızları. Doğumundan sonra annesi herkese onun ölümlü Kral Athamas'm kızı olduğunu söylemiş ve denize düşüp boğulma masalını uydurmuştu. Şimşekler bir biri ardına çakıyor ve gök gürlüyordu. Yağmur yağmak üzereydi.

"Seni küçük bir kız çocuğu olarak hatırlıyorum."

"Ben de seni tüyleri dökülen altın bir koç olarak."

Hermes, Hephaistos'un kızının neredeyse üç bin yıldır saklanmasıyla ilgili sebebinin çirkinlik olduğunu, tıpkı babası gibi, yükseklerden düşmekten dolayı bedensel olarak sakatlandığını düşünüyordu. Fakat tam aksine! Tutkulu gezilerin ve mutlu noktalanmış düşüşlerin tanrıçası, sis ve ateşten oluşma, olağanüstü güzellikte, ölümsüz bir varlıktı. Nasıl olmuş da babası onu bunca zaman Kallipolis'te tutmayı başarmıştı acaba? Fakat ona dikkatle bakıldığında ruhunun derinliklerindeki uysal kız çocuğu rahatlıkla görülebiliyordu. Konuşmasının devamı -neyse ki fırtına devam ediyordu!- Hermes'in düşüncelerini doğruladı. Helle kuzeyli bir çekiç tanrısı olan Thor ile evliydi, fakat ayrı yaşamayı tercih ediyorlardı. Thor tenis oynuyor ve masa tenisinden nefret ediyordu.

Bir süre sonra iliklerine kadar ıslanmışlardı, fakat Hermes başka hiçbir yerde okuyamayacağı şeyleri öğrenmişti: Zeus Amerika'da ikâmet ediyordu. Normalde New Athens/Illinois'ta oturuyordu, fakat New Athens ahalisine herhangi bir sebepten ötürü öfkelenildiği zaman bir süre Sparta/Illinois'a göçüyordu. Günlerini St. Louis/Missouri'de golf oynamakla geçiriyor, bunun dışında dünyada olup

biten hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Yıldırım ve şimşek işiyle kuzeyli şaşkın Donar ilgileniyordu. Ares, unutkanlığından dolayı derisini değiştirmedigi için, oldukça yaşlı bir yazar olarak Almanya'da yaşıyordu. Kendisini kurtlarla böcekleri incelemeye adanmıştı. Şimdiye kadar bilinmeyen bir kitap akebi keşfetmiş ve ona kendi adını vermişti. Savaşlar o karışmadan da gerçekleşiyordu nasıl olsa. Hephaistos sayesinde savaşlar teknik olarak daha incelmış, kişisel olmaktan çıkmışlardı. Ancak eskisinden daha az ölümcül oldukları da söylenemezdi. Aphrodite, güzelliğinden kendi isteğiyle sıyrılmıştı. Zamanın çoğunu bir erkek olarak geçiriyordu artık. Athena ise Atina'da kalmıştı, coşkulu nutuklar atıyor ve dur durak bilmeden sigara içiyordu. Evet, baca gibi tütüyordu.

"Tanrıça, bu anlattığın gerçek mi?" diye bağırdı Hermes fırtınaya karşı. "Nasıl olur da Athena, Hephaistos'un emrine girebilir?"

"Hayır, Hephaistos'un Athena üzerinde hakimiyeti yok. Athena'nın tek yaptığı sigara içmek. Gerçi bir süre bakan da oldu, ama asla onun etkisi altına girmedi."

"Ya Deloslu Apollon ne yapıyor?"

"O her şeye ve herkese kırgın. Artık işi gücü sanat galerileri açmak. Hephaistos adaleti ondan aldı ve lemnik medya organizatörlerinin emrine verdi. Deloslu'nun ışığı söndü artık. Herhalde mantık da günün birinde yerini lemnige terk edecek ve buna karşı direnenlerin sayısı pek az."

"Kimler direniyor?"

"Hypnos, Thanatos, Morpheus, İlham Perileri, alkolik Dionysos; yani az ya da çok senin adamların. Yazık ki her zaman kendilerinde değil, lemnik sistem onları pençesine almış: Alkol tedavi merkezleri, psikiyatri klinikleri, ıslah ve cezaevleri, TV kurumları - bütün bunlarla senin de karşılaşma tehliken yok değil, Kyllenierli!"

"Babana karşı mısın?"

"Hayır, tam aksine. Yaptıkları gayet iyi şeyler, çünkü barışı sağlıyor. Thor'un çekicini elinden aldı ve ona oldukça zor bir spor dalında yetki verdi. İçindeki şiddet eğilimlerinden bu şekilde kurtulabiliyor. Dünya artık tanrılara bağlı değil ve ben bunun böyle olmasından oldukça hoşnutum."

"Teki, eskiden olduğu gibi bugün de tanrılara tapınmak isteyen insanlar ne yapıyor? Mesela Dionysos'a, ya da sadece örnek olması bakımından söylüyorum, bana, Hermes'e tapınmak isteyen insanlara ne oldu?"

"Hephaisto tanrılara ihtiyaç duyan insanlar için ortak bir tanrı icat etti. Aslında öyle bir tanrı varolmadığı için de, insanlara gerek mantık, gerekse lemnik bakımından sorun çıkarmıyor."

"Gerçekten hiçbir sorun çıkarmaz mı? Ne kadar ilginç sözler, hele onları söyleyen bir tanrıçaysa... " dedi Hermes düşünceli düşünceli. Helle sabırsızlanmıştı:

"Varlığının eskisine göre çok daha az belirgin olduğunu söylemek istiyorum yalnızca. O her şeyden sorumlu, yani hiçbir şeyden. Her neyse, insanlar sana yardımcı olamaz. Bu duruma karşı çıkmanın veya üzülmenin bir anlamı da Hephaistos'un üstünlüğünü peşinen kabul etsen çok iyi olur. Sistemi

hiçbir hata içermiyor, çünkü hatalar hemen sisteme dahil edilip, kazanca dönüştürülüyor. Bu sisteme katılmaman için hiçbir neden yok."

"Neden karşı koyacağımı düşünüyorsun ki?" diye sordu Hermes. "Ben maceraperest bir tanrıyım ve canımın sıkılmaması için biraz arsızlık yapmak istiyorum, hepsi o kadar. Hemen şu anda kabul edebilirim her şeyi, hemen şimdi."

Ona inanıp inanmadığı belli olmayan Helle, renk vermedi. "Yeteri kadar kurnaz olunduğu takdirde, bu şekilde yaşamak hiç de fena değil. Sen yeterince kurnazsın. Zaten Hephaistos her şeyi bilmek zorunda da değil, özellikle bizimle ilgili olanları."

"Gök gürültüleri kesildi - bizi duyamaz mı şimdi?"

"Alıcılar yarım saatliğine sağırlaşıyor. Bu sorun şimdiye kadar henüz çözülemedi. Bundan dolayı Donar ile sürekli problem yaşanıyor, o da doğal olarak daha çok sıkıntı yaratıyor. Fakat bunun dışında her şey şaşırılacak derecede zekice düşünülmüş ve düzenlenmiştir. Göreceksin, akıllı olmaya geçecek. Aphrodite'le olan macerayı bağısladı, aksi takdirde serbest kalamazdın. Sandalet, şapka ve âsâsını geri alabilir, yeraltıyla yerüstü arasında gezinebilir, ölümlere refakat edebilir, canının istediği insanı ünlü yapabilir, ülkeleri ve hatta kıtaları tümenden değiştirebilirsin! Hatta onun sana ihtiyacı dahi olduğunu düşünüyorum, bu işte senin de olmanı istiyor. Ve en önemlisi; ikimiz de canımızın istediğini yapmakta özgür olurduk."

Hermes kolunu Helle'nin boynuna attı, sanki onu çoktan sona ermiş olan fırtınadan korumak ister gibiydi. Bu arada da kurnazca onun kulağına fısıldadı: "Sandaletler, şapka ve âsâ - bana geri verilene dek nerede saklanıyor acaba onlar, sen ne dersin?"

"Münih'te bir eski eserler müzesinde - fakat bunu benden duymuş olma. Bir zamanlar Bavyeralı bir kral uzun süre Yunanistan'da kalmış. Sonunda dayanamayıp onu sınırdışı etmişler ama, kral giderken bu eşyaları yürütmüş. Faşing adı verilen bir eğlencede kostüm niyetine giyiyormuş bunları. Şapka hafifçe içine geçmiş, fakat bunun dışında her şey sağlam."

Ansızın Hermes'in bulutları okumakta olduğunu fark etti, çünkü aklındaki bazı soruları kendisine yöneltemeyeceğini biliyordu. Kaygılı bir sesle devam etti Helle: "Hermes, seni yalnızca yatağında görmeyi değil, dostluğunu da istiyorum. Başlangıçta dünyayı değiştirmeyi amaçlayan, fakat başarısızlığa uğrayıp aşağılandıktan sonra kendilerini içkiye veren kahramanlarla birlikte olmaktan bıktım artık. Oraya gidip eşyalarını aşırmayacağına dair söz ver bana!"

Hermes'in durumunun pek iyi olduğu söylenemezdi. Hephaistos'un kızının düşmanlığını kazanmanın pek hayırlı olmayacağı aşikârdı. Fakat gerçeği öğrendiği anda böyle olacağı kesindi. Gerçek ise şuydu: Kendisinin bir tek kız arkadaşı vardı: Athena. Helle'ye karşı ise sadece cinsel arzular duyuyordu; onun narinliğini ve ataklığını beğeniyor, arzulu konuşmasını ve kıvrak kalçalarını seviyordu. Bunu fark ettiği zaman, hele hele sevgili babasının saranı tehdit eden davranışlarda bulunduğunu anladığı zaman...

"Ben her şeyi tersyüz eden, birbirine karıştıran ve -last not least- hırsızların tanrısıyım." Hâlâ ikna edilebileceğini göstermek için, oldukça yumuşak bir sesle söylemişti bunları. "Ben alacakaranlıktan

ve sokak pislüğinden oluşan bir tanrıyım - benden söz vermemi veya sözümü tutmamı beklemek.. Fakat için rahat olsun, ne yapmam gerektiğini okuyacağım." Siyah bulutlara doğru baktı, fakat okumuyordu. Derin düşüncelere dalmıştı. Demek Athena sigara içiyordu? İnanılır gibi değil!

"Last not least ne demek?" diye sordu Helle.

Hem şimdiye dek çekilmiş olan sayısız Venedik fotoğraflarına yenilerini eklemenin hiçbir anlamı yoktu, hem Helga'nın boş filmi kalmamıştı, hem de artık tasarruflu olmalıydı. Bu nedenle gezintiye çıkarken Pentax marka eski fotoğraf makinesini yanına hiç almamış, oteldeki kötü kokulu plastik valizinin yan gözündeki bırakmıştı. Venedik'te geçirdiği dört günden sonra, beş parasız kalmıştı. Guggenheim koleksiyonuna koymak istediği kartpostalları bile satın alamıyordu. Peggy'den para sızdırmanın teorik olarak mümkün olmadığını öğrenmişti, çünkü kadın öleli yıllar olmuştu. Münih'e kadar gidebilmek için kamerayı uygun bir fiyata satabilir miydi acaba? Masa tenisi arkadaşı bu işten pek hoşlanmasa da, ona bir kez daha borç para verebilirdi. Helga sandalyeye çıktı, dolabın üzerindeki valizi yarıya kadar çekti ve makineyi çıkarmak için elini valizin yan cebine daldırdı. Büyük bir sürprizle karşılaşmıştı.

Valizin yan cebinde Pentax marka eski kameranın dışında, yüzer Dolar'lık banknotlardan oluşan iki kalın para demeti geçmişti eline. Sandalyeden düşmenin sırası değildi şimdi! Titreyen dizlerle ve olabildiğince dikkatli hareketlerle aşağı indi.

Şükran duygularıyla dolmuştu içi. Sadece para yüzünden değil, baterist ve esrar satıcısı Charles'ın o gece bavuluna esrar veya eroin paketleri yerleştirmemiş olması yüzünden de. Gerçekten de nazik ve soylu bir davranışta bulunmuştu. Yoksa Hermes mi yapmıştı bu işi?

Acaba parasının kendisinde olduğunu ona bir şekilde bildirmeli miydi?.. Şaşkın bir şekilde boş kamerayı boynuna taktı, doğruca polis merkezine gitti ve dört gün önce tutuklanan birisinin kendisinde bir şeyler unuttuğunu söyledi. Ne yazık ki soyadını bilmiyordu.

O gün Venedik'in normalde gezilip görülmeyecek epey yerini dolaştı: Polis merkezi, gümrük binası, Amerikan Konsoloslugu, nezarethane - fakat ne yetkili birisini bulabildi, ne de ilgilenmek isteyen birisini. Sonunda adı ne Fibonacci olan, ne de kulakları ağır işiten bir komiser onunla ilgilendi. Helga'ya önce İngilizce, sonra da Almanca sorular yöneltti.

"Bu tutuklu ile nasıl bir ilişkiniz vardı, Signora *Cherd-chitze?*"

"Gemide tanışmıştık. Sonra - benim kamaramda da bulundu." Suratının kızardığını hissetti ve bu duruma öfkelenildi. Bunu söylemek için kendisini hazırladığını düşünüyordu oysa.

"Bir yere bir şeyler sokuşturdu mu? Çantaya bir şeyler koydu mu?"

"Hayır, fakat unuttuğu bir şey var - işte bu kamera. Acaba bunu onun eşyalarına dahil edilebilir misiniz?" Helga kamerayı komiserin önüne doğru itti, adam içini açtı ve inceledi.

"Yazık! İçinde film yok. Peki, Signora, konuyla ilgileneceğim."

Helga komisere veda etti ve pansiyona geri döndü. Yolda kendisine gerçek deriden yapılmış, güzel kokan bir çanta almıştı. Eşyalarını topladı, hesabı ödedi ve bir su taksisine binerek kanal vasıtasıyla havaalanına gitti. Atlantis gibi batıp gidiyordu Venedik, ama ardında dünyanın diğer şehirlerinin tümünden daha fazla hikâye bırakarak. Teknenin arka tarafındaki dalgaların ak köpüklerinin arasından seyrettiği manzara, başka hiçbir yerde bu kadar güzel görünmezdi herhalde.

İstese Atina'ya gidebilirdi şimdi. O ise Münih'e giden bir uçağa bindi, çünkü çoktan bu hikâyenin tutsağı olmuştu: Şayet Hephaistos, Hermes'in Atina'ya girişini yasaklamışsa, kendisinin orada ne işi vardı ki? Böyle bir hikâyeye bir anda son verilemezdi ki! Her halükârda kendisinin bir gemi gibi yönlendirilmesine izin veriyordu: Günün birinde rotası Atina'ya çevrilinceye kadar, o şehrin etrafında geniş bir yay çizmeye devam etmeliydi.

Venedik'e son bir kez daha bakmak istedi, fakat uçak ansızın büyük bir bulut kümesinin içine dalmıştı.

Dördüncü Bölüm

KELTİK GÖRÜŞ

Hermes eskiden beri ne tapınaklara, ne de İon tarzı sütunlara veya Altın Çizgi adı verilen Yunan profillerine karşı özel bir sevgi beslemezdi. İdealler ve ideal ölçüler Deloslu Apollon'un alanına giriyordu. Fakat buna rağmen epeydir Münih'teki Kral Meydanı'nda bulunan ve ona Atina'dakileri hatırlatan tapmak benzeri bir binanın çevresinde, mahzun bir şekilde dolanıp duruyordu. Hephaistos'un çarkının bir dişlisi olmaksızın Atina'da bulunmayı ne çok isterdi! Neyse, sihirli güç kaynaklarının bulunduğu Glyptothek, yani antik nesnelere sergilendiği müze, hemen karşısında bulunmaktaydı. Onlara sahip olup da görevleri belirlenir belirlenmez, doğruca tek dostu Athena'nın yaşadığı Atina'ya gidecekti. İki gündür Münih'te bulunuyordu. Bir şeyler öğrenebilmek için yaklaşık otuz kadar farklı insanın kafasında konuk olmuş, zihinlerinde beliren kavramları ve oluşan resimleri belleğine yerleştirmişti.

Örneğin trende veya park alanlarında oturan insanlar, eğer birbirini tanımıyorlarsa iletişim kurmaları oldukça zor oluyordu. Bunu başardıkları anda ise hemen gereklilikler üzerine tartışmaya başlıyorlardı: Önce insan yaşamını mı, yoksa doğayı mı kurtarmalı, mümkün olduğu kadar çok insana mı, yoksa en iyilerine mi yardım etmeli, ağaç ve hayvan türlerini korumaya mı öncelik verilmeli, yoksa iş yerlerini ve meslekleri mi? Hermes araya girip ortalığı karıştırabilme fırsatı bulduğu için çok mutluydu; duydukları kelimeleri diğerleriyle harmanlayıp yeni şeyler üretiyor ve insanların alınlarını kuşkuyla kırıştırmalarını görmekten büyük zevk alıyordu. Arada bir söylediklerine başka yerde duyduğu cümleleri karıştırmaktan da çok hoşlanıyordu. Mesela harikulade dişleri olan zarif kızın söyledikleri gibi: "Hey, boş yere benimle uğraşma! Başımı belaya sokmaya niyetim yok!" Buradaki konu ya çocuklar, ya da AIDS'ti. Kızın bilmediği şey ise, dişlerinin çok güzel olduğuydu. Güldüğü zamanlar nedense eliyle ağzını kapatıyordu. Veya vücut geliştirme sporu yapan genç bir adam: "Amacım, kusursuz vücuda ulaşmaktır." Vücudunun her bölümü kusursuzluğa ulaşmış olamazdı, çünkü ne zaman bir kadının bakışlarında kendisine yönelen ilgiyi farketse, gözlerini ondan kaçırıyordu. Evde mastürbasyon yaptığı için suçluluk duyuyordu. Kendisini cezalandırmak için de, insanların dik yürümeye başlamalarından sonra -gümüş madeninde çalışan köleler hariç- artık ihtiyaç duymadıkları kaslarını geliştirmeye çalışıyordu. Berlinli bir mimarın şu cümlesi de işe yarayabilirdi: "Gerçeklerden bahsedelim: Münih ve Viyana'da genelev hâlâ ziyaret edilmeye değer; buna karşın Berlin'de bir fotokopi dükkânına gitmek daha hayırlıdır!"

Başlangıçta kendi kara derisi içinde yolculuk yapmak oldukça hoşuna gidiyordu. Dün akşam küçük bir sinemada, bugünkü dünya hakkında bir şeyler öğrenmek için Charlie Chaplin'in "Modern Zamanlar" adlı filmini izlemişti. Daha sonra yöre cinlerine rastlayabilmek umuduyla bir gül satıcısı, olarak meyhaneleri gezmiş, fakat hiçbir cine rastlamadığı gibi, kendisini tanıyan veya kendisine seslenen hiç kimseyi de bulamamıştı. Halbuki cevaplarını öğrenmek istediği bir yığın soru vardı aklında. Sorular ilginç ve eğlendiriciydi, ne var ki insanlara sorulmamaları gerekiyordu. Kısa bir

süre sonra, kara deriliyken insanların kendisiyle konuşma tarzlarından hoşlanmamaya başladı. Onunla mümkün olduğu kadar göz göze gelmemeye çalışıyorlardı. Bir şey sorduğu veya söylediği zaman ona karşı son derece kibardılar, ama aslında son derece ikiyüzlüydüler. Onu anlıyormuş gibi yapıyor, fakat onun kendilerini anlayabileceğine asla inanmıyorlardı. Halbuki Hermes'in Almanca kelime dağarcığı, burada doğmuş olan insanların çoğundan çok daha zengindi. Asıl sorun buradaydı zaten. Almanca'yı çok iyi konuşan yabancılar güvenilir insanlar olarak görülüyordu, insanlar onlara şüpheyile yaklaşıyordu. Rahatsızlık veren başka bir şey daha vardı: Ona ardı ardına soru soran insanlar, onun varlığından en fazla rahatsız olanlardı.

Böylece bütün geceyi neredeyse yalnızca kafadan kafaya geçmek ve kavramlara içerden bakmakla geçirmişti. Adıyla bir kere karşılaştı yalnızca, o da hoş olmayan bir biçimde: "Hermetik olarak kapalı." Bunun ne onunla, ne de cüretkârlık, cesaret ve hızlı kavramayla ilgisi vardı. Söz konusu olan, kendisini Hermes Trismegistos olarak adlandıran ve insanları, kilitleri ve sistemleri su ve hava geçirmez kılmasıyla tanınan, yerden bitme Ptolemaik bir şarlatandı. Trismegistos, yani, bu "üç kez" büyük yerden bitme, Hermes'in açtığı ne kadar yol varsa, orasını kapatıyordu. "Hermetik" kavramı derhal başka bir anlam kazanmalıydı, yoksa onu duyduğu her an neşesi kaçacaktı. Bu olumsuz imajı Hephaistos mu yaratmıştı acaba?

Venedik'ten sonra Helle hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Athena'dan söz ettiği için kıskanmış mıydı acaba? Belki de kısa bir süre için Helga olarak Stendal'a dönmüştü. Ama onun eninde sonunda kendisine geri döneceğini biliyordu, ağaç tepelerinden okumuştunu. Zaten başka ne beklenirdi ki: Helle onun için deli oluyordu!

Yanlarında yakışıklı gençlerle dolaşan kibar beylere hiçbir yerde rastlanmıyordu artık. Bu tarz aşklar artık yaşanmıyor gibiydi. Bir ara saygın ve zengin bir adamın kafasında bulunmuş ve onun yakışıklı bir gencin bakışları ile karşılaştığı zaman hızla başka bir yere baktığına ve kendisini hekimlik mesleğini düşünmeye zorladığına tanık olmuştu. Ve bu da insan beyninin yapısı hakkında hatırı sayılır bir bilgiye sahip olan bir beyin cerrahıydı. Erotizm hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hermes onun zavallı eşini de görmüştü, fakat onun içinin nasıl olduğunu bilmek bile istemiyordu.

"Nereye gitmek istemiştiniz?" diye sordu kasadaki adam.

"Tahmin edin bakalım!" diye yanıtladı Hermes.

"Sormam gerekiyor, çünkü... "

"Kara derili olduğum için, değil mi?"

"Doğrudan ilgisi yok. Fakat bunu yapmalıyım."

"Sığınma hakkı rica ediyorum."

"Buradan mı? Benden mi?"

"Elbette. Burası antik eserlerin sergilendiği müze değil mi? Ben Hermes'im."

"Hermes mi? İyi ama bu bir tanrı ismi değil mi?"

"Tamam işte. Ben onun ta kendisiyim. Başka nereye gidebilirim ki? İstiyorsanız giriş ücretini de öderim. Korkmayın, içerisini gezip gideceğim."

Adam ağzı beş karış açık ona bakmaktan başka bir şey yapmadığı için, Hermes masaya beş Mark koydu, uzun bilet rulosundan bir bilet yırttı ve sergi salonlarına gitti. Gözüne ilk çarpan nesneyi bir anda tanımıştı: Bir aslanın üzerinde oturan aynalı çıplak kadın. Her iki omzunda birer baykuş vardı. Gülümsemesi, Sparta'da o zamanki en pahalı fahişenin evindeki kadar güzeldi. Ayna paramparça olmuştu, pas izleri ve çatlaklarla doluydu. Artık hiçbir şey yansıtmıyordu ama buna mukabil, onu okumak mümkündü. Hermes aynadan şapka, sandalet ve esasına nerede olduğunu öğreneceğinden emindi.

Birden bir kadın sesi işitti. "Grüss Gott!"*

* "Tanrının selamı üzerine olsun" anlamına gelen ve halk arasında kullanılan bir deyim, (ç.n.)

Gramer olarak ona pek uygun gelmese de, bu selamdan hoşlanmıştı. Buralarda yaygın olarak kullanılıyordu, söz konusu olan Helle'nin bahsettiği ortak tanrıydı. Ancak Hermes sonuçta hep kendisinin kastedildiğini düşünüyordu. "Grüss dich, Gott"* tarzında bir selamlaşmayı tercih ederdi, üstelik bu daha iyi bir Almanca'ydı. Kadının sohbet etmek isteyen bir yüz ifadesi ve iri göğüsleri vardı. Niye olmasın ki?

* "Seni selamlarım tanrı." (ç.n.)

"Tanrı olarak ben de seni selamlıyorum" diye yanıtladı onu Hermes.

"Adım Nathalie. Nathalie Rittberger."

"Bu bir sıçrayış değil mi? Biliyorum, kendim de sıçramayı çok severim" dedi Hermes. Giysilerini çekiştirerek ölçü almaya çalıştı. Kolay bir kulak değildi bu. Ne yapacağı belirsiz dalgalı lüleler, kulağın hemen yakınında bulunuyorlardı.

"Büyük dedem buz patencisiydi" dedi Nathalie mahcup bir tavırla. "Ben masa tenisi oynamayı tercih ediyorum." Hermes kulağa sıçramaktan şimdilik vazgeçti, çünkü onu mümkün olduğunca çabuk masa tenisi oynarken görmek istiyordu.

"Helga, size rehberlik etmemi söyledi, benimle gelin! Eşyalarınız artık burada değil, Wittelsbach/Nymphenburg'da* bulunuyorlar."

* Peri Kalesi (ç.n.)

Nymphenburg! Özel bir anlamı olan bu isimden çok hoşlanmıştı. Perilerin kendilerini bir kaleye hapsettireceklerini tasavvur dahi edemiyordu. Kızın ardından çıkışa doğru gitti. Nathalie taksi durağına gitmek istiyordu, ancak Hermes onu kolundan tuttu ve bir arabanın kapısını açtı.

"Jaguar mı kullanıyorsunuz?"

"Evet, niçin?"

"Çok para kazanıyor olmalısınız..."

Hermes, onun kendisinin tanrılığının farkında olmadığını anladı. Helle ona her şeyi söylememiş olmalıydı.

"Çok rica ederim! Şu anda bu arabayı çalmak üzereyim - benim kim olduğumu sanıyorsun ki? Bu gece İtalyan bir profesyonelle birlikte yolculuk ettim, Rolls Royce bile kullanabilirim. Fakat lütfen, arabaya binsene!"

Araba Nymphenburg Caddesi'nde ilerlerken, Nathalie böyle bir arabaya ilk kez bindiğini söyledi. Bu arada fırsattan istifade ederek "senli-benli" konuşmaya başlamıştı: "Sonra ne yapacaksın peki?"

"Seninle masa tenisi oynayacağım! Bu da ilk kez olacak. Söyler misin, eşyalarım Nymphenburg'un neresinde bulunuyor?"

"Heykellerin bulunduğu galeride, cam bir sandığın içinde. Seni oraya götüreceğim."

"Olmaz, onları çalmalıyım. Kural böyle."

"Hangi kural?"

"Benim kuralım!"

Hermes şatoyu bu sabah bisikletiyle o civarda gezen güzel, uzun boyunlu Rosangela'nın gözlerinden görmüştü. Bisikletini Pasing'deki evinin beşinci katma çıkardıktan sonra terden ıslanmış giysilerini gidona asmıştı. Rosangela bir şairdi ve Hermes'in oldukça hoşuna giden, Rap adında müzik - retorik karışımı, konuşmaya dayalı, hızlı, agresif bir müzik üzerine çalışıyordu. Fakat ne yazık ki sonradan ders için bir mühendislik okuluna gitmiş ve durmaksızın dik açılar çizmişti. Hermes onun kulağından çıkarak bir doçente geçmişti, fakat o da cep kanyağından bir yudum almak için ayak yoluna kadar gitmişti sadece -dik aç kavramı onun zihnine de iyiden iyiye işlemişti. Hermes, iri göğüslü Nathalie ile yapacağı masa tenisi karşılaşmasından sonra Rosangela'nın, uzun boynuna ve rap müziğine geri dönecekti. Tabii kanatlara ve âsâya rağmen güzel Helle'yi bulamadığı takdirde. Havada bahar kokusu vardı. Şatonun arkasındaki parktan yayılıyordu.

Küçük kızından dolayı evine gitmek zorunda olan Nathalie, ona adresini verdi. Kız kesinlikle arabayı almak istememiş, onun yerine eve tramvayla dönmeyi tercih etmişti. Hermes şatoya girdi ve kısa sürede heykeller galerisini buldu. Kanatlı donanımı, kaidersiz bir heykelin yanındaki vitrinde bulunuyordu. Camın üzerine yapıştırılmış sararmış kâğıtta silik bir yazı vardı: "Otto, Fasching 1884, Atina." Duvarda Otto'nun bir de resmi asılıydı: Kraliyet mantosu içinde, âsâlı ve taçlı, kibar görümlü, iyi niyetli bir erkek çocuğu. Hermes vitrini açtı, şapkayı ve sandaletleri giydi. Ansızın yan salondan gelen karmakarışık kadın sesleri işitti: Bir kız sınıfı müzeyi ziyarete gelmişti. Seslerin dikkatini dağıtmasına karşın, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Oradan uçup giderken görülmeyi istemiyordu. Şu anda hiçbir kulağa atlayamayıp, başka bir kapıdan da kaçamayacağına göre, pelerinini vitrinin altına attı, boş kaidenin üzerine çıktı, başını eğdi, dizlerini kırarak anlamlı bir

şekilde elini yukarı doğru kaldırdı. Yalnızca heykellerin uzun süre dayanabilecekleri bir pozisyon almıştı. Ne yazık ki âsâsı cam sandıkta kalmıştı. Kızlar bir anda içeriye doluştular ve bayan öğretmen onlara her şeyi anlatmaya başladı: Poseidon'u "Neptun", Ares'i de "Mars" diye tanıtıyordu.

Hermes, ten renginin eskilikten dolayı kararmış bronza benzediğine ve birisinin dokunması durumunda metalik bir his uyandıracığına emindi. Olsa olsa, bu yaprakları koparılmış incir ağaçları ülkesi Bavyera'da taşınması gelenek olan yerde incir yaprağı taşımamasından ötürü dikkat çekebilirdi, hepsi o kadar. Zaten şu anda tek bir yaprak ne oraya tutturulabilirdi, ne de örtmesi gereken yeri örtebilirdi.

"Buna ne olmuş böyle?" diye sordu kızlardan biri arsızca. Bayan öğretmen o tarafa bakar bakmaz korkudan ödü patladı, soruyu duymazlıktan geldi ve panik halinde duvarda asılı kral portresine yöneldi. "Bu" dedi her zamankinden daha hızlı konuşarak, "bizim genç Otto'dur. Kral olarak Yunanistan'da hüküm sürmüştü tüm görkemiyle. Elindeki değneğe âsâ denir, bütün krallarda bulunur. Tacı ise" dedi, "tacı..."

"Ne tacı?"

Bayan öğretmen haricinde kızlardan hiçbiri portreye bakmamıştı. Artık duruma hâkim olmadığını anlayan öğretmen, şaşkına dönmüş, ancak biraz da direnen kız grubunu ite kaka galeriden çıkardı. Kâhin Hermes çok iyi biliyordu ki, öğretmenin aklında en kısa zamanda gerçekleştirmek niyetinde olduğu bir tek şey vardı: Bavyera Şatolar Amirliği'ne esaslı bir şikâyette bulunmak.

Heykel kaidesinden yavaş yavaş indi, kanatlı âsâsı ile pelerinini aldı ve sanki son aylarda başka hiçbir şey yapmamış gibi, açık pencereden şehrin üstündeki geceye doğru süzüldü. İki bin yıllık tutsaklık bitmiş, unutulmuş ve kaldırılmıştı.

Helle yemek masasında oturmuş, babasını ve döküm ustası Fudit'i bekliyordu. Karşıdaki imalathaneye gitmek istemiyordu; çünkü babasının orada kimseyi, hatta kendisini dahi dinlemekten hoşlanmadığını biliyordu. Servise başlamasının vaktinin gelip gelmediğini soran aşçıya "hayır" cevabını verdikten sonra pencereye gitti ve fabrika binalarına baktı. Sarı tuğladan yapılma bu çok eski ucube binalar uzaktan bir sanayi müzesini, yakından ise bir hava saldırısı sonrasındaki yıkıntı sahnesini andırıyordu.

Lauchhammer babasının kendisini rahat hissedebileceği bir yerdi - her şeye yeniden başlamayı çok severdi. Şu an burada öyle pek ahım şahım bir faaliyet yoktu, ancak bir iki yıla kadar oturduğu evin penceresinden Lauchhammer'in güneyinde bir yığın yeni bina, baca ve bütün volkanların bir araya getiremeyeceği kadar çok duman görecekti. İnsanları sevmesinin en önemli nedeni, onlarla birlikte azami düzeyde gürültü ve duman oluşturabilmesi idi. Ormanlardan nefret ediyor ve onların yakılarak arazi elde edilmesinden çok hoşlanıyordu. Eğer Helle'yi Fransa'daki ormanlarla çevrili çiftliğinde ziyaret ediyorsa, bu yalnızca kazciğeri ezmesinin hatrınaydı.

Başlangıçta ikâmetini "tüm kılıçlar sabana dönüşmeli" sloganının ortaya atıldığı ülkeye alıp almama konusunda oldukça bocalamıştı. İçindeki demircilik ruhu incinmişti: Kılıç imal etmek, ustalık açısından büyük beceri gerektiren işlerin başında geliyordu. Yemek boyunca "Şam İş" işlemecilikten ve demire su vermekten söz etmiş, bu sanatı küçümseyenleri Tartaros'a göndermekle tehdit etmişti.

Tamam, tanrılar Hephaistos'un bazı tuhaflıkları olduğunu biliyordu, ama sistemi mükemmeldi ve onu sürekli geliştiriyordu.

Nihayet geliyorlardı. Helle, koltuk değneklerinin takırtısını ve kapı açılmadan önce koridorda yapılan kısa bir konuşmayı işitti. Fudit Usta, batıdaki telefon hatlarının çalışmamasından ve bu nedenle aldıkları işlerin neredeyse tümünün feshedilmesinden dolayı, özür diliyordu.

İçeri girdiklerinde Helle gülümseyerek babasına doğru gitti, ellerinden tuttu ve onunla baba-kız dansı yaptı. Dairesel olarak yapılan basit bir dönüşten ibaretti bu dans. Hephaistos kollarını altın koltuk değnekleriyle birlikte yukarı kaldırıyor, sırtıyor, taze karda yürümeye çalışan bir ayı gibi koca ayaklarını indirip kaldırıyor ve yavaşça eksenini etrafında dönüyordu. Bunu kızı dışında kimse yaptırılmazdı ona, çünkü o dans etmekten ve dansçılardan veba gibi nefret ederdi. Bir süre sonra zorlukla nefes almaya çalışarak kendisini sandalyesine bıraktı. Som altın oldukları iyice ön plana çıkartılan koltuk değneklerini ise masanın kenarına dayadı. Sağ kulağı daha iyi işittiği için, Helle'yi sağ tarafına oturturdu daima. Söyleyecek bir şeyi olduğu takdirde, bağırarak zorunda kalırdı Fudit.

Sosisli bezelye çorbası. Babası kendisine neden bu şekilde eziyet ediyordu acaba? Bu yemek açlıktan ölen insanlar için uygun olabilirdi, fakat tanrılar için değil.

"Her şey sırasıyla!" dedi Hephaistos. Beyler önce "Doğu'nun yeniden yapılanması" ve müstakbel birleşme konularında uzlaşmalıydılar. Fudit çok uzun bir konuşma yaparak, geleceğe ilişkin uyarılarda ve kapkara kehanetlerde bulundu. Birkaç yıl sonra büyük felaketler olacağını düşünüyordu, hem de herkes etkilenecekti bundan. Babası ise büyük bir iştahla yemeğini yiyor ve onu dinliyordu. Sonra yemek dolu ağzıyla cevap verdi: "Akkor olmadan kaynak olmaz!" Fudit irkildi. Dünyanın hâkimi ile konuştuğunu bilseydi, çok daha fazla korkardı. Saygılı bir şekilde başını sallayarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Doğru, Sayın Konsül, kesinlikle öyle!"

"Evet, işte turnabalığı ve taze patates!" dedi Hephaistos. "Dünyanın en kılçıklı yaratığı. Bundan dolayı seviyorum onu zaten." Bir cerrah gibi balığın derisini hafifçe kaldırdı ve orasını burasını yokladı. Sonra cebinden sürgülü hesap cetvelini çıkararak, sağ kulağının üzerindeki saçlarının arasından geçirdi. "Söz konusu bir balık olduğu zaman" dedi, "hangi noktadan başlanacağını bilmek gerekir." Aleti ışığa tuttu ve bir süre hesap yaptı. Sonra da çatal ve bıçağına yeniden uzandı; zafer dolu bir tavırla balığı tamamen kılçıksız üç eşit parçaya ayırdı.

Balık gerçi sosislerden daha lezzetliydi, ancak daha çok nektar ve ambrosia içme isteği uyandırıyor. Babası, tüm yemeklerde insanlığı sevdiğini, onlara ait olduğunu kendisine ve başkalarına ispat etmeye çalışırdı.

"Evet, Helga! Anlat bakalım!" Kendilerinin birer tanrı olduklarını bilmeyen üçüncü bir kişinin yanmda, ona Helga diye hitap ederdi. Fudit'in masada oturması Helle'ye belli bir rahatsızlık veriyordu, çünkü şimdi üstü kapalı olarak konuşmak zorundaydı. Babasının şifre çözme konusundaki yeteneği bunu olanaklı kılıyordu, ancak yine de oldukça zorlanıyordu.

"Herr von Kühl ile konuştum..." (Burada kastedilen Kylleneli Hermes'ti) "... öncesinde ve sonrasında

bazı bilgiler topladım." (Helga onu gözetlemişti.) "... Onu yanımıza çekmenin doğru olacağını düşünüyorum" (Onu serbest bırakmak doğrudu), "ve şimdiye kadar, kökeninden kaynaklı bazı alışkanlıkları dikkate alınmazsa (Çalmaya hâlâ devam ediyor), bize sadık kalacağı yönünde bir izlenim uyandırdı bende. Bu durum özellikle kendi eşyaları için geçerli." (Biz burada oturup çene çalarken, o şu anda şapkasını, sandaletlerini ve esasını çalıyor.) 'Telafi etmesi gereken bilgi açığı oldukça büyük, örneğin şu anda hararetli bir biçimde araba işiyle ilgileniyor ve danışma hizmeti veriyor - en dar anlamıyla tabii."

"Bir okul arkadaşım" diye açıklamada bulundu Fudit'e yönelen Hephaistos, "uzun süre tütsüleme işinde çalıştı ve bu arada biraz hareketsiz kaldı, fakat tanrı sonuçta yapabileceğini yapar ne de olsa."

"Tümüyle katılıyorum" diye yanıtladı Fudit hiçbir şey anlamadan. Üstelik yemek de hoşuna gitmemişti, sebze ve salatanın eksikliğini hissediyordu. Fakat tanrılar vitamine gerek duymazdı ve özellikle Hephaistos onlardan en az ormanlar ve çayırlar kadar nefret ederdi.

"Aklıma gelmişken; 'Joint-venture' işi beni oldukça endişelendiriyor. Herr Feldhoff öğle yemeğine gitmeden önce West Dökümhanesi'ne telefon etmeli! Veya Herr Knittel ile konuşun, o genelde büroda kalır ve yoğurt yer." Fudit ça falıyla bıçağını masaya bıraktı. "Hemen hallederim."

Fudit dışarı çıktığında, Hephaistos: "Hiç olmazsa poker oynamayı bilseydi! Her şeyi unutmuşlar! Oysa kırk yıl sosyalizm nedir ki? Bu kadcık bir sürede bizim gibiler gözünü otuz kere kırıp, üç yüz milyar kadar daha zenginleşmiş olurlar. Neyse, demek ki Kyllenierli kanatlarını ve esasını çaldı. O halde şu an senin kontrolünde değil?" diye sordu.

"Hayır baba."

"Sorun değil. Esas itibarıyla kullanılabilir durumda mı?"

"Henüz durumu pek kavrayabilmiş değil, eğlenmek ve merakını gidermek istiyor yalnızca. Hepsi bu. Alın yazılarını okuyabiliyor, ancak şimdiki dünyayı henüz anlayabilmiş değil. Hassas bir tanrı. Yapmak istediklerinin zamanını çok iyi seçiyor ve çok nazik."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Seni becerdi mi?"

"Bu da görevimin bir parçasıydı, öyle değil mi? Onun oldukça başarılı bir yönetici olduğunu veya olabileceğini düşünüyorum. Yalnızca hesap işlerine karşı ilgisiz."

Fırında hindi ve patates püresi, yanında da fiçı bira. Babası da sevmediği kocası Thor gibi oburdu. Tanrılar insanlara ait yiyeceklere dadandıklarında, yediklerinin haddi hesabı yoktur. Fudit bir daha geri dönmedi. Hephaistos ağzındaki lokmayı çiğnerken konuşmaya devam etti:

"Hermes bir tehlike oluşturmuyor. Çarpma ve bölmeden haberi yok, çoğaltmaktan anlamaz, medya hakkında hiçbir şey bilmiyor. Lemnik mantık şöyle der: Böl ve yönet, sonra yeniden çarp ve herkesi kendin için çalıştır! Bunu bazı insanların bile anlamasına rağmen, tanrıların kafası kesinlikle bu işe basmıyor. Hele Hermes'in kafası, hiç! Aslında bütün mesele ne, biliyor musun? Hâlâ bir işe yarayıp yaramayacağı. Onu ölümler dünyasına göndermeyi düşünüyorum, edindiğim bilgiye göre orada

personel sıkıntısı yaşıyormuş."

"Büyük bir savurganlık olur bu baba! Onun gerçek bir şov yıldızı olabileceğini düşünüyorum - bunu anlamak benim için bile çok kolay. Ayrıca söylemem gereken bir şey daha var: Senin yanardağının kraterinde kapkara kesilmiş zavallı."

Hephaistos sırtarak dizlerine vurdu. "Kapkara mı? İşte bu hoşuma gitti. Böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi, daha önce deneme fırsatı da bulamamıştım. Kapkara ha!" Fırında hindinin arta kalanını mideye indirdi, arkasından da yarım litre birayı kafasına dikti. "Gerçi hesap yapamıyor" dedi Hephaistos, "fakat o satrançtaki at gibidir. At hareketini çok iyi beceriyor. Gerçi bu hareket çok belirleyici değil, ama nasıl yapılacağını bir tek o bilir. Vezir dahi bilmez."

"Ve unutma", diye ekledi Helle, "Hermes diğer tanrıların katında hâlâ saygın bir tanrı..."

"Doğrudur, doğrudur. Bakalım burada ne varmış: Fırında omlet ve elmalı tatlı." Bir bu eksikti, diye geçirdi içinden Helle ve tabaktaki sarı pelteye baktı. Çatalıyla tatlıya dokunuyor ve mümkün merteye boş olarak ağzına götürüyordu. Babası ise tabağını iştahla silip süpürmekteydi.

"Biliyorsun ki, yeni şov yıldızlarına ihtiyacın var" diye yeniden söze başladı Helle. "Kitlelere hâlâ bir şansları olduğu duygusunu vermen gerek..."

"Ya diğerleri ile bana karşı ittifak kurmaya kalkarsa?"

"Bu seni gerçekten korkutuyor mu? Çocuk ruhlu, acemi bir çaylaktan başkası değil o. Tek istediği arsızlık yapmak ve katıla katıla gülmek. Daha fazlası elinden gelmez zaten - tam seyircilere göre."

Hephaistos ağzını şapırdatarak tabağını itti. Yüzündeki ifadeden çok memnun olduğunu anlamak mümkündü. Şimdi de sofraya peynir tabağı getirilmişti.

"İşte benim kızım! Başka kim beni bu kadar iyi anlayabilir ki?"

"Baba, ikimiz de çok iyi biliyoruz ki, Hermes ikimizin de şu an için kabul etmekten kaçındığından çok daha yetenekli birisi. O senin zıt dünyanı temsil ediyor ve sen ona muhtaçsın. O Santorin'de asılıyken Hermetik olan her şey arızalıydı. Oysa şimdi her şeyi..." Ansızın Hephaistos'un suratı karıştı.

"Dur bakalım, bu da ne demek oluyor! Hermetik sözcüğünün anlamını değiştirmek için çok çaba sarf ettim, bu bana yüzlerce yıla mal oldu. Şimdi burada birisi bana onu..."

"Özür dilerim baba, dilim sürçtü. Bir daha olmayacak. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Hermes, arsızlığa ve hırsızlığa o eski tanrısal ışıltıyı geri verebilir yine. Evrensel ilkelerin artık terk edilmesini sen kendin istiyorsun. Sebebini de bana uzun uzun anlatmadın mı? Yakında olacaklar için ona ihtiyacın var, aksi takdirde dolandırıcılar ve zenginler oyunbozanlık yaparlar, sen de kendi kendini yiyip bitirirsin."

Hephaistos peynir tabağını Helle'nin önüne doğru itekledi.

"Biraz peynir ye. Mideyi bastırır." Gülmemeye çalışıyordu, fakat ansızın o kadar şiddetli kahkahalar

atmaya başladı ki, düşmemek için masaya tutunmak zorunda kaldı. Koltuk değneklerinden birisi yere düşmüştü.

"Ona âşık oldun, seni gidi şıfıntı! Doğrusunu istersen böyle olacağı aklıma gelmişti."

Cam sıkılan Helle önündeki peynirle oynamaya başladı. Babası niyetinin ne olduğunu hiç kimseye söylemeyen bir tanrıydı - kendi kızına dahi. Oysa diğer tüm insanları ve tanrıları, sanki kendi potasından çıkmışçasına tanırdı. Ne de olsa tümü de kendi demirci atölyesindeki çalışma düzenine ayak uydurmuştu, ondan dolayı onları bu kadar iyi tanıyordu.

"Pekâlâ" dedi sonunda Hephaistos. "Söyle ona, tam bir hafta sonra Viyana'ya gelsin, Hermes Villası'na. Umarım ona verdiğim onurun kıymetini bilir. Ne yazık ki o villanın her yanı ağaç ve yeşillik dolu, bilmem ki onlara nasıl dayanacağım!"

"İyi ama ona ulaşamıyorum ki" diye karşılık verdi Helle. "O şu an Münih'te. Durup dinlenmeden uçuyor; bir kuş veya balık kadar özgür. Hiçbir tren çalışanıyla, tesviyeciyile ya da bize bağlı yöre cinleriyle de bağlantısı yok. Gerçi onun beni aradığını biliyorum, fakat ona beni nerede bulacağını nasıl söyleyebilirim ki?"

"Çok basit: merakını uyandıracak bir şeyler yapacağız. Kont Leif Münih'in doğu tarafından elindeki en büyük balonla mümkün olduğu kadar çok yükselecek. Uçuş trafiğini ben düzenlerim. Kont onu sana, sen de bana getireceksin!"

Civardaki tüm kuşlardan daha yavaş uçan Hermes, keyifle üzerine konarak etrafına bakabileceği uygun bir çatı veya avlu arıyordu. Bir kilisenin çatısından ilerideki inşaat vinçlerinin uyumlu çalışmasını izlemiş, sonra da bir vincin üzerine tüneyerek, güneşin altında pırıl pırıl parlayan kiliseyi seyretmişti. Güneşin tüm renklerini yansıtan kiremitlerden ise, biraz sonra ne gibi bir arsızlık yapabileceğini okumuştü. Bazı evlerin çatılarında Hephaistos'un bilgisayarla yönetilen fırınlarında üretilmiş, korkunç derecede birbirinin aynısı kiremitler vardı; onlardan herhangi bir bilgi okumak mümkün değildi. Neyse ki daha eski olanları da bol bol vardı etrafta. Otto'nun Atina'daki karnavalda onları epey çekiştirmiş olmasına, etrafındaki kadınların da Otto'yu bol bol çekiştirmiş olmasına karşın, kanatları onu her zamanki gibi taşıyordu. Bir süre uçmaya ara verdi ve bir motosikletin arkasına oturdu. Bu aletin nasıl kullanılacağını öğrenmeyi çok istiyordu, fakat sürücünün başındaki kasktan dolayı, kulağına sığarmayı başaramadı. Ne yazık ki etrafta çok az sayıda motosiklet bulunmaktaydı - Hermes bol bol gürültü ve koku çıkaran her şeyi, yanardağlar hariç, çok seviyordu.

Âsâsının gizemli gücü onu insanlar için görünmez yapıyor, tüm kapalı pencerelerden hiç zorlanmadan içeri uçmasını, kapalı kapıları açmasına gerek kalmadan içlerinden geçmesini sağlıyordu. Artık kulaktan kulağa sıçrarken çıplaklığı da bir sorun olmaktan çıkmıştı, çünkü şapkası, sandaletleri ve âsâsı da onunla birlikte küçülüp büyüyordu. Tek yapması gereken, giysilerini ve çaldığı eşyalarla dolu torbasını bu süre zarfında bir yerlere saklamaktı.

Bir konser salonundaki orgun üzerine tünemişti. Kanatlı ayaklarını sallayarak, arada sırada harika bir cehennemi gürültüye dönüşen, fakat daima uyumlu ve güzel olan müziğe kulak veriyordu. Yaşlı bir adam sakin tavırlarla elindeki çubuğu ile ritmi belirliyor, her türlü olası karmaşanın önüne geçiyordu. Hermes, bütün hareketleri aynı anda yaptıkları için, özellikle kemancıları izlemeyi seviyordu. Sıra

onlara geldiği zaman çıkan sesler, büyük bir çayıрын üzerinde esen rüzgârı hatırlatıyordu ona. Müzik dinleyen insanları seyretmekten hoşlanıyordu; normal hallerinden çok daha güzeldiler. İhtiyar adam elindeki çubuğu aşağı indirip senfoniye sona erdirdiği zaman, Hermes kendi esasını kaldırarak bütün izleyicileri bir dakikalığına uyuttu. Müzisyenler alkış sesinin yokluğu karşısında şaşkına dönmüşlerdi; sadece orkestra şefi orgun olduğu tarafa döndü, elinde âsâsı olduğu halde Hermes'i görünce bıyık altından güldü. Orkestra şefi de bir tanrıydı kuşkusuz - gerçi alanının en iyisi olduğu söylenemezdi, fakat Demirci Hephaistos olmadığı da kesindi. Ve onun esasında da başka gizemli güçler saklıydı.

Piyano konseri esnasında Hermes'in kulağına seyircilerin arasından yükselen uyumsuz bir ses geldi. Bir kuş yavrusunun cıvıldamasını andırıyordu ama, bu olamayacak kadar düzenliydi. Sıranın en kenarında oturan bir bey, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ayağa kalkarak, aceleyle salondan ayrıldı: Hermes'in tanıdığı nörologdu bu. Hemen uçarak peşinden gitti ve onu bir polis arabasına binerken görünce, ön camdan içeri atladı. Polis arabası yanarlı dönerli mavi bir ışık ve Hermes'in kulaklarını tırmalayan bir canavar düdüğü eşliğinde, hızla bir kliniğe doğru yol almaya başladı. Bu arada Hermes doktorun kafasında yerini almış, bir beyin ameliyatının nasıl yapılacağını öğrenmenin sevincini yaşıyordu. Cerrahın beyninde korkunun izi bile yoktu, mümkün olduğu kadar sanatı üzerinde yoğunlaşmaya çalışarak, gözlük camlarını temizliyordu. Ünlü bir siyasetçi ansızın baygınlık geçirmişti, kafasının içinde, etrafındaki her şeyi sıkıştıran büyük bir ur bulunmaktaydı. Hermes daha önce içlerine girdiği sayısız kafada gördüğü bu hastalığı yakından tanıyordu. Kliniğin önünde ellerinde video kameraları ve fotoğraf makineleriyle bekleyen bir grup insan, doktorun resimlerini çekmek için neredeyse arabanın geçmesine bile izin vermeyecekti. Doktor ise oralı bile olmadan gözlük camlarını temizlemeye devam ediyordu.

Önce üzerlerinde çeşitli eğriler ve sayısal değerler bulunan kağıtlara, sonra da röntgenlere bakıldı. Çabucak giyilen yeşil giysiler, sonra sonsuz uzunlukta bir el yıkama safhası. Bu arada Hermes kliniğin içine şöyle bir balonca, bedenleri ve beyinleri ölmek istediği halde, makinalar ve hortumlar tarafından yaşatılmaya devam eden insanlar gördü. İçlerinden biri çoktan ölmüştü, fakat onu henüz fark etmemişlerdi. Bütün bunları -ölüler diyarına giden ruhların refakatçisi olarak- biraz da kaygıyla izliyordu: Onurlu bir ölüm için insanları ya yaşarken, ya da uyurken alıp götürebilirdi. Oysa buradaki durumda ne yapılacağı belirsizdi.

Hasta, elektronik bir teknik cümbüşü içerisindeki ameliyathanede, oturur biçimde sabitlenmişti. Kafasının saçları kazınmış bölgesi hariç, tüm vücudu beyaz örtülerle kaplanmıştı. Kafası daha önceden başka bir doktor tarafından açılmıştı; Hermes ev sahibinin temiz gözlüklerinden içeriye baktı. Beynin içerisi, az da olsa akan kanın da etkisiyle, şaşılacak derecede renkliydi. Hermes insan beynini şimdiye kadar hep karanlıkta görmüştü ne de olsa.

Üç saat sonra, o da yayılmış bir tümör ile baş edebilirdi artık. Gerekli tüm hareketleri, kullanılan tüm malzemeleri, beynin tüm kısımlarını, asistan ve hemşirelerin tümünün adlarını öğrenmişti. Anestezistlerin birinin kafasına girip narkoz verme sanatını öğrenmeyi düşündü bir an için, çünkü bunun önemli bir şey olduğunu kavramıştı. Ancak bir süre sonra buna gerek kalmadığını düşünmeye başlamıştı, çünkü nasıl olsa birisini uyku haline veya istenilen başka bir duruma getirmeyi, âsâsı ile öteden beri daha iyi bir şekilde başarmaktaydı. Zaten beyinlerin içini dünyanın tüm doktorlarından daha iyi bilmesine karşın, bir tanrı olarak bir uru temizlemesi mümkün değildi - beyin uru kaçınılmaz bir yazgıydı ve bu tür bir ameliyat, Tanrıça Moira'ya karşı yapılan bir saygısızlıktı aslında. Hermes

daha önceleri bu tür hastalıklara tam zamanında yavaşça müdahale eder, onlara son yolculuklarını yapacakları kayığın yolunu gösterirdi.

Siyasetçinin hayatı kurtulmuştu. Hatta büyük olasılıkla aklı da tamamen başındaydı, şimdi sorun ne zaman konuşmaya başlayacağına odaklanmıştı. Hephaistos insanlara ne çok şey öğretmişti böyle! Hermes kılı kırk yaran bu asık suratlı adama karşı hayranlık duyuyordu artık. Hatta karşılaştıkları zaman bunu ona söylemeye bile karar vermişti.

Şimdi de rap müziği çalışmak için Pasing'te oturan Rosangela'yı ziyaret etmeye karar vermişti. Fakat kızın erkek arkadaşı da oradaydı; enerjik görünümlü, çakı gibi bu genç adamın ismi Mathias'dı. Hermes, Nathalie Rittberger ile bütün gece boyunca masa tenisi oynamak üzere tam oradan ayrılacaktı ki, Rosangela'nın arkadaşının gitmekte olduğunu farketti: Koyu renk bir eşofman üstü giymiş olan Mathias, ağır bir sırt çantasını omuzlamakla meşguldü.

"Hayır, bizimle gelemezsin! Tamam, bazen kadınların da aramıza katıldığını ben de biliyorum, fakat onlar da tıpkı bizim gibi birer profesyonel. Bu iş çok riskli."

Bir hırsız. Spor ayakkabıları da bunu kanıtlıyordu. Hermes ona eşlik etmeye karar verdi; onun yüklü bir ganimet elde etmesini sağlayacak ve onunla birlikte sevinecekti. Delikanlının sağ kulağına sıçramaya çalıştı, fakat Mathias tam o sırada başına bir bere geçirmişti.

Bir saat sonra onun bir hırsız olmadığını anlamış bulunuyordu. Zaten spor ayakkabılarının üzerindeki boya damlacıkları, daha önce de dikkatini çekmişti. Mathias, bir "Writer"dı. Hani Venedik'te genç tanrılar olduklarını düşündüğü, spreyle duvara yazılama yapan asilerden biri. "Writer"lar burada özellikle demiryollarını seviyorlardı; kedi ve köpeklerin arkalarında koku işaretleri bırakmaları gibi, onlar da raylar boyunca yürüyerek uygun buldukları her yere iç içe geçmiş çılgın harfler ve parlak renklerden oluşan resimler çiziyorlardı. Gece olunca Mathias Münih'in doğusundaki küçük bir kentte altı "Writer" ile de buluştu; koca bir tramvayı baştan sona boyamayı düşünüyorlardı. Sırt çantaları ağzına kadar spreyle boyanmış doluydu. Tümü de koyu renk giyinmiş ve bere takmış olan gençlerdi ve mümkün olduğunca sessiz konuşuyor, ya da el işaretleriyle anlaşıyorlardı. Normal olarak burada devriye gezen bekçilerin bulunması gerekirdi, fakat onlar bu iş için çok tembeldiler. Televizyon izlemeyi tercih ediyorlardı. Bir saat boyunca kutuların içindeki küçük çelik bilyelerin çatırtısından ve boyanın tıslamasından başka bir ses duyulmadı. Hermes'in karanlıkta görebilme yeteneği vardı, fakat Writer'ların nasıl olup da böylesine zifiri bir karanlıkta bir treni bu kadar mükemmel boyadıklarına şaşırıp kalmıştı. Resimler pencerelerin tümünü kaplıyor, hatta dışına bile taşıyordu. Ortaya bir kadın ile sırttan bir cüce resmi çıkmıştı. Fakat Writer'ların yarattıkları gerçek eserler, kendi seçtikleri savaşçı adlarını yazdıkları harflerdi. Boyayla çizilen harfler bir anda yaşayan şekillere dönüşüyor, arsızlıktan patlayacakmış gibi oluyor ve yazarın adını bile neredeyse okunmayacak hale getiriyordu. Harflerin güç dolu benlikleri birbirleri ile çatışmaya giriyor, ön plana çıkmaya çalışıyor, aynı insanlar gibi birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı. Hermes onları rahatsız etmemek için, şimdilik kendisini göstermek niyetinde değildi. Fakat ansızın dünyanın "Hermes" adı ile yeniden gece, sis, arsızlık ve yasadışılığı bağdaştırmayı öğrenmesi için, kendi adım da bu şekilde her tarafa giden bir aracın üstüne yazmayı arzuladı. Mathias'ın sırt çantasından üç spreyle aşırıldı ve onları bir bidonun arkasına sakladı.

Araba sesleri. Bir polis otosu ağır ağır ilerleyerek, projektörleri yardımıyla karanlığın içine karışmış

olan koyu renk şekilleri tespit etmeye çalışıyordu. Ama Writer'lar buna hazırlıklıydılar, sükûnetle boyalarını topladılar ve tel örgüde önceden açtıkları deliklerden dışarı çıkararak, bir hayalet gibi ortadan yok oldular. Polisler tel örgülerde açılan deliklerin yerlerini bilmedikleri için epey zaman kaybettiler, üstelik asiler kadar sessiz ve süratli koşamıyorlardı. Hermes büyük bir neşe içinde, adını o an sahipsiz kalan polis otosuna yazmayı düşündü. Spreyleri sakladığı yerden çıkartarak, denemeler yapmaya başladı. Yakın mesafeden harflerin sınırlarını çizebilmek için, titremeyen bir ele ihtiyaç vardı. Ayrıca az önce Writer'larm harflerin kıvrım yerlerini yalnızca kollarını hareket ettirerek değil, kıvrak bir püskürtme-dansı yapar gibi, tüm vücutlarını eğerek yazdıklarını görmüştü. Biraz geç de olsa, adını Yunan harfleriyle yazmasının pek bir işe yaramayacağını fark etti. Fakat resim çizmekte oldukça başarılıydı, harika bir uyum içinde parlayan renkler, arabadaki polis kelimesini tamamen kapatmıştı. Bu arada polis memurları soluk soluğa geri dönmüşlerdi, oldukça öfkeliydiler. Bir anda karşılıklarına çıkan bu nahoş sürpriz karşısında gülmeleri mi, yoksa ağlamaları mı gerektiğine bir türlü karar veremiyorlardı. Sonuçta her ikisini de yaptılar, fakat gülmeleri ve öfkeyle bağırıp çağırılmaları bir anda bıçakla kesilmiş gibi durdu: Görünmez bir el arabayı boyamaya devam ediyordu. Ortada ne bir boya kutusu, ne de kutudan çıkan boya püskürtüsü vardı, çünkü Hermes tutuyordu onları. Resim neredeyse tamamlanmak üzereydi. Hermes'in kulakları dakikalar boyunca şu cümleleri işitti:

"Olacak şey mi bu? Bu nedir böyle yahu!" Kimsenin aklına olaya müdahale etmek veya kaportayla boya arasına bir şey tutmak gelmedi - o an daha çok kendi sınırları ile meşgul oluyorlardı. Hermes resmi tamamen bitirine kadar devam etti, birkaç adım geri attı ve yarattığı eseri gururla izledi. Sonra da gökyüzüne yükseldi ve artık görünür hale gelen kutuları arabanın yanına doğru fırlattı. Polisler inanılmaz bir öfkeye kapılmışlardı, bağıra çağıra arabanın etrafında koşuşturmaya başladılar, hatta birisi gökyüzüne ateş bile etti.

Hermes, Gül Parmaklı Eros'un sabahı müjdelediği doğu yönüne doğru uçu. Yukarıdan toprağa bakmak, nehirleri, ormanları ve su kaynaklarını izlemek istiyordu. Belki kendisine "Dünya'nın Merkezi"ne gidecek yolu gösteren yöre cinlerine ve su perilerine rastlayabilirdi. Bir horoz zamansız ötüyordu, bir araba uzun bir gecenin ertesinde bir köye doğru pek tekin olmayan bir şekilde yol alıyordu. Arabanın iç kısmından dum-dum-dum ritminde çok gürültülü bir müzik sesi yükseliyordu, şoför uyumamak için teybin sesini sonuna kadar açmıştı.

Hermes ansızın ufukta ilginç bir şey gördü: Birkaç ev büyüklüğündeki bir top, kızıl gökyüzüne doğru git gide yükseliyordu. Hermes de uçarak yükseldi ve kendisine uygun bir bulut, hatta bir bulut örtüsü aradı. Bir bulut örtüsüyle bütünleşmesi durumunda, çok uzak mesafeleri çok kısa sürede katedebiliyordu. (Bundan dolayı onun Almanya'da oldukça hızlı ilerleyebileceği tahmin edilebilir.) Kısa bir aramadan sonra, istediği yönde yol almakta olan güzel, uzun bir balık bulutu bularak içine karıştı ve bulutu kendi bedeni ile şişirdi. Bir an sonra bulutun diğer ucundan çıkarak onu terk etmişti ve sabah kızılığında parlayan bu devasa topa doğru süzülüyordu. Topun üzeri çeşitli harf ve sayılardan oluşan işaretlerle kaplıydı. Topun altına iplere bağlı olan sepetin içinde kısa boylu, güçlü kuvvetli bir adam vardı. Elindeki ateş püskürten makine ile, topun içindeki havayı devamlı sıcak tutmaya çalışıyordu. Hermes bu ilginç olayı daha yakından incelemeye karar verdi. Kendisini görünür kıldı, sepetin içine süzüldü ve: "Günaydın, ben Hermes'im!" dedi.

Görünüşe bakılırsa adam da onu bekliyordu! "Günaydın" dedi kibar bir sesle. "Adım Kont Leif, başka birisi tarafından devralınana kadar size refakat etmekle görevlendirildim. Daha fazlasını

bilmiyorum, Herr Hermes."

"Neden 'Herr?' Bana sadece Hermes de. Yoksa tanrılara inanmaz mısınız?"

"Kahvaltıda önce hayır."

"Peki o halde; nereye uçuyoruz ve kahvaltıda ne yiyeceğiz?" diye sordu Hermes.

"Gidiyoruz" dedi Kont Leif gururla. "Balon sürücüleri şampanyadan başka bir şey içmezler."

Nehir kenarında, Truchtling adındaki bir köyün içinden akan derenin kenarına kurulmuş olan lokantada ağaçların altına oturmuş, birisini bekliyorlardı.

"Beklediğimiz adam birazdan burada olur" dedi ve kadehini kaldırdı.

Hermes durakladı. "Neden 'adam?'" Kendisini karşılamak üzere Helle'nin geleceğini düşünmüştü.

"Orman adamlarından biri gelecekmiş. Sizi beklediğiniz yere götürecektir."

Hermes yiyecekleri iştahla midesine indiriyordu. "Şampanya ve tuzlanmış domuz eti - tüm köy lokantalarında bulunur mu bunlar?"

"Yalnızca Truchtling'de."

Tam üç saat boyunca balon oldukça yüksek bir irtifada, hafif bir rüzgâr yardımıyla doğuya doğru yol almıştı. Hermes, bulutlarla uçma tekniğini ona anlatmak için boş yere nefes tüketmişti, çünkü nasıl uçabildiğini kendisi de bilmiyordu. Sonunda uçuş aletlerini cebinden çıkarıp ona göstermek zorunda kalmıştı. Şapka, sandalet ve asadaki küçük kanatları gören pilot, kuşkulu bir şekilde kafasını sallamıştı.

Ansızın altlarında büyük bir gölün görünmesiyle birlikte Kont Leif yüksek gerilim hattı bulunmayan bir çayır aradı ve balonu bir caddenin yakınına indirdi. Kısa bir süre sonra yanlarında içinde dört adamın bulunduğu bir kamyon belirdi. Adamlar kocaman kumaş yığını, sepeti ve alev makinesini çabucak toplayıp arabaya yüklediler, sonra da Hermes'i ve pilotu Truchtling'deki lokantaya götürdüler - şampanyanın hatırına.

Kont Leif Brandenburg'dan geliyordu. Kibar bir adam olmasına karşın, söz fukarasıydı. Salt gerçeği ifade etmeyen hiçbir cümle çıkmıyordu ağzından. Bunlardan biri de şuydu: "Her zaman bir şeyler olur!"

"Beni almaya gelecek olanı tanıyor musun?" diye sordu Hermes.

"İşte geliyor!"

Kabak kafalı, pala bıyıklı ve şişman bir adam onlara doğru yaklaşıyordu. Çorapsız ayaklarında parçalanmış lastik sandaletler vardı, üzerindeki yosun tutmuş benzeyen nemli tulumun içine gömlek giymemişti. Elleri ve yüzü de ıslaktı, hatta bıyıklarının ucundan şapır şapır sular damlıyordu.

"Pala bıyıklı ve tulumlu, bu o işte. Sanki yüzmeden geliyor" dedi ve ayağa kalktı Kont Leif. "Hoşça kalın! Belki günün birinde siz de bana yardım edersiniz, bizde her zaman bir şeyler olur..." Elini kaldırdı ve hesabı ödemek için içeri girdi.

Şişko boşalan sandalyeye oturdu ve Hermes'i hayranlıkla süzmeye başladı.

"Bak hele, Hermes burada! Üstelik Truchling'de, olacak şey mi bu! Şeytanın ta kendisi gelse, ancak bu kadar şaşırırdım." Kendisini "Bedaius" olarak tanıtan bu şahıs, yörenin saygıdeğer bir göl ve nehir ciniydi. Genellikle balık olarak dolaşıyordu, kendi deyimiyle bazen kayabalığı, bazen de yayın olarak. "Hem çok sert, hem de çok kibarımdır. Hayatım böylece akıp gidiyor işte!" Arada bir insan kılığına bürünüp karaya çıktığı da oluyormuş. Bunun için daha suyun içindeyken bir şeyler giymesi gerektiğinden dolayı, sahildeki çalılıkların arasında bu tulumu daima hazır tutuyormuş.

"O zamanlar hayvanlarını çaldıktan sonra Apollon seni yakalamıştı da, sen de onun suratına doğru öyle bir osurmuşsun ki, seni hemen bırakmak zorunda kalmıştı -amma da gülmüştük ha! Mahre, buraya bakar mısın!"

Hermes, onun son cümle ile garson kadına seslenmesi dışında, tek kelime bile anlamamıştı.

Bedaius fütursuzca devam etti: "Söylesene, neden bir zenci kadar karasın? O topal demircinin seni iki bin yıl boyunca bir kratere astığı doğru mu gerçekten?" Hermes, topal demirci sözüyle Hephaistos'un ima edilmesi dışında, sorunun geri kalan kısmından hiçbir şey anlamadı. Bedaius, Hermes'in cevap vermesini beklemeden altı beyaz sosis, bir bardak da bira ısmarladı. Hermes'in Bavyera köylü lehçesini anlamadığını ve sadece Münihli bir aydın gibi konuşabildiğini nihayet fark etmesi üzerine, konuşmasını kitap dilinde sürdürmeye çalıştı, fakat pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Seni Uç Kutsal Kadın'a götürmem gerekiyor. Aslında bu biraz aptalca, çünkü onlar dağın başında, bense suda yaşıyorum. Tamam, insan olarak mümkün, ancak çok yorucu! O üç kadından biri, yolda sana dünyayı ve nasıl yönetildiğini anlatmamı istedi. Ona kalırsa bu iş için en uygunu bertmişim. Aslında haklı da sayılır, çünkü ben de Keltik Görüş'e sahibim. Bana kalırsa o topal demirci Romalılarla işbirliği yapıyor. Kendisi de biliyor onu sevmediğimi. Fakat sudayken beni rahat bırakmak zorunda kalıyor, çünkü orada ne fabrika, ne de demir var, bunlara benzer hiçbir şey yok! Benimle zor dalaşır o herif!"

Hermes çok fazla bir şey anlamıyordu ama, Bedaius'un, yağ, bira, Bavyera lehçesi ve rahata düşkünlüğün arkasına saklanmış ihtiraslı bir cin olduğu izlenimini edinmişti. Şimdilik sabırlı olmalı ve bu yöre cininin öyküsünü dinlemeliydi. Bu da çok normaldi, çünkü gerçek bir Olimposlu daha önce ne zaman Yukarı Bavyera'ya gelmişti ki? Bedaius, "Topal"ı bugüne dek iki kez görmüştü. İlkinde üç yüz yılı aşkın bir süre önce, Reichenhall ve Traunstein arasına dünyanın ilk petrol hattını döşediği sırada, ikincisinde ise İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce Summring'de bir silah fabrikasını yaparken karşılaşmıştı. Konuşmaları her iki defasında da açık, net ve zehir gibi geçmişti. Bin dört yüz yılı geçkin bir süre önce karla birlikte Keaming'deki en büyük konağa iki İrlandalı aziz gelmişti. Gerçek azizlerdi ama ikisi de. Ne yazık ki onlarla sohbet edebilecek kadar çabuk davranamamıştı. Anlatılanlara bakılırsa zaten durup dinlenmeden tartışıyorlarmış. Çünkü her biri kendisinin ötekine göre daha günahkâr olduğunu iddia ediyormuş. Gerçek bir aziz kıskançlığı, ancak böyle bir kıskançlığa bakılarak tanınabilir zaten, diyordu Bedaius sırtarak.

Bedaius bir Kelt ırkı olan Alonlarla bu yöreye gelmiş ve Keam Gölü'ne olan sevgisinden dolayı balık olarak kalmıştı. Bir yöre cinine göre insanların arasına karışabilmek gibi önemli bir avantaja sahipti - böylece insanları daha iyi tanıyordu. Romalılar buralara hâkimken onun varlığını fark etmişler, onun adına neredeyse tanrılara yakışacak kutsal tapmaklar inşa etmişlerdi - "fakat kesinlikle saygıdan değil, sadece ve sadece politik sebeplerden ötürü. Böylece bizi daha kolay tavlayacaklarını düşünüyordu o domuzlar." İki bin yıllık öfkenin akıp gitmesi için bir dikişte bardağını boşalttı. Bedaius heyecanlandığında kaçınılmaz bir şekilde kendi lehçesine dönüyordu. Hermes, birkaç saatini bir Bavyeralı'nın kafasında geçirmesinin iyi olacağını düşündü, fakat bunun için geç kalmıştı. Göl cinini kolundan çekiştirerek kitap diliyle konuşması konusunda uyardı. Göl cini kısa bir ara verdikten sonra, aynı şekilde devam etti: "Bende hiç para yok. Diyorum ki, Hırsızlar Tanrısı olarak sende belki?.. Aşağılarda iki bin yıldır aldıklarımı hesaba yazdırıyordum ve şimdiye kadar hiçbir sorun çıkmadı. Ama dağda beni kimse tanımaz ki... "

"Burada bir yığın banknot var" dedi Hermes ve sırt çantasını açtı. "Bankalarda biraz gezindim de..."

Hermes önce Truchtling'deki benzin istasyonundan deposu dolu bir araba çalmayı düşündü, fakat aklına bir taşla iki kuş vurabileceği, yani hem seyahat edebileceği, hem de Bavyera lehçesi öğrenebileceği bir fikir geldi. Bedaius'a ne yapılması gerektiğini anlattı. O da biraz önce yakıt alan yaşlı bir Bavyeralı'ya, kendilerini bir günlüğüne dağlara götürmesi karşılığında iki yüz Mark teklif etti. Hermes bu arada görünmez olmuş, yaşlı Bavyeralı'nın kafasına girmiş ve biraz çaba ile onun bu teklifi kabul etmesini sağlamıştı. Yolculuk biraz zor geçti, çünkü Bedaius böyle bir araba için çok şişmandı. Üstelik hem o, hem de çiftçi miyoptu ve hangi güzergâhı izleyeceklerini bilemiyorlardı. Çiftçi aşırı yaşlıydı ve üstelik pek ayık olduğu da söylenemezdi. Ne yazık ki Bedaius da durumun değişmesi için parmağının ucunu bile kımlıdatmıyordu. Buluşma yerini bulmak için neredeyse yarım günlerini yolda geçirdiler. Hermes, "Geigelstein"* adı verilen bir tepeyi bulmak için birkaç kez havalanmak zorunda kaldı, çünkü Bedaius ve çiftçi bu adı her andıklarında küfrederek birbirlerine giriyorlar ve saçma sapan yol tariflerinde bulunuyorlardı. İlerlemeyi engelleyen bir başka olay da, göl cini ve yaşlı çiftçinin kesintisiz olarak her üç saatte bir verdikleri yemek molalarıydı. Bavyera'ya özgü bu alışkanlık ile soğukkanlı Roma atlarının temposu arasında tarihi bir ilişki bulunmaktaydı. Onlar da bu zaman aralıklarında dinlenmek ve yemek yemek zorundaydı. Fakat bu yolculuğun Hermes'e büyük bir getirişi de olmuştu: İki saat içinde, burada artık neredeyse kimsenin konuşmadığı kadar eski, saf Bavyera şivesini öğrenmişti. Ayrıca sene 1916'da Verdun'da neler olduğunu, miras bölüşülürken varislerden her birinin ne kadar para ve gıda maddesi alacağını, ağız ve tırnak hastalığı salgınının nasıl saptanacağını, iki kişilik minik bir arabanın nasıl sürüleceğini ve doksan altı yaşında birisinin yetmiş yıllık birliktelikten sonra eşinin ölümü üzerine ölmeyi ve bekleme süresi boyunca da yeterince bira, likör ve tütünü nasıl arzuladığını öğrenmişti.

* Keman Tepesi (ç.n.)

Nihayet hedefe vardıkları zaman Hermes çiftçinin kafasından dışarı atlayarak, sessizce çevreyi kolaçan etmeye başladı. Bedaius çiftçiye borcunu ödedikten ve minik araba mavi dumanların arasında kaybolduktan soa, tepeye tırmanmaya başladılar - görünürde teleferik falan yoktu. "Gemse" adı verilen kahverengi-siyah dağ keçisi suretindeki Kutsal Kadınlar, buluşma yeri olarak Alp Dağları'nın keşfedilmemiş doruklarını tercih ediyorlardı.

Yöre cinleri burada o vadakiler kadar sayıca az ve ürkek değillerdi. Birçoğu semender suretinde kaya

çatlaklarına süzölmüşlerdi. Bakışları gezginlerde belirgin bir yansımayla neden oluyordu. İnce ağaç dalları biçimini alarak ağaçlara yaydan cüce cinler epey çoktu, hatta buralarda peri adıyla tanınan iki "Nympe" ye de rastlamışlardı. Periler neredeyse tamamen saydamdılar, akıcı bir şekilde Keltçe ve Lombartça konuşabiliyorlardı. Bedaius ve Hermes onlarla fazla oyalanmadılar, çünkü kendi aralarında konuşacakları pek çok konu vardı.

Bedaius tırmanma sırasında şaşırtıcı bir dayanıklılık göstermişti. Bütün tanrı ve cinlerde olduğu gibi, o da iri cüssesine rağmen oldukça hafifti. Durmaksızın konuşmasına rağmen, soluğu bir an bile kesilmiyordu. Belki de artık "kitap dili"ne uymak zorunda olmadığı için rahatlamıştı. Hermes onun söylediklerinin her kelimesini anlıyordu artık.

Konu dünyanın ne hal aldığıydı; özellikle de gelişen olaylar ve Hephaistos'un durumu.

Hephaistos başlangıçta Olimpos Tanrıları'nın en insancılı, dolayısıyla da en yavaş olmasına karşın, yine de en az diğer tanrılar kadar saygı görüyordu. Demir madenini ve demirden yapıma zırları sevmesinin sebebi de buydu; sertliği ile yavaş varlıkları dış tehlikelere karşı koruyor, fakat bir yandan da ağırlığı sebebiyle onları daha da yavaş kılıyordu. Yine aynı sebepten ötürü, yavaşlığın yol açtığı kusurları telafi edecek tesisatların yapımında da ustalaşmıştı: zekice tasarlanmış tuzaklar, normal ve zemberekli yaylar, arabalar.

Çok insancıl olduğu için, insanlara delice bir tutkuyla bağlıydı, hatta "ateşin çalınması" olayında gizlice işbirliği yaptığı Prometheus'dan bile daha çok bağlıydı onlara. Hiç kimse Hephaistos'un demirci atölyesinden onun bilgisi ve arzusu olmadan ateş çalamazdı!

Hermes göl cininin gereksiz yere geçmişe takılıp kaldığını düşündü - bunların tümünü o da biliyordu. Hephaistos'un Arşimet adında bir insanla tehlikeli biçimde abartılmış arkadaşlığını bile çok iyi hatırlıyordu. Hephaistos sonradan Arşimet'i Romalı askerlere öldürtmüştü -matematikçiler arasındaki tipik bir kıskançlık öyküsü işte.

İnsanları sevmek mutsuz olmanın ta kendisi, diyordu Bedaius, çünkü düş kırıklığına yol açıyordu. Hephaistos bunun yanı sıra bir de dik açığa âşık olmuştu ki, bu da oldukça kötü sonuçlar doğurmuştu. Herkesin bildiği gibi Keltler dünyanın en iyi demircileriydi, fakat dik açığa hiç dikkat etmezler, en azından ölçmezlerdi. Göz kararı yapıyorlardı işlerini, bu şekilde de gayet başarılı oluyorlardı. Hephaistos ise var olan tüm açılardan -ki bunlar sonsuz sayıdaydı- dik olanına büyük önem vermiş ve neredeyse yalnızca onunla ilgilenir olmuştu. "Çarpım" adı verilen ve dik açığa çok uygun bir uyuşturucunun bunda etkisi bulunmaktaydı. Çarpım, dik açılardan meydana gelen dikdörtgenlerin, çılgın ve kör bir hızla çoğalması anlamına geliyordu. Sevgi ve özenin esamesi bile okunmuyordu bu iş sırasında. Böyle bir çoğalma sarhoşluğu elbette ki bir tanrıya kesinlikle yakışmıyordu, ama Hephaistos kendisine diğer bereket tanrılarına karşı bir üstünlük sağlayan bu oyundan bir türü vazgeçemiyordu.

Yaptığı işi her dönüşünde aynı şeyi tekrarlayabilen, örneğin bir çekici kaldırabilen, her seferinde eşit uzaklıkta bir yolu geride bırakan, nesnelere eşit aralıklarla rapteden veya eşit miktarda kesip çıkaran tekerleği de, ne yazık ki o bulmuştu. Eşsizlik ve benzersizlik sona ermişti artık; çarpım sonuçları hep aynı çıkmaya başlamıştı ve seri üretim denen mekanizma çalışmaya başlamıştı.

Hephaistos teknolojisini kullanarak tanrıların tüm isteklerini yerine getirmiş ve onlara teslim etmişti: Aletler, silahlar, saraylar. İnsanlığın refahı da gözle görülür biçimde artmıştı; bu durum da beraberinde daha çok kurban ve daha büyük tapmaların yapılmasını getirmekteydi. Yalnızca Bedaius gibi tanrılar bu gelişmelerden uzak kalmıştı - bir balığın tekere gereksinimi yoktur ve dik açı olmadan da yaşayabilir. Aralarında Athena ve Dionysos'un da bulunduğu bazı tanrılar ise, Hephaistos'un çoğalma işlemlerini, yaklaşmakta olan tehlikeyi sezmeden, alaycı bir ifade ile izliyorlardı. Diğer tanrılar ise işlerine geldiği için çarpma işleminden oldukça hoşlanmışlardı, fakat bunu öğrenmek Ares dışında hiçbirinin aklına gelmemişti. Sonradan akılları başlarına geldiği vakit ise, çok geç kalmışlardı. Hephaistos, kendi rahatlarına düşkünlüklerini kullanarak onları mağlup etmişti.

Keltik Görüş'ün temel ilkelerinden biri budur: Tamisai olmayan şeylerin öğrenilmesine hiç başlanılmamalı. Bu yapıldı da ne oldu sanki? Olimposlular çok kısa bir zaman zarfında eski işlevlerinin neredeyse tümünü yitirmişlerdi veya en azından görevleri değiştirilmişti. Ve sonunda Hephaistos insanların onlara tapınmalarını da engellemiş, böylece onları daha da güçsüz kılmıştı: Kendi çarpım işlemine çok iyi uyan, tek ve genel bir tanrı fikrini atmıştı ortaya. Her biri kendine özgü olan insanlar "tanrı önünde eşit" olmuşlardı artık: Hıristiyan, Hıristiyandı işte - koca koca dikdörtgenler onlarla doldurulabilir ve böylece homojen Hıristiyan alanları elde edilebilirdi. İnsanların da arzusu buydu zaten. Halbuki sadece Yunanlıların veya Bavyeralıların göz önünde tutulmaları durumunda bile, bunun onlar için mümkün olmadığı görülmektedir. Olsa olsa ortak bir orduda - ve dinde. Homojenliğin iyi olduğu fikri bir kez kabul gördü mü, farklılığın verdiği sevinç yok olur - sevinçlerin en güzeli yani.

Hermes ansızın Bedaius'un da insanları sevdiğine dair olumsuz bir düşünceye kapıldı. İnsanların sevinç duymalarıyla ne diye ilgilenirlerdi ki? Şu anda zaten çok fazla insan vardı ve çok azı ilgiyi hak ediyordu.

Bedaius tek tanrılı dini açıklamaya devam etti. Gerçi her zaman işe yaramıyordu, ama anlamsız fikirlere inanmak insanların doğasında vardı. Genel Tanrı'nın yaşam tarzı üzerine hiçbir şey açığa çıkmadığı için, bir iffet tanrısı olarak kabul gördü. Bir kerecik olsun doğanın çağrısına uymaya cesaret eden herkes, çağlar boyunca içinde büyük bir suçluluk duygusuyla gezindi. Bu "iyi" tanrının karşıtı olarak da, oldum olası kötülük, karışıklık ve fesat yaratan "Şeytan" adlı bir "Diabolos" icat edilmişti. Bu şeytan topaldı, rengi kapkaraydı ve dünyanın alev alev yanan iç kısımlarında yaşıyordu. İnsanların arasına ise ancak onları yoldan çıkarmak veya ruhlarını çalmak için karışıyordu. Hephaistos, kendisini ve en becerikli hasmı olan Hermes'i bu anti-tanrıda bir araya getirmekle, en büyük fesatlıklarından birini yapmıştı.

Bu arada dağın zirvesine yaklaşmışlardı. Ağaçlar küçüldükçe küçülmüş, kayalar büyüdükçe büyümüş ve sayıları artmıştı. Koca bir menhir çıktı birden karşlarına. Artık tanrıları işitmeyen insanlar tarafından çoktan unutulmuş olan bu kutsal kayanın etrafında, çok miktarda cin bulunuyordu. Menhir'in tam karşısında bir de Hıristiyan haçı vardı. Bedaius'un anlattığına göre bu haç yörenin kutsallığında kendisine de pay çıkarmak istiyordu, fakat çevredeki kayalıklar oldukça alaylı yüzlerle bakıyorlardı ona. Kayaların yüzeyindeki yosunların oluşturduğu şekillerden Alplerin geleceği üzerine bir şeyler okumak mümkündü, ancak Hermes'in zihni Bedaius'un anlattıklarıyla doluydu. Gerçekten de Hephaistos'u sevmemesi için yeterince nedeni vardı, fakat bu göl cininden oldukça hoşlanmış olmasına rağmen, onu onaylamakta tereddüt ediyordu. Kaim bir yağ tabakası kılıfı ardına gizlenmiş

olan bu asi göl cini, Hermes'in nasıl bir tanrı olduğunu biliyor, kendini ona yakın hissediyor ve onu tehlikelere karşı uarmaya çalışıyordu. İnsanlarla ilgilenen herkes gibi o da tanrıları yargılamasını biliyordu. Demirci'de ve kurduğu sistemde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu kanısına varmıştı. Doğrusu ince ilişkileri kavramak konusunda oldukça başarılıydı ve binlerce yıldır kimsenin ağına takılmamış bir yayın balığı için, hiç de şaşırtıcı değildi bu. Söylediği her sözün altını dolduruyordu. Fakat çizdiği Hephaistos portresindeki hatların hangisinden kesinlikle emin olduğu, hangisini de yaşadığı gölün derin sularında uydurduğu, çok açık değildi. Her şey yanlış veya abartılmış da olabilirdi. Bedaius'un kendisine kurulmuş bir tuzağın içindeki yem olmadığı ne malûmdu ki? Geigelstein'de yapılan bu acayip gezinti şayet bir tuzak değilse bile, belki de bir sınavdı.

Hermes'in kaygılarını sezen Bedaius, herhangi bir kırgınlık belirtisi göstermeden konuyu değiştiriverdi. Her türden yöre cinlerinin en önemli sorunlarından biri olan turizm olayı hakkında konuşmaya başlamıştı.

Dağın zirvesinde Hephaistos'un tek tanrısının kudretini simgeleyen bir haç bulunmaktaydı; isterse en küçük tepelerde bile yaşasınlar, yöredeki tüm dağ cinlerine gözdağı vermek üzere dikilmişti buraya. Fakat arkası gelmeyen bir gözdağı kimi korkutabilirdi ki? Bedaius bu yöntemle yalnızca insanları ürkütmenin mümkün olduğunu söylüyordu. Tulumunun ön cebinden kupkuru bir susamlı çörek çıkararak havada salladı: "Keşke bir kaburga olsaydı." Bambaşka bir kişiliğe bürünmüştü Bedaius. Asık suratlı bir köylüydü artık. Demirci'nin demir pençesinden kurtulmayı bu şekilde başarıyordu belki de. Tiranlar zayıf fanatiklerden çekinirlerdi, rahat şişmanlardan değil.

Kadına dönüşmeleri gereken üç dağ keçisinin ortaya çıkmaları vaktinin gelip de geçtiğini düşünmeye başlamıştı artık Hermes.

"Yine ağırdan alıyorlar" dedi Bedaius ve gözlerini yuvarladı. Fön rüzgârı sertleştiği için keyfi kaçmıştı. En kalın bulut katmanlarını dahi önce birçok parçaya ayıran, sonra onları giderek incelten ve nihayet ince bir duman haline getiren sıcak bir rüzgârdı bu. Fakat uzun süredir buraya yerleşmiş bulunan varlıkların -ki Bedaius da bunlara dahildi- kafalarındaki sisleri dağıtmak şöyle dursun, içlerini tamamen dumanla dolduruyordu. Bedaius'un keyifsizliğinin diğer bir nedeni ise, kaçırdığı yemek vaktiydi.

Kadınlar hâlâ gelmemişti.

Rüzgâr gökyüzünde çok güzel dalgalanmalar yaratmıştı. Hermes öyküsünün yarın veya ertesi gün şaşırtıcı bir dönüm noktasına geleceğini okudu onlardan.

Badaius bu rüzgârı da beklenen kişilerin yaptığını söylediği zaman, Hermes itiraz etti: "Aiolos tek başına rüzgârı oluşturur, yerkürenin bulutlarını canı istediği gibi toplar veya dağıtır." Anlaşılan Aiolos'un Pers donanmasını sulara gömdüğü ve Atina'yı Xerxes'in eline düşmekten kurtardığı Bavyera'da pek bilinmiyordu. Badaius kısa bir süre sanki suç üstü yakalanmış gibi başını önüne eğdi. Pekâlâ, dedi sonra. Ama dağlarda insanların birbirlerini öldürmemesini kesinlikle bu "Üç Kutsal Kadın" sağlıyordu. Güneşin hemen hemen hiç girmediği ve arada bir birisinin daha fazla yaşamak istemediği dar vadilerde, bu gerekliliymiş. Tek amaçlarının kendilerini öldürmek olduğunun farkında bile olmayan dağcılar varmış bir de. Kutsal Kadınlar'ın zamanlaması her zaman iyi olmasa da, bu iş için biçilmiş kaftanmışlar. Çok da güzel şarkı söylüyorlarmış; örneğin "La Montanara" veya "chum,

chum, chum, benim sevgilim" şarkılarını dinleyenler göz yaşlarını tutamıyormuş. Kendi çatlak bas sesiyle bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini göstermeye çalışmışsa da, Hermes onu bu fikrinden çabucak caydırmak için göle nasıl geri döneceğini sordu hemen.

"Nasıl mı? Nasıl olacak, bir balık gibi. Derelerden birine atlayıp, doğruca aşağı! Senin bu kadınlardan da bıktım zaten!"

Fakat bu defa kadınlar gerçekten de geliyordu galiba. Ayak tırnaklarından çıkan sesler, Hermes'e güzel bir bateri soloyu hatırlatmıştı.

"Senin keçilerin ayak seslerinin çılgınlığını dinlesene!" dedi Bedaius. "Sanki bale yapar gibi sığıyorlar."

Karşısına dikilen üç keçi, gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. Üstelik parlayan açık kahverengi gözlerle. Keçiler bunlardı demek. Kadına dönüştükleri anda üzerlerinde Venedik'teki Meryem Ana'nınkilere benzer giysiler belirmişti. Şimdilik şarkı söylemek niyetinde değillerdi. İsimleri Ambeth, Wilbeth ve Querbeth idi. İlk ikisi biraz gevezelik etmek için Bedaius'un yanına gitti, Hermes'in yanında kalan Qverbeth ise tahmin edileceği gibi, Helle'den başkası değildi. Gözleri şimşek hızıyla birbirini buldu. Helle, kendisinin onu görmeye çalıştığını görüyordu Hermes'in gözlerinde: acaba babasına yaptığı küçük ihaneti fark etmiş miydi? Helle, Bedaius'in Hephaistos'a karşı olduğunu biliyordu. Bunu bildiğini Hermes de biliyor muydu acaba? Bu düşüncelerden kurtulmak için Hermes'e sarıldı ve onu kayalıkların arkasına çekti, çünkü onunla başbaşa kalmayı arzuluyordu.

"Bu işi yalnızca şu an için yapıyorum" dedi Hermes'e. "Çünkü Kutsal Kadınlar'ın üçüncüsü eksik. Gerçek Querbeth ansızın verdiği bir karar sonucu Rübezahl adında birisiyle kaçtı. Olur böyle şeyler. Ayrıca unutmadan söyleyeyim: Dünyanın Merkezi'ne gitmek zorunda değilsin artık! Babam seninle Viyana'da Hermes Villası'nda buluşacak ve senin konuğun olacak. Aiolos haberdar edildi: Gece olunca Avusturya üzerini bulutlarla kaplayacak ve yolcuğun epey kısa sürecek."

Hermes Villası - kulağa çok hoş ve bir o kadar da garip geliyordu. Taşınmaz mallardan sorumlu olmayan bir tanrı varsa, o da oydu.

Helga, Trostberg Hastanesi ile yetinmeye karar verdi. Daha iyisini nerede bulacaktı ki? Charite'nin daha iyi olduğu, Stendal'daki olanakların tümünden daha fazlasına sahip olduğu söyleniyordu. Fakat Trostberg hakkında o ne biliyordu ki - belki de Batı Dünyası cerrahisinin Mekke'siydi burası!

Bir viraja girildiği, tek kişilik bir motorun, dört kapılı bir araca göre daha farklı yönlendirilmesi gerektiği "unutulmamalıydı." Genelde motosiklet sürücülerinde olduğu gibi kafası kopsaydı, o takdirde İsar'ın öbür yakasında da Trostberg'den farklı bir şey yapılamazdı. Yeter artık! Sonuçta kazayı ucuz atlatmış olduğu söylenebilirdi. Kaval kemiği kırılmıştı, ama binlerce parçalı bir kırık değildi; omurlarında hasar vardı, fakat kısmi felç bile olmamıştı; çenesi çıkmış ve beyninde kan toplanmıştı, fakat kafası arada bir kısa devre yapsa da, yeterince çalışıyordu. Ameliyattan sonraki ilk hafta hemşireye bavulunun nerede olduğunu ve kendisine ait "Nautik" marka sabunun batı kanadındaki bir lavaboda ne aradığını sormuştu - sabunu lavabosuna kendi elleriyle koymuştu oysa.

Stendal'a geri dönüşünün gecikmesi pek umurunda değildi. Fakat aynı uçakla Yunanistan'a uçmayı isteyebilirdi belki sonradan. Bu imkân ortadan kalkmıştı artık. Atina, Atina! Emektar Zündapp'a yazık olmuştu. Münih'ten Alz kıyısındaki Höllthal'a kadar hiç hata yapmamıştı ve yaptığı kazanın sebebi içtiği bir bardak bira olamazdı. Ansızın içini bir sevinç dalgası kapladı: "Zündapp"ı ve "Höllthal"ı hatırlayabilmişti. Eski şeyleri baştan öğrenmesine gerek kalmamıştı. Hemen yenilerini öğrenmeye başlayabilirdi.

İşe yeni bir lisan öğrenmekle başladı: Bavyeraca. Hastane kütüphanesinde Ludwig Thoma'nın kitaplarından yığınla bulunmaktaydı. Karşısındaki yatakta Truchtlingen'li bir köylü olan Notburga, yanındaki yatakta Öden'li bir çiftçi olan Kreszentia yatıyordu. Helga narkozdan uyanır uyanmaz ilgiyle onları dinlemeye başlamış, konuşmalarının ritim ve ezgisi hoşuna gitmişti. "R" sesi Rusça'dan tanıdıktı.

Bavyera lehçesinin ortaya çıkışı, aşağı yukarı avcılarının tarımı keşfetmeye başladıkları zamana denk düşer. An duru, gereksiz süslemelerden arınmış bir lisandır. Bavyera'da gevezeler kendisini derhal belli eder: Kendi dillerinin yüksek seviyesi karşısında rezil olurlar. Çünkü bu dil susmanın ve konuşmanın ilginç bir kombinasyonu ile duyguları, özellikle de güvensizliğin ve reddetmenin tüm derecelerini, sözcük dağarcığı en gelişmiş Yüksek Almanca'dan dahi daha iyi ifade edebilmektedir. Fakat Bavyera lehçesini konuşmak isteyen bir insanın oldukça sağlam bir gırtlak ve çene yapısına sahip olması gerekir.

Beşinci Bölüm

YÖNETİCİ VE SİHİRBAZ

1990 yılı yaz aylarında Avrupa'da tek tük insanlar önce dağlardaki yol kavşaklarına, sonra balkon ve parklara, müdavimi oldukları meyhanelerin masalarına, hatta konser piyanolarının kuyruklarının üzerine dahi, piramit biçimli küçük taş yığınları yerleştirmeye başlamışlardı. Bunu neden yaptıklarının farkında bile değildiler, tıpkı "Haydi, Hermes'le birlikte tüyelim buradan!" deyimi gibi esrarengiz bir gelenek şeklinde yayılıyordu. Bazı insanlar -genellikle kitap okurlarıydı bunlar- ise onun hakkında konuşmaya ve ondan bir şeyler beklemeye başladılar, fakat tümünün de farklı farklı beklentileri vardı, çünkü kitap okurları kadar farklılık gösteren başka bir insan grubu yoktur. Kimileri zekânın yeniden keşfiyle bugünün kültürünü canlandırması için ondan medet umuyor, kimileri ise Hermes'in serserinin teki olduğunu söylüyor, serserilerin ise pedagojiden daha iyi anladıklarını iddia ederek, onu bu yönde kullanmak istiyordu. Entelektüeller onun yumuşak ve kurnaz yalan söyleme becerisi sayesinde, ideolojinin çelik katılığındaki gerçeklerinden ilelebet kurtulmayı umuyorlardı. İhtiraslılar, coşkulu insanlardan oluşan yeni bir toplum beklentisi içerisindeydiler. Başlarına buyruklar, sanatçılar ve maceracılar, hayat felsefelerinden daha da az taviz vermek için şimdikinden daha fazla arsızlık ve güç sahibi olmak istiyorlardı. Yoksullar, zenginlerin daha insafli olmaları için uyarılmalarını; zenginler, kapitalist sömürünün rehabilitasyonunu arzu ediyordu: Yoksulların hesaba yanlış katılmalarından kaynaklanacak felaketlerin önüne ancak o geçebilirdi. Filozoflar ve organizatörler ise birbirlerinin yerlerini devralmışlardı. Fakat bu durum fazla göze batmıyordu, çünkü her ikisi de çoktandır düzensizliğin, kaosun ve hatta yıkıcılığın dahi daha gerekli olduğunu anlatıp duruyorlardı: Hermes şeytanın tekiydi, gerçek bir ortalık katıştırıcıydı. Berlin'de yapılan bir kongrede konuşan Fransız bir profesör, yeniliğin kendisini artık iyiden iyiye hissettirmeye başladığını, açık denizin gözler önüne serildiğini, buzların artık kimseyi taşımadığını, bu yüzden de kimsenin buzlar üzerinde barınamayacağını söylüyordu. Suyun itici gücü, ileri hareket ve yönetmeden ibaret olan "gemicilik" adlı bileşim, artık tekrar mümkün kılınmıştı. Bunun için Hermes'i tekrar keşfetmek yeterliydi, fakat bu kez çok daha sağdan ve sözde "teknik ilerlemeye" karşı olarak. Becerikli olmak artık tek başına yeterli değildir, beceri artık bir aim yazısına dönüşmüştür ve alın yazısının modası ise çoktan geçmiştir. Bu çok cesur bir konuşmaydı, fakat ne yazık ki Almanca yapılmıştı. Solcular bu teze hücum ederek, onu gereğinden fazla "şık" bulduklarını söylediler. Bir tanesi hakirâne bir tavırla "Heidegger-Zırzopu"ndan bahsetti ve Hermes'in böyle bir şeyi hak etmediğini söyledi. Onun Hermes'i gerçek bir solcuydu!

Daha çok merak, daha çok iletişim, daha çok suskunluk, daha yüksek sürat, daha fazla basiret - Avrupa'nın dört bir yanında baş gösteren Hermes konferanslarında tüm katılımcılar dünyayı kendi bakış açılarına göre bir tükenişin içerisinde görüyor ve tümü de farklı farklı kurtuluş yolları gösteriyordu. Yalnızca "Tüyelim buradan!" sözü herkeste ortaktı. Bir kısım insan, eksikliğini yürekten hissettikleri yeni birçok tanrı din kuramı geliştirmek için "Mitos Projesi Derneği"ni kurmuş, kimileri ise sadece bu fikre yoğunlaşmak yöntemiyle ölümsüz olunacağı fikrini yaymak amacıyla "Sonsuz

Yaşam Hareketi"ni kurmuştu. "Dünya Değiştirme Bürosu" adlı bir kuruluşun Bad Gottleuba'daki toplantı odasında ise, zarif diz kırışı ve doğuyu gösterir eliye ile, bronzdan yapılmış küçük bir Hermes heykeli duruyordu.

"Ne güzel bir karmaşa!" diyordu bir röportajda aşırı güzellikten kaynaklanan sorunlar uzmanı Ignaz Knidlberger. "Artık karmaşayı yaratanın ortaya çıkma vakti de geldi, yoksa aradaki bağlantılar kopar." Pygros Santorin'den Henry Pictor ise, Hamburg'da yayımlanan haftalık bir gazetenin imtiyaz sahibine şunları yazıyordu: "Yeni Hermes şiirimle ilgili olarak gazetenizin kültür-sanat köşesinde çıkan eleştiri için sadece şu kadarını söyleyeceğim: Hermes yeniden uçuyor, bu da sizin gibi yayıncıların gözünden kaçıyor. Yakında tüm ölümlülerin tekrar bir araya gelmesini sağlayacak. O zaman trafik kuralları, alkol tüketimi ve -ne mutlu bana- kültür-sanat köşelerine taviz vermekten kurtulacağız. Saygılar sunarım!"

"Hermes Villası?" Oldukça büyük bir villaydı burası. Saray bozması bir oteli veya bir sanatoryumu andırmasına rağmen, gelen konukların, özellikle de bir tanrının, hoşça karşılanacağına dair hiçbir belirti yoktu. Kapılar kilitliydi, jakuziler çekilmişti ve bir tabelada şunlar yazılıydı: "Özel Sergi Bugün Kapalıdır!"

Hephaistos muhtemelen gelmiş olmalıydı; çünkü bir sisteme sahipti ve dediği yere vaktinde germişti. Hermes onu biraz daha bekletmek istiyordu.

Villanın arkasındaki parkın adı "Lainz Hayvanat Bahçesi"ydi ve yağmurlu havaya karşın buraya gelenlerin tümü büyük olasılıkla "Avusturyalı"ydı. Bulutların içinde hızlı ve rahat bir yolculuk yapmıştı, fakat yere inmek epey rahatsızlık vericiydi; az önce yağmur yağmaya başlamıştı. Fakat bir Viyanalı'nın şemsiyesini çalmayı pek uygun bulmuyordu; onlar yağmurlu havadan kuşaklar boyu paylarına düşeni yeterince almışlardı zaten.

Dağdaki Kutsal Kadınlar'dan bir tanesi ona tüm kötülüklerin Viyana'dan geldiğini söylemişti. Kastettiği yönetim mekanizmasıydı herhalde. En asık suratlı Viyanalılar bile kendilerine hitap edildiği zaman, büyük bir kibarlıkla karşılık veriyorlardı; içlerinden birisi siyahları gerçekten sevmediği takdirde, lafı dolandırmadan açıkça söylüyordu bunu. Hermes birisine bir soru yönelttiği zaman, aldığı yanıt neredeyse daima şu sözlerle başlıyordu: "Aslına bakılacak olursa..." Bu deyim ne anlama geldiğini henüz tam olarak kavrayamamıştı, çünkü zihninde belirgin bir imaj oluşturmuyordu. Fakat hiçbir şeyin artık eskiden olduğu gibi olmadığı, bundan sonra da olmaları gerektiği gibi veya eskiden oldukları gibi olmayacakları görüşüne dayanan karamsar bakış açısıyla ilgili olmalıydı.

Artık tanrıların varlıklarının neredeyse tamamen unutulduğu bu zamanda, insanları birbirine bağlayan bağın ne olduğunu henüz tam olarak ortaya çıkaramamıştı Hermes. Kendi aralarında konuştuklarında "insan" sözcüğünü birçok bağlamda kullanıyorlardı, fakat dikkatle incelendiğinde, kulağa etkileyici gelmesine rağmen, hiçbir anlam ifade etmediği açıkça anlaşılıyordu. Para, can sıkıntısı veya eski hesaplar yüzünden insanların birbirlerini soğukkanlılıkla öldürmelerini engelleyen neydi acaba? İnsanların bunu oldukça sık düşünmeleri Hermes'in dikkatini çekmişti, fakat bunu neden çok nadir olarak gerçekleştirdiklerini kendileri de bilmiyorlardı. Bunu Hephaistos'a sormayı düşünüyordu, ancak o bilirdi bunun nedenini.

Hermes uzun bir süre uçtuktan ve görünmez olarak etrafta dolaştıktan sonra, azılı insansever Hephaistos'la buluşmadan önce insanların davranışlarını biraz daha yalandan incelemek istedi. Görünür hale geldi ve ne yazık ki çok sigara içen banka müdürünün opera frakını (giysi malûm sebeplerden ötürü balkonda asılmıştı) giydi. Pantolon boldu, silindir şapka dardı, fakat Hermes bundan hiç mi hiç rahatsız olmuyordu - Charlie Chaplin'i en yakın akrabalarından biri olarak görüyordu ve serseri adama daha çok benzemek için zincirli bir saat bile çalmıştı. Diğer tüm eşyalarını bir çıkın haline getirdi ve omzuna attı.

Bulutlar, Lainz Hayvanat Bahçesi'nin üzerinden geçip gitmek için, adeta birbirlerini itekliyordu. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Geçen gün tırmandığı dağın yalçın kayalıkları ve Helle gelmişti aklına. İçini sıla özlemi sardı bir anda: Mümkün olan en kısa zamanda Atina'ya geri dönmeyi istiyordu. Ve gelmiş geçmiş tüm tasvirlerin en güzeline, Knidos'un "Çıplak Aphrodite"ine bir göz atacaktı.

Geigelstein'deki sevişmelerinin Venedik'tekiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Birisine sarıldığı zaman etrafta başkalarının bulunması Hermes'i pek rahatsız etmezdi, ama gizlice gözetlenmek fikri pek hoş değildi. İçinde Helle'nin diğer kadınlara kendisini becerenin gerçekten de Hermes olduğunu kanıtlamak istediğine dair bir duygu belirmiş ve bundan oldukça rahatsız olmuştu. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı, fakat yine de kendisini kullanılmış hissediyordu.

Sevişmenin arkasından susamışlar ve inek biçimli bir testiden süt içmişlerdi. Bu tür kapları Attika'dan tanıyordu. Daha sonra diğer kadınlardan biraz olsun uzaklaşabilmek için, bulutlarla uçmayı öğretmişti. Helle bazen bulutun yanlış bir yerinden dışarı çıkıyordu. "Kendini büyüteceğin yeri bilmelisin" diye uyarıyordu onu, "ya kafanın, ya da ayaklarının olduğu yerde. Büyüdüğün zaman geliyorsun, küçüldüğün zaman gidiyorsun." Helle bu açıklama üzerine başarılı olmuştu. sonraları onun uzun uzun ölümden bahsetmesi çok tuhafına gitmişti. Ölümle onun ne ilgisi vardı ki? Yoksa Helle ölümler diyarına giden ruhların yeni refakatçisi mi olmak istiyordu? Bunun için Helle'den daha katı ve daha uyanık olmak gerekirdi -ruhlar yeryüzünde biraz daha kalabilmek için akla hayale gelmez bahaneler uydururlardı çünkü.

Hele bir nokta Hermes için tümüyle anlaşılmazdı: Helle neden sürekli onun yanında kalmak için çaba göstereceği yerde, ansızın ortadan yok olup duruyordu? Elbette ki bir sonraki buluşmalarının nerede olacağını da söylemiyordu, bu durum karşısında Hermes'in kâhinliği ve işaretleri okuma yeteneği de çaresizdi. Hermes nöroloji cerrahı gibi bir randevu defteri tutmak istemiyordu, ama Helle ile buluşacağı zamanı ipe çekmeyi isterdi.

Helle'nin neden Bedaius'u kullandığını şimdi anlıyordu. Çok zor bir durumdaydı Helle. Babasına hem sadık kalmak, hem de ihanet etmek istiyordu. Hermes'i Hephaistos'a karşı uyarın kendisi olmak istemediği için bu yöre cinini kullanmıştı. Her şeye rağmen bütün bu olup bitenlerin, her yerde bulunan demircinin gözünden kaçmış olması düşünülemezdi. Helle belki de bu yolla babasına karşı başlayan direnişini göstermek istiyordu.

Artık Hephaistos'u yeterince beklettiğine kanaat getirmişti. Frakından ve şapkasından sular damlayan sıırılsıklam biri, ne kadar gecikirse geciksın, kimsenin üzerinde hiçbir etki uyandıramazdı. Villaya giderek içeri baktı. Kapalı jaluzilerden içeri bakmak temel tanrısal yeteneklerinden biriydi. Evet,

kendi görüntüsüyle masada oturuyordu demirci, yani her zamanki gibi iri ve çirkindi. Altın koltuk değnekleri yanındaydı. Pis pis sırtarak sigara içiyordu, çünkü o da kapalı jaluzilerden bakabilme yeteneğine sahipti.

"Bak hele! Demek Hermes İthyphallikos, tanrıların en zamparası, geldi nihayet!"

"Bu gerçekten de sen misin, ihtiyar bunak? Bunca zamandır nerelerdeydin, yoksa başına bir iş mi geldi? İnanılır gibi değil, ter fıçısı ihtiyar demirci karşımda! Dur da bir koklayayım - gerçekten de o! Belki eskisi kadar hızlı değilim, ancak Santorin'de deodorant diye bir şeyin varlığını keşfetmem yarım saatimi bile almamıştı. Dünyanın en büyük mucizeleri hâlâ seninle karşılaşmayı bekliyor demek, saygıdeğer yarı kardeşim."

"Sohbetimize hangi dilde devam edelim, takdire şayan dul kadın avcısı? Ne yazık ki Yunanca sana söyleyeceklerimin büyük kısmını ifade edemez. Bedaius'un Bavyeraca'sı sana uyar mı?" dedi Hephaistos.

"Seninle ilgili konuşacaksak yeterli olmaz, dünyanın en gelişmiş otomatı! Örneğin 'mastürbasyon' Bavyeraca'da nasıl söylenir, bilmiyorum."

"O halde 'Yüksek Almanca' konuşalım, üstelik senin hakkında. Demek rakibim olmak istiyorsun? Güzel! Uzun zamandır bunu bekliyordum. Üç kere üç kaç eder biliyor musun? Matematik diye bir şey duydun mu hiç?"

"Elbette, bu arada birçok matematikçiyle tanıştım, iyi hesap yapıyorlar, ama her zaman yanlış şeyle, işlemek için bir parka gidiyorlar ve bir kadının bunu görüp tahrik olmasını bekliyorlar. Üstelik de geceleyin ve yağmurlu bir havada. Matematikçiler için çok üzülüyorum - umarım fırsat buldukça onlara yardımcı olabilirim."

"Demek ki köylü usulünce toplama yapmayı tercih ediyorsun. Çarpma işlemine karşı olan bir kişi, 'üç insan' demesini dahi beceremez!" dedi Hephaistos.

"Zaten demem de. Bir at ile bir domuzun toplamı kaç eder?" diye sordu Hermes.

"İki tane memeli hayvan."

"Hiçbir şey ifade etmiyor! İki memeli de ne demek? Bu pekâla bir süvari de olabilir."

"O takdirde öyle söylersin." Hephaistos esnedi.

"Ve hata yapmış olursun! Söz konusu olan ya kaçan bir domuzun üstündeki kasap yamağı ise? Buna ne dersin?" diye sordu Hermes.

"Armağan. Çok bilinmeyenli bir denklem senin için keşfedilmemiş bir toprak parçası gibidir. Fakat anlaşılın inanişini biraz düzene koymayı başarmışsın - nasıl, adak ateşleri düzenli tütüyor mu bari?"

"Hem de nasıl! Hatta sorun bile olmaya başladılar: 'Hava kirliliği' ya da 'sera etkisi' diye bir şeyler duydun mu hiç? Hayır mı? Yazık, evden daha sık çıkmalısın."

Bu kadarı Hephaistos için çok fazlaydı artık. Kahkahalara boğuldu ve birkaç kez masayı yumrukladı. Neyse ki buna gülebiliyor, diye düşündü. Hermes, yoksa kim bilir neler yapardı! Viyana'yı yeni bir Pompei haline getirirdi belki de. Hermes kibarca gülümsedi ve Yanardağ Tanrısı'nın sakinleşmesini bekledi.

"Şuna bakın..." dedi Hephaistos soluk soluğa. "Dikkat etmezsem neredeyse hava kirliliğimi bile aşıracağız!" Elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları sildi: "Ağzının payını yeterince almadın mı daha, arsız porsuk? Fakat görüyorum ki yeterince kararmışsın!" Hephaistos yeniden gülmeye başladı. Bu kez dizlerini dövüyordu.

"Bacağına dikkat et!" dedi Hermes. "Bazı şeyler kolay kırılır. Bana kalırsa ağzının payını almayan kişi senden başkası değil. Neyse ki yanında bir çekiç filan yok."

Hephaistos ciddileşti. "Hâlâ eski zamanın kötü niyetli arsızısın. Seni ortadan kaldırmanın çok yerinde bir karar olduğunu bir kez daha anlıyorum. Sen bugünkü söylemle bir şeytansın. Fakat tanrı benden yana. Gücü sınır tanımayan yüce tanrı. Yakında onunla tanışacaksın."

"Zeus, yetiş! Artık kendi yalanlarımıza kendimiz de mi inanmaya başladık? Belli bir amaç için ortaya koyduğun her şey, her zaman yaradadır zaten. Şükret ki o 'yüce tanrın' bir palavracıdan başkası değil, aksi takdirde koca bebeğinin yaranda sana pek yer kalmazdı."

"O hiç de kötü bir mekanizma değil, her şeyde adalet hâkim artık. Etrafına şöyle bir bak: Bir tek tanrı hüküm sürüyor, o da..."

"... kıskançlık ve kendini tatmin tanrısı."

"Saçmalama, ateşin tanrısı o!"

"Mümkün değil! Ateşleme sanatı bana aittir" dedi Hermes. "Sen onu sanayileştirdin ve Prometheus'u kendi çıkarın için kullandın, seni gidi saman altından su yürüten uçkâğıtçı. Bakıyorum da oldukça unutkanlaşmışsın!"

"Hermes! Seni birlikte çalışmaya davet ediyorum."

"Çalışmak mı? Bu da neyin nesi?" diye sordu Hermes. "Ben buraya aslında Helle'yi görmek için geldim. Söylesene, onu buralarda gördün mü?"

"Aslında gelmesi gerekirdi" dedi Hephaistos gücenmiş bir sesle, "herhalde hâlâ parkta olmalı."

"Yağmur yağıyor."

"Şemsiyesi var."

"Ya diğer tanrılar? Artık bir şeyler anlat, çünkü canım sıkılmaya başladı. Athena neden hâlâ Atina'da oturuyor? Benim oraya uçmamı neden engelledin?"

"Dur da biraz soluklanayım - her şey sırasıyla!" Hephaistos sürgülü hesap cetvelini çıkardı,

saçlarında yağladı ve becerikli parmakları ile uzun bir işlem yaptı.

"Hesap makinelerinden haberin yok mu?" diye sordu Hermes. "Pil ile çalışıyorlar. Ve senin et kafanı, hatta sadece etini bile kullanmana gerek kalmadan, virgülüne kadar tüm işlemi yapıyorlar."

Hephaistos'un suratında ilk kez dostça bir gülümseme belirdi. "Bana hayranlık duyuyorsun. Aslında beni takdir etmek istiyorsun, bunun farkındayım. Beyin ameliyatı nasıldı?"

"Mükemmel" dedi Hermes suç üstü yakalanmışçasına. "Bunun için seni tebrik etmek istiyordum gerçekten de."

"Çok güzel. Bu şekilde devam edebiliriz."

İki saat sonra bir kat yukarıdaki "İmparatoriçe Salonunda oturuyorlardı. Duvarlarda Elisabeth isimli bu bayanın birkaç resmi asılıydı. Siyah saçlıydı, oldukça zayıftı ve bakışlarında derin bir hüznün okunuyordu. Bu dünyaya ait olmamak için hastalanacak kadar az yemiş ve Yunanca öğrenmişti.

"Elisabeth beni özlüyordu, ne var ki zincirliydim" dedi Hermes. "Ölümünün tek sebebi buydu - ne halt yediğini gördün mü şimdi!"

Hephaistos cevap vermedi ve ona sigara tuttu. Hermes ikramı reddederek ayağa kalktı, sert bir hareketle avizeyi kendi ekseni etrafında çevirerek fııldak gibi dönmesini sağladı, pencereye yaklaştı ve dışarı baktı.

"Pekâlâ" dedi bir süre sonra. "Şu sisteminin tümünü bir anlat bakalım, umarım yakında biter."

Diğer tanrılar hakkında fazla bir şey öğrenememişti. Athena şu sıralar birçok isminden birisini kullanıyordu. Aileler Hephaistos'u ilgilendirmiyordu artık, hele kendi ailesi, hiç. Bazı tanrılar Hephaistos için temsilcilik veya taşımacılık hizmetlerini yerine getiriyordu. Örneğin Pan maneviyat ve sılan tili durumlarla ilgili konulara danışmanlık yaparken, Hekate de haberci olarak, nadir durumlarda ise öbür dünyaya giden ruhların refakatçisi oluyordu.

Apollon'un görevi ise sanatı korumaktı, fakat sanatın pazarlanma yöntemlerinden duyduğu nefretten dolayı (sonuçta o adalet tanrısıydı), bunu baştan savma yapıyordu. Çoğu kez işe bile gelmiyordu. Bir zamanların Yüce Deloslusu artık lüks otel lobilerinde oturuyor ve alaycı bir tavırla etrafına bakmıyordu. Tüm sanat dallarındaki bilgi ve beceri ışığı, giderek sönmekteydi. Bunun yerini ücretlerin düşüklüğünden şikâyet edilen toplantı ve oturumların sayısındaki artış almıştı.

Hephaistos bir zamanlar Demeter'in yaptığı gibi, tüm tanrısallıktan vazgeçmişti, ancak çok daha uzun bir süre için. Artık sadece bir insan suretinde dolaşıyordu, çünkü kurduğu düzeni tek başına yönetmekten gurur duyuyordu: "Sizin işiniz sihirbazlık, benimki ise organize etmek." Hephaistos kullandığı teknik yöntemlerin sadece çoğaltma olanağından dolayı bile tüm sihirbazlık yöntemlerinden daha üstün olduğunu iddia ediyordu. Hermes ise onun eskiden olduğu gibi bayat sihirbazlık numaralarına başvurduğunu düşünüyordu, yoksa civarında metal bulunan her yerdeki konuşmaları işitmek teknik olarak gerçekten mümkün müydü? Lokanta bahçesindeki masanın demir ayakları, tek kapılı arabanın sacı ve dağ zirvesindeki haçın vidaları aracılığıyla Hephaistos,

Hermes'in Bedaius ile yaptığı konuşmaların tümünü dinlemişti, özellikle yetişkinlerin cüzdanlarında veya dış protezlerinde metal bulunmasından dolayı da, dilediği zaman dilediği konuşmaları dinleyebiliyordu.

"Ne yazık ki 1977 yılından önce üretilen metallerde bunu yapamıyorum" dedi Demirciler Tanrısı, "onlar dinleme düzeneğinin işlemesi için gerekli olan kayıt maddesini henüz içermiyorlar."

"Gianna Nannini şu anda ne konuşuyor acaba?" diye sordu Hermes. "Belki de şarkı söylüyordur? Onu dinlemeyi çok isterdim!"

"Bu ancak büyük bilgisayarlar üzerinden mümkün. Sihirbazlık oyunları yapmadığımı söylemiştim sana."

Sistemi denetlemek için emirleri uygulayan varlıklara da gereksinimi vardı. Onun ezeli yardımcıları olan kik-loplar zamanla metalle ilgili tüm işkollarına hakim olmuşlardı: Demirden yapıma araçlar satan mağazalar, otomobil fabrikaları, levha ve zımba atölyeleri, dökümhaneler, çekiçhane ve çelik fabrikaları. Bunun dışında bilim, siyaset ve basın da Hephaistos karşısında eli-kolu bağlıydı, çünkü beynin demir gereksinimi giderilmeden zekâ oluşmuyordu. Bedaius'un eleştirilerine ise gülmekle yetindi: "Balıkların ve ilahi solungaç sistemlerinin devri geçmiş bulunuyor. Onun gibi keyfine düşkün orijinalitelerin varlığına, yalnızca turizm açısından yararlı oldukları için katlanıyorum."

"Lemnik" adını verdiği sistem, Hephaistos'a göre adaleti sağlamada oldukça başarılıydı.

"Evet, evet: Dik açıyla" diye ekledi Hermes, Kendisinin de bir şeyler bildiğini göstermek istiyordu. Hephaistos'a göre buradaki mesele, herkesin kişisel haklara sahip olduğun ve bu hakların güvence altında bulunduğunun kavranmasıydı (Yani başka bir açı yok, diye düşündü Hermes). Eskiden de Zeus ve Apollon'un bireylere haklarını vermek konusunda kullandıkları yöntemin birçok olumsuz yanı vardı, fakat şimdiki yöntem beş para bile etmezdi: "Şu anda" dedi Hephaistos kısa ama hızlı bir hesaplama sonra, "dünyada 7.185.452.700 insan bulunuyor, fakat bir dakika sonra sayıları on iki kişi artmış olacak. Çoğaltma işinden anlamayan bir tanrı, burada işin içinden çıkamaz." Hephaistos'un yönetiminde hiç kimse sefalet ve korku içinde yaşamamalıydı; onun sistemi bunu sağlayacak en iyi olanakları sunmaktaydı. Hermes hafifçe başını salladı. Çoğaltma işlemi gerçekten de önem kazanmıştı, çünkü insanlık da akıl almaz derecede çoğalmıştı - bu kimin işiydi acaba? Fakat Hephaistos'a yanıtı şöyle oldu: "Sefalet benim için pek bir şey ifade etmiyor, ben daha çok tembellik ve sefahat ile ilgileniyorum."

Hephaistos sinirlendi ve koltuk değneği ile masaya vurdu. "Sözümü bitirene kadar beni dinle! Benim sistemim belirli noktalarda kesintiye uğratılıp kusur aranamaz, o kusursuzdur."

Hermes ise kusur aramaya devam etti: "Madem her şey bu kadar kusursuz, o halde doğu ve batı arasındaki bu tezat neden?"

"Bu konu çoktan kapandı! Aslında bambaşka bir amaç için yaratmıştım onu, fakat artık kimseyi tahrik etmeyen bir pornoya dönüştü. Bunun hakkında bir şey öğrenmen gerekmiyor."

Şu anda muhteşem aracının en önemli parçası üzerine çalışıyordu: düzenlenmiş iş. Daha önceleri

kölelere özgü olan şeyler, artık kamu çıkarı haline gelmişti - çalışmamak neredeyse bir talihsizlik belirtisi olmuştu, üstelik yalnızca para kazanma aracı olmasından dolayı değil. Çalışmayan bir kimse gerçek benliğini bulamaz, diyordu Hephaistos, bu yüzden de herkesin çalışma hakkı bulunması gerekiyormuş. Hermes şaşırılmıştı. Para hakkında az buçuk bilgisi vardı, çünkü çalınabilecek bir şeydi. Fakat çalışmak? Kafalarında bulunduğu tüm insanlara zihninde geçit resmi yaptırdı, fakat "çalışma" sözcüğü ile ilgili bir bulguya rastlamadı. Baterist, beyin cerrahı, rap şarkıcısı ve duvar yazılamacılarının tümü de sanatçıydı ve asıl şansları da buydu. Diğerlerinin ise lanet okudukları birer işleri vardı. Ve ne şimdi, ne de daha önce çalışmayı kendi benliğini bulmak olarak gören meslek sahiplerine veya kölelere rastlamamıştı - bunun ne ifade ettiğini şimdilik kavrayabilmiş değildi! Aslında bu onun pek umurunda da değildi, çünkü çalışmayla ilgilenmeyi düşünmüyordu. Olsa olsa muziplik olsun diye yapardı bunu, hepsi o kadar.

Her şeye rağmen, Bedaius'un da belirttiği gibi, çarpım işlemi önemliydi. Çarpım işlemi daha çok iş, daha çok para, daha çok güç, daha çok insan, daha çok gereksinim ve daha çok sevmeyi sağlıyordu. İyi bir ailenin ferdi olmak pek bir anlam ifade etmiyordu -bunu Jean-Claude'un kafasındayken anlamıştı-, önemli olan hisse senetlerinde çoğunluğa sahip olmak, şirketleri yönetmek, parlamento komisyonlarında yer almak, makale yazmak ve özellikle de televizyona çıkmaktı. Başarı kazanmanın yolu başarmaktan değil, başarısızlığın elektronik veya mekanik yollarla hızlı ve kitlesel olarak yayılmasından geçiyordu. Peki, diye düşündü Hermes, neden olmasın? Tek istediğim oyunun kurallarını öğrenmek. Onlara uymam gerekmiyor. Çarpım işlemine inanmayan birisine, bundan zarar da gelmez. Kendimi bu sistemin dışında tutup, o anda canım nasıl isterse, ya muziplikler yapacağım, ya da zengin ve ünlü edeceğim insanları seçeceğim. Maskaralıklar düzenleyecek ve ilişkilerde çok küçük değişiklikler yapacağım. Benim olduğum yerde sistem daima biraz karışacak ve akkor kardeşim koltuk değnekleriyle sık sık masaya vurmaya zorunda kalacak. Beni yine Palâa Kaimeni'ye sürgün etmek isteyecek, fakat Aphrodite'le tekrar bir ilişkiye girecek olursam, ona böyle bir fırsat vermemeliyim. Şayet Aphrodite hâlâ bir kadınsa elbette...

"Bana tek bir şey söyle, saygıdeğer kardeşim: Aphrodite'le hâlâ evli misin?"

"Evet... Fakat o şimdi kendi yolunda yürüyor."

"Aman ne yeni şey."

"Öyle değil! Her zaman güzel kadın olup erkeklerin arzularının hedefi olmaktan bıkip usanmıştı, bu yüzden artık erkek rolleri üstleniyor. Şimdiki adı Knidlberger ve Thera'da aşırı güzellik sorunlarıyla ilgilenen bir tedavi merkezi işletiyor. Sen ona rastlamadın, çünkü ben öyle ayarlamıştım. Denetim mekanizmam kusursuz çakşır."

"Ya Dionysos?"

"Yüz elli yıl kadar önce Alman bir ressam olarak Santorin'e geldi ve oraya yerleşti. Bugün ise Pictor adında bir İngiliz olarak, her zamanki gibi kafayı çekiyor; o anki durumuna göre de ya şiirler, ya da okuyucu mektupları yazıyor."

"Ne yani, Dionysos evde mi kafa çekiyor? Bu bir alarm durumu, hali çok kötü olmalı herhalde."

"Ona artık ihtiyaç duyulmuyor. Nasıl olsa onsuz da kafa çekilebiliyor."

"Peki ya Eros adındaki o vicdansız suikastçı ne yapıyor?"

"İyi işler yapıyor ve beni dinliyor. Yaptığı her şey dolaylı ya da dolaysız olarak olarak bir çalışma gerekçesine dönüşüyor, ayrıca reklam işi o olmadan mümkün değil dönmezdi. Yaptığı işin karşığı olarak ona bol bol para veriyorum."

"Sormak istediğim bir şey daha var: İnsanları eskisi kadar çok seviyor musun?"

"Doğrusunu istersen, evet. Daha önce de söylediğim gibi, sayıları bu arada epey arttı. Aslında zeki ve adil insanların sayısının artması gerekirdi."

Hermes artık yeterince dinlenmişti. "Aramızda herhangi bir mesele çıkmasına gerek yok, sevgili kardeşim. Fakat bırak da Athena'ya gideyim ve bu olayı büyütme. O benim tek ve gerçek dostum."

"Bunu zamana bırak" diye Hermes'in sözünü sertçe kesti Hephaistos, "bu konuyu ileride konuşuruz. Şimdilik burada noktalayalım."

Hermes afallamıştı. Demirci böyle bir buluşmadan neden bu kadar çok korkuyordu? Athena'ya ne olmuştu? Hephaistos koltuk değneklerine uzanarak ayağa kalktı. "Araba geldi. Şimdi sana Viyana'da en değer verdiğim yerlerden birini, 'lemnik' ve 'lemnoloji'nin buradaki merkezi olan eski bir demirci dükkânını göstereceğim. Orada bu işlerin nasıl yürüdüğünü daha iyi kavrayabilirsin."

"Bu Hermes Villası benim şahsi malım mı?"

"Hayır, yalnızca adı öyle. Ama birgün hırsızlık yapmadan bir şeyin gerçek sahibi olmak istersen, bundan haberim olsun, her zaman yapılacak bir şey bulunur."

"Her tarafta insan rolü oynuyorsun. Yasal olarak adın ne, kimliğinde ne yazıyor? Herhalde 'Hephaistos' yazmıyordur?"

"İnsanlar beni 'Konsül Herdhitze', kikloplar ise 'Üç Kez En Büyük Usta' diye çağırırlar. On adım her iki durumda da önemsizdir. Kimlik? Binlerce kimliğim var ve hiçbirisi de sahte değil."

Eskice bir Rolls Royce'a bindiler. "Benim için söz konusu olabilecek tek araba" dedi Hephaistos, "diğerlerinde dik açı bulmak mümkün değil artık." Şoför normal bir güneş gözlüğü takmıştı, ancak alnının ortasında tek bir gözü bulunuyordu. Kafasındaki kasket yüzünden bu durum kimsenin gözüne çarpmamaktaydı.

"Sahi, sen nerede oturuyorsun, insan dostu?" diye sordu Hermes yolculuk sırasında. Tüm insanların bir ikametgâhı vardır, öyle değil mi."

"Niye bir ikametim olsun ki? Birçok büro ve atölyeye sahibim. Uykuya ise senin kadar az gereksinim duyuyorum."

"Nerede eğleniyorsun, parayı nerede harcıyorsun?"

"Paramın tadına ancak çalışılan yerlerde varabiliyorum. İşte geldik, haydi içeri girelim! Gianna Nannini'nin nasıl şarkı söylediği, benim de ilgimi çekiyor. Ustaca kullanılan bir rende sesini andırıldığını işitmişim."

"Şuraya bak! Oberpfalz'k demircimden tanıdığım birçok şey var burada" diye bağırdı Hermes. Zihnindeki hatıraları atölyedeki eşyalarla karşılaştırabileceği için çok seviniyordu. Kavramları bir bir Almanca olarak sıralıyor ve eliyle işaret ediyordu: "Yangın kovanı. Körük. Çekiç. Keski. Kalem. Toka dili."

Onun söylediklerini işiten kırk iki kiklop arkalarını dönerek ona baktılar ve tek gözlerini şaşkınlıktan koca koca açtılar.

"Fena değil." Hephaistos takdir edercesine başını salladı. "Bu çekiç oldukça eski. Bununla Notre Dame'ın kapı çivilerini kendi ellerimle çaktım. Epey zaman geçti aradan." İcini çekti. "Şuradan kuyumculuk kısmına geçilir. Burada adını söyleyebileceğin eşyalar olduğunu sanmıyorum."

"Elbette ki var. Vida ölçeği. Hakkak çekici. Malafa. Şuradaki ise bir kıskaç - değil mi? Benim demircinin henüz küçükken kadın kulakları için ziyet eşyası yapma ve dans erme hayali vardı. Freystadfta."

"Bilgi toplama yöntemim biraz yavaş da olsa iyi sayılır. Şimdi bir de benimkini gör bakalım. Asansöre bineceğiz."

Bina sokaktan bakıldığı zaman, içinde sıradan insanların oturduğu eski, varlıklı bir evi andırıyordu. Zemin katta bir toplantı salonu vardı. Hephaistos ve kikloplar dışında kimsenin bilmediği Hephaistos Krallığı, evin bodrumunun hemen altından başlıyordu: Birinci alt bodrumda elektronik merkez, ikincisinde arşiv ve çeşitli koleksiyonlar, üçüncüsünde ise dökümhane bulunmaktaydı; oldukça eski görünümlü olan asansör döküm demirinden yapılmışa benziyordu. Asansör diğer ev sakinleri tarafından da kullanılıyorsa da, Hephaistos alt katlara inmek istediğinde sadece ona itaat ediyordu. Hermes bir tabelada şunları okudu: "Güvenlik nedenlerinden dolayı çocukları arka duvarda bekletin!" Birisi el yazısıyla "bekletin" kelimesinin üzerini karalayarak "üretin" yazmıştı. Viyana'da bile Hephaistos'un baş etmeyi başaramadığı Hermes-insanları, muhtemelen de Writer'lar vardı.

"Burada da Hermetik'ler var" dedi Hermes. Hephaistos'un bir anda acılar içinde kıvrınması karşısında şaşırıp kalmıştı. "'Koinos Hermes' şeklinde bir selamlaşma biçimi de biliniyor mu?"

"Evet, ama senin adın olmadan kullanılıyor. 'Kıyak mıyız?' deniliyor artık."

Hesap merkezi, dar ama neredeyse sonsuz uzunlukta bir salondtu. Gidiş ve geliş yönünde, ayakta durmak veya yürümek için hareketli şeritler bulunuyordu. Büyük bilgisayar zinciri boyunca yürüyen şeritlerin üzerinde ilerlerken, Hephaistos saygı dolu selamlar alıyordu: "Servus, üç kez büyük usta! Selam sana, yüce usta!" Kiklopların onunla senli benli konuşmaya izinleri vardı, çünkü Hephaistos onların Konsül'ü değil, ustasıydı.

"Kikloplar daha ziyade ekran işleri için işe yarıyorlar, çünkü burada perspektif olarak bakmak zorunda değiller. Demir işinde bu her zaman biraz sorun oluyordu. Çekici sık sık isabet

ettiremiyorlardı." Hephaistos'un sesi, kendi sisteminin merkezinde bir şeyler açıldığında daha farklı bir tonda çıkıyordu. Sesi daha derindi, tınısı daha yüksekti ve hiç zorlanmadan bu sonsuz koridoru dolduruyordu.

Karşı yönden gelen şeridin epey uzaklarında ince yapılı, kadınsı bir varlık belirmişti aniden. Karalar içindeydi. Zarif bir heykel gibi hiç kıpırdamadan dimdik onlara bakıyordu. Güzel bir kadın. Hermes kadının bacaklarını da görebilmek için bir an bile duraksamadan yana doğru eğildi, fakat ayak bileklerine dek uzanan üç pikseli siyah gece kıyafeti, onun zerafeti dışında hiçbir şeyini ortaya koymuyordu. Elbisenin üst kısmındaki derin dekolte omuzlarını açıkta bırakmaktaydı. Bu şekilde omuzları geniş, beli incecik görünüyordu, kolları ise neredeyse tümüyle ince bir tülle kaplıydı - acaba ipek mi, yoksa tül mü? Yeterince yaklaştıklarında Hermes'in ilk işi bunu sormak olacaktı. Kadının saçları açıktı, bakışları donuk ve tuhaf derecede bulanıktı. Zeus aşkına! Helle'den başkası değildi bu. Genç kadın Hermes'in yanından geçerken gözünün ucuyla bile ona bakmadı. Yoksa ağlıyor muydu?

"İşte Helle burada ya!" dedi Hephaistos. "Hey, neyin var?"

Hermes trabzanelerden atlayarak karşı şeride geçti ve birkaç adımda Helle'nin yanına ulaştı.

"inanılmaz güzellikte bir giysi! İpek mi, tül mü?"

Helle ellerini kalçalarının hizasında kavuşturarak uzaklara baktı.

"Ne kadar aptalca bir soru" dedi yavaşça. "Haydi, git buradan. Birlikte oynamaya devam edin."

"Neler oluyor?"

Helle geriye döndü: "Villadaki konuşmalarınızı dinlemek benim için hiç de zor olmadı. Yeter artık! Burama kadar geldi." Elini sert bir hareketle o güzel boynuna götürerek, çenesinin hemen altını işaret etti.

Hermes, bu sözlerin ne anlama geldiğini tahmin edebildiğinden, hiçbir şey söylemedi. Bu arada Hephaistos de karşı şeride geçmiş, onlara doğru yaklaşmaktaydı. Elbette ki yönünü ve hızını cam istediği şekilde değiştirebiliyordu. Helle onun yaklaştığını fark etmiş olmasına rağmen, kılını bile kıpırdatmadan devam etti: "Demek Athena? O arkadaşlık etmek için, bense yalnızca yatağa atmak için, öyle mi? O halde neden doğruca onun yanına gitmiyorsun? Dolambaçlı yollara ne gerek var? Korkma, sana ayak bağı filan olmayacağım!"

"Onun Atina'ya gidemeyeceğine dair sana söz vermemiş miydim?" dedi lafa karışan Hephaistos.

"Sen karışma!" diye onun sözünü kesti Hermes. "Babalar zaten hiçbir şeyden anlamazlar." Helle'nin kızgınlığının kaynağının başka bir şey olduğunu, fakat Hephaistos'un yanında bunu söylemek istemediğini anlamıştı. Bu arada yürüyen şeritlerin sonuna gelmişlerdi. Helle, yerlere kadar uzanan giysisi yüzünden tökezledi. Hermes onu son anda tutmasaydı, yere düşmesi işten bile değildi. Bu ufak kaza, içinde zorlukla zapt edebildiği duyguların açığa çıkmasına neden oldu.

"Hain! Diğer kutsal kadınlara nasıl baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Villada ilk kez açık açık

konuştun, fakat ne yazık ki benimle değil! Ne yani, Hermes olduğun için her canın çektiğinde altına yatacağımı mı düşünüyorsun? Senin derdin ne, biliyor musun? Her gün kendi kendine erkekliğini kanıtlamak zorundasın, o kadar. Gerçek konuşmaları yalnızca erkeklerle yapıyorsun. Bir tanrı olduğun için bana saygı göstermene, hatta bir kerecik olsun iltifat etmene gerek olmadığını düşünüyorsun." Hiddetten ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Sesine güçlkle hâkim oldu. "Sen benim için çıldırdığımı, bundan dolayı da eninde sonunda gelip kucağına atlayacağımı düşünüyorsun. Fakat ne kadar yanıldığını bir bilsen, kâhin bozuntusu! Sakın ardımdan geleyim deme, her şey bitti artık. Bundan sonra bir daha asla görüşmeyeceğiz. Senin dışında herhangi bir tanrının bana daha iyi davranacağından eminim."

Dalgalanan giysisiyle ana kapıdan çıkıp gitti. Hermes omuzlarını silkerek, tekrar Hephaistos'un kendisini beklediği yürüyen banda çıktı. Hephaistos sırtarak ona baktı.

"Tipik bir kadın işte. Çok ateşli, çok sisli. Gör bak, dışarıda seni beklediğine eminim. Kadınlar böyledir. Erkeklere karşı bu kadar çok öfkelendiklerinde, bir erkeğin korumasına ihtiyaç duyarlar. Neyse, zamana bırakalım."

Hermes, bir şeyler söyleyebilmek için fazlasıyla şaşkın ve üzgündü. Fakat Helle'nin peşinden koşmak da ona yanlış geliyordu. Bir konuda ona hak veriyordu: Dünyada başka kadınlar da vardı ve onlar da ilgisini çekiyordu, iyi ama onu nasıl bir tanrı sanıyordu ki?

"Biraz zamana ihtiyacı olacak" dedi sonunda Hephaistos'a. "Senin de bildiğin gibi ben oldukça uzun bir süre bekleyebilirim. Hatta bazı özel durumlarda sonsuza kadar. "

Hephaistos'un varmak istediği yere ulaşmışlardı nihayet. "Burasının tüm işletmenin en kutsal yeri olduğunu söyleyebilirim. Dünyanın gidişatının nasıl olacağını buradan hesaplıyorum. Sonsuza dek aynı kalacak bir sistemi yerleştirmeye çalışmak saçmalıktan başka bir şey olmayacağına göre, sistem son derece yavaş işleyen bir süreç olarak ilerlemeli. İnsanlar eskinin sürekli olarak tekrar edip durduğunu asla anlamamak. Çünkü sorun insanların yetersizliğinde: Doğumdan oldukça kısa bir süre sonra öleceklerini bildikleri için, son derece sabırsızlar."

Bütün öğleden sonra ve akşam boyunca orada kaldılar. Helle çoktan unutulmuştu. Hephaistos ona o kadar zekice tasarlanmış donanımlardan söz etmişti ki, Hermes şaşkınlıktan neredeyse donakalmıştı. Örneğin gravitasyon-bilgisayarı. Bu cihaz sayesinde yeryüzünün efendisi Hephaistos, milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki diğer efendilerle bağlantı kurabiliyordu.

"İkili sayı sistemine göre düzenlenmiş olan uyduların en küçük bir yer değişikliğini algılamaları doğrultusunda çalışıyorlar" dedi Hephaistos. "Evrensel çekim alanlarındaki en küçük bir değişiklik bile anında kaydedilebiliyor. Bu sayede oldukça yavaş olan ışık hızına da bağımlı değiliz artık."

Hermes tek bir sözcük bile arılamıyordu. Hephaistos'u itiraf etmek istediğinden daha fazla takdir etmeye başladığını hissediyordu: Bunların tümü yalan olsa bile, Hephaistos ondan çok daha iyi yalan söylüyor demektir. Böyle bir yeteneğe ise gerçekten de saygı duyardı.

"Başka dünyaların varlığından Zeus'un asla haberi bile olmadı. Helios ise hâlâ güneşini irmeye devam ediyor, başka yerlerde başka güneşlerin olabileceğinin farkında bile değil. Tanrılardan

hiçbiri, Athena dahil, benim bildiklerimi bilmiyor. Ve özellikle son birkaç yıldır, binlerce yıl önce aklımın ucundan bile geçmeyen buluşlar gerçekleştirdim ve olanaksızı olanaklı kıldım."

Hermes'e mekanik dünya görüşünden ve doğrusallıktan artık vazgeçildiğinden söz etti ve bilgisayarların artık dünyanın hesaplanamazlığını bile hesapladıklarını anlattı. "Ben bu hesaplanamazlığı en son virgülüne kadar hesaplamaya çok yaklaştım. Bunu başardığım takdirde her şey mümkün olacak, hatta dairenin köşegenleşmesi dahi... "

Hermes, Hephaistos'un sözlerinin en azından mantığını kavramak için büyük çaba harcıyordu. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Bedaius'un ona Hephaistos'un bundan yüzyıllar önceki sistemini anlattığı idi. Hephaistos'un şimdiki heyecan verici fikirlerinden zerre kadar haberi yoktu. Artık güzel olduğu kadar, zeki ve uyumlu insanların programlı üretimi bile söz konusuydu, hatta en iyi örnekler için biyolojik ölümsüzlük bile çok yakında mümkün olacaktı. İnsanların keyfini kaçıran ve gerçek tanrıların canlarının sıkılmasına yol açan şeyler yakında ortadan tümüyle kalkacaktı; yani korku ve baskı, adına Evrensel Tanrı denilen cinsellik düşmanı o korkuluk, hatta çalışma bile...

Etkileyici bilgisayar aletlerinin ortasında Hermes'in daha önce kütüphanelerde gördüğü, eski tarz bir karteks bulunmaktaydı. Kartlar kutunun dışına taşıyordu. "İşte düşmanlarım burada" diye açıklamada bulundu Hephaistos. "Zamanında bana karşı gelenlerin tümünün defterini tutuyorum." Köşeleri kıvrılmış yağlı kartların kimisine renkli ataşlar takılıydı, bunlar özellikle azılı düşmanlarını belirtiyordu. Hermes kartlardan birini çekti. Her iki tarafı da düzgün bir Akropol-stenografisi ile doldurulmuştu. Hermes'in soran bakışları üzerine Hephaistos cevap vermek zorunda kaldı: "François Villon. Senin adamlarından biri, fakat çoktan öldü. Burada iyi bir temizlik yapmak gerek anlaşılın." Kartı Hermes'in elinden aldı ve yırtıp attı.

Eski Viyana evinden çıkıp caddeye ayak bastıklarında hava çoktan kararmıştı ve elbette ki Helle ortalıkta yoktu. Hermes bu konuyla başka zaman ilgilenmeyi düşünüyordu, çünkü yarı kardeşinin becerilerinden şu an son derece etkilenmişti.

"Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Hephaistos. "Poker oynamayı öğrenebildin mi bari?"

"Hayır."

"Tamam, o halde başka zaman. Ben dünyanın en büyük poker oyuncusuyum. Birçok poker kavramını lemnik sisteme soktum ve bu sayede tüm oyunları kazanıyorum. Gerçi sen bu konuda fazla yetenekli sayılmazsın, ama uygun bir fırsatta nasıl oynanacağını sana göstereceğim. Bu bir para idare oyunu ve şansla hiçbir ilgisi yok, tamamen organizasyonla ilgili bir iş."

"Yaptığın organizasyonlarda hiç şans payı yok mu yani?"

"Şans boş, ancak faydalı bir inançtır. O kadar."

Arabaya bindiler. Kiklop hızla akan trafiğe o kadar ani daldı ki, fren ve korna sesleri birbirine karıştı.

"Doğru. Gerçekten de mesafe tayin edemiyor."

"Şimdi sana benim sistemimde nasıl bir görev üstlenebileceğini söyleyeyim. İçinde yaşadığımız çağın ruhu olacaksın! Bu tüm görevlerin en iddialılarından biri ve bunun için hesap bilmeye de gerek yok. Bin bir emekle kendine bir kült yaratmak zorunda değilsin, artık daha iyi bir olanağın var: 'Yıldız kültü!'- Biraz votka alır mıydın?"

"Teşekkürler, son içtiğim bana yetti. 'Çağın Ruhü' olma işini nasıl yapacağım?"

"Sadece Hermes olmakla, hepsi o kadar. Ama tam olarak eskisi gibi değil: Onu yalnızca temsil edeceksin, Hermes olarak sahneye çıkacaksın. Şanslı buluşların, ticari cesaretin ve hırsızlığın, insanlara yönelen buz gibi bakışların, karışıklığın, arsızca zevk almanın ve kötü şakaların tanrısı - bütün bunlar artık bilinsin veya bilinmesin, senin niteliklerin. Şöhretin tüm dünyaya yayılacak, herkesin zihnindeki tanrı sen olacaksın. Şu anki zavallılığın artık sona erecek! Fakat bu arada bazı görevlerinden de feragat etmen gerekecek: Sahip olduğumuz büyük teknoloji sayesinde artık tanrıların habercisine gerek duymuyoruz. Hekate arada sırada köpeklerini yürüyüşe çıkarmak zorunda olduğu için ona ufak tefek görevler veriyorum, o kadar. Ölüler diyarına ise artık kimseyi götürme lütfen. Zaten tıka basa dolu."

"Ya ruhlara ne oluyor şimdi?" diye sordu Hermes.

"Hiçbir şey. Yeterince ruha sahibiz zaten."

Hermes bir an için düşündükten sonra gülümsedi.

"Teklifini geri çeviremeyecek kadar büyük bir merak içindeyim" dedi. "Fakat iki koşulum var. İnsanlarımı gereğinden fazla olumsuz olarak etkilediği için AIDS'i yok edeceksin. Ve... istediğim zaman Atina'ya gidip, istediğim kadar orada kalabileceğim."

"Her iki koşulunu da kabul ediyorum - bir deneme süresinden sonra elbette" diye yanıtladı Hephaistos. "Beş yıl sonra isteklerini yerine getireceğim."

"Hermes için bir deneme süresi mi? Beni güldürmek mi istiyorsun?"

"Aynısı benim için de geçerli. İkimiz de istediğimiz anda anlaşmayı bozabiliriz. Beş yıl bizim gibiler için pek uzun bir süre sayılmaz, öyle değil mi? Benim sistemim de önce kendisini sana kanıtlamak. Bana inan, bu konuda samimiyim!"

Hermes bu son cümleden hiç hoşlanmadı, kendi tarzı değildi bu. Kendisi yalan söylediği zaman bu tür söylemlere hiç gerek duymazdı. Ve Hephaistos'un söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu. O eskiden beri sürekli yalan söylerdi, bundan şimdi neden vazgeçmiş olsundu ki?

"Pekâlâ, o zaman ben de bu deneme süresi için bir şey isteyeceğim: 'Çağın Ruhü' rolünü oynarım, ama kendi görüntümden değil."

"Bu mümkün değil! Böyle bir şey bütün girişimin değerini düşürür. Sen televizyona kendin olarak çıkmalısın, birisinin kulağındaki küçük bir figüran olarak değil. Elimde onlardan yeterince var zaten."

"İdare ediver, saygıdeğer kardeşim - zaten beş yıl dediğin nedir ki? Sen şimdi bana en iyisi pokerden

ne anladığını göster."

Artık onun da bir randevu defteri vardı. "Çalışmanın" ne anlama geldiğini de öğrenmişti: bir randevu defterine bağlı kalmak demekti bu. Yaptıkları programlarda Çağın Ruhunu temsil edecek olan Nadine ve George adlı iki sunucudan birisinin kafasında doğru zamanda bulunması gerekiyordu. Maceracılık buydu işte. Bazen can sıkıcı işlere girişmeyi gerektiriyordu, ama bunlardan hemen vazgeçmesi de mümkün değildi. Hermes, bu oyuna dahil olduktan sonra dünyada ve kendisinde ne gibi değişiklikler olacağını merak ediyordu. Zaten tüm çalışması da meraktan dolaydı. Randevularını gözden geçirirken aklından da şunları geçiriyordu:

Benim kanalında George ile bir oturum yapmak. Bir radyo programının nasıl yapıldığını öğrenmek. "Cinselliğin bastırılmasına karşı çıkmak, daha fazla özgürlük" -müthiş can sıkıcı bir şeye benziyor, daha adamakıllı bir şey gerekli. Özgürlük talep edilmemeli, aksine çalınmalıdır. Ve zaptedilmez bir tutkuyla yaşanmalıdır.

Redaktör: Kendisine yöneltilen bir soru için aynı anda iki yanıt bulduğu takdirde, kendisini beğenmekten tüyleri diken diken oluyor. Pan ile bir iş yemeği. Şuna bak, adam bayağı önemli biri olmuş yahu! Hephaistos'un üst düzey bir yöneticisi. Keçi ayaklarını gizlemek için özel olarak yapılmış ayakkabılar giyiyor, kravat takıyor, şık ceketler giyiyor, etrafına sahte bir güven duygusu saçıyor.

Ana tema ise "ölçülü olmak" demek, ha! Dur bak, hele bir kafalarına gireyim de, bakalım o zaman ne yapacaklar? Sakın utanç verici şeyler yapma, diyordu Pan. Utanç verici bir şey yapmamanın gerekçesi nedir ki? Ahlak şarlatanları ahlaksız olarak gördükleri her şeyin utanç verici olduğunu kabul ediyorlar. George'un ya da Nadine'in orta kulağında en ahlaksız şeyleri fısıldayacağım, hem de en utanç verici biçimde. Kiminle uğraştıklarının farkında bile değiller. Ayıplanan, nefret edilen, aşağılanan ne varsa, tümü de programa girmeli. Böylesi daha eğlenceli olur. "Naziler" tam olarak kimlerdir acaba? Öğleden sonra üç saatliğine uçup gitmek, kadınları dikizlemek ve içlerinden birisiyle, belki de bir sunucuyla birlikte olmak. Her şey son derece hızlı, hiçbir şeyi uzun süre beklemek zorunda kalmıyorsun. Çalışan erkeklerin birden fazla sevgiliye ayıracak zamanları yok. Bense geceleri uyumamak durumundayım.

Nadine ve George'u yönlendirmek pek kolay. Onlara fısıldadığım her kelimeyi aynen tekrar ediyorlar, bir yandan da sık sık adımları yakında bizzat kendimin ortaya çıkacağını müjdeliyorlar. Çağın ruhu olmak neredeyse bir koleksiyoncu görevidir: İnsanlardan alman bir yığın cümleyi, tekrar dünyaya aktarmaktır tüm yapılması gereken.

Üç program için slogan üretmek. Devamında insanlar sana telefon ediyorlarsa, bu bir provokasyondur. "Nefret duymaya karşı çıkmamanın mantığı nedir? O da korkuyu yok eder." Gerçek dostluk erkeklerin aletlerini uyandırmayandır." Feministleri kızdırmak - çok hoş bir görev. Bir siyasetçiyle randevu. Neyse ki adam alkolik, bu yüzden arada bir de olsa halkın arasına karışıyor.

Radyo yayını başlıyor. Konu başlığı: "Güvensizlik." Verilen tek mesaj karmaşa olacak. "Dar Yapraklı Sinir Otu" adlı televizyon programı. Jenerikte mavi göğün altındaki bir yol kenarında, rüzgârda sallanan bir sinir otu gösterilecek. Neden bir papatya veya oğul otu değil? Rosangela rap müziğini söylüyor, Mathias duvarları Doyuyor, Nadine herkese, özellikle de izleyicilere hakaretler

yağdırıyor. Gerçek bir başarı.

Sözler, sloganlar, cümleler. Ülkenin yeni nüktelere, hem de alaycı ve dalgacı olanlara ihtiyacı var.

"Sana daha iyi bir yaşam bahşedilene kadar bekleme, onu çal!"

"Bütün korkulardan arınmak insana can sıkıntısından başka ne sağlar ki?"

"İnsan, kendi soydaşlarını soyan tek hayvandır."

Evet, uyanın artık tahta kafalılar, sorumluluk kamburları, çamur ve dürüstlikle örülmüş suratlar! Doğudaki ve batıdaki insanlar! Birbirinize karşılıklı olarak aptallıklarınızı öğreteceğinize, benim sesime kulak verin. -Hephaistos, özel kanallarda bir program ağı kurmasını tavsiye ediyordu, kendisine ait olan kanalların lisans işlemleriyle bizzat ilgilenecekti. Başlangıç programları şunlardı: "Çağın Ruhu bizzat karşınızda", "Rönesans", "Sabah Havası" (sabah jimnastiği yayınlarına karşı pornografik alternatif). Genel olarak radyoda program yapmak, televizyondan daha uygundu. Onları başarıyla aşağılamak için olsa bile, arsızlık düşünen beyinlere ihtiyaç duyuyordu. Hephaistos bu hakaretlerin mümkün olduğunca basit ve bol miktarda yapılması konusunda ısrar ediyor ve ancak bu şekilde mümkün olan en geniş insan kitlesine ulaşılabileceğini söylüyordu. Hephaistos bir rating dahisiydi.

İlk programların başarısı büyük oldu. Hermes, Georges ve Nadine'in kulaklarına sürekli bir şeyler fisıldıyor, onlar da sık sık Hermes adından ve pek yakında bizzat kendisinin de ortaya çıkacağından söz ediyorlardı. İnsanlar arasında histeri derecesinde bir Hermes hastalığı baş göstermişti. Hermes saygısıyla dolu yeni selamlaşma biçimleri çıkmıştı ortaya: "Hermes bizimle", "Şans ve vurgun", "Kıyak mıyız?", "Düşene bir tekme de sen vur!"

Peki Hermes arzu ettiği noktaya ulaşmış mıydı? Bunu düşünebilecek kadar bile vakti yoktu.

Gittiği ve bulunduğu her yerde söylenen cümleleri kapıyor, bunlara yeni biçimler vererek yeniden yaratıyordu. Programlar için hazırlanmasına gerek kalmamıştı artık, akk fikri arsızlık yapmaktaydı. Çalışan insanlar iki türlüyüdü: Birinci grupta yapılan iş gitgide kötüleşiyor, fakat başarı da o oranda artıyordu. İkinci grupta ise her şeyin gitgide iyileşmesine rağmen, kazanılan başarı giderek düşüyor ve sonunda da yıkılıp gidiyordu. Hermetikler birinci türe dahildiler, fakat genellikle iş bulamıyorlardı. İşin üstesinden gelmek yerine işle boğuşanlar, personel şefleri üzerinde daha çok etki bırakıyordu. Personel şefleri de bu ikinci gruba dahildi.

Şu cümle büyük başarı kazanmıştı: "İşsizlik bir sorun değildir. İnsanların çoğu işlerinden feragat edebilirler. Feragat etmek istemedikleri tek şey ise, ücretleridir."

Öğrendiği her şeyden yeni cümleler kuruyor ve bunları çağın ruhunu temsil eden kişilerin beyinlerine zaman ayarlı birer bomba olarak yerleştiriyordu. Fakat ratingle-rin giderek artması, tapınılma ihtiyacının yerini tutabilir miydi acaba?

Asıl neşeli olaylar ise daha önemsiz tali meselelerdi: Aynı günde birden fazla atölye kantinine şarkı söyletmeyi başarmak. Video küpleri izlemek ve çekmek. Reklam metinlerine veya afişlerine bakmak.

Bunlar bile Hermes'e uzun sinema filmlerinden daha yakın geliyordu. Muziplikler yapmak: Ortaliğa bilgisayar virüsleri yaymak. Geceleri duvar yazıları yazmak, normalde akli başında olan güzel iş kadınlarının kafalarını allak bullak etmek (Kuyumculuk yapan İspanyol bayan!). Seksin en pervasız yöntemlerini kafada tasarlamak ve pratikte uygulamak. Bunun yanı sıra rap, bateri, dans. Her gün yeni bir şeyler öğreniyordu. Böyle de olması gerekiyordu zaten, çünkü birkaç saat zarfında can sıkıntısından patlayacak gibi oluyordu. Teniste ilk gün iki numaralı oyuncuyu, ikinci gün ise bir numaralı oyuncuyu mağlup etti, bir daha da hiçbir kortta görünmedi: Bu zaferi elde edene kadar iki saat boyunca oradan oraya koşturmak ne kadar da zahmetliydi böyle! Öne doğru ilerlemeyi mümkün kılan sporlarla ilgilenmek ona daha eğlenceli geliyordu: Patenler, kay-kay, buz pateni, su kayağı, yelkencilik, binicilik. Bisiklet sürmekten ise hiç hoşlanmamıştı, diz eklemlerini mahveden bu eziyet de neyin nesiydi böyle? Araba kullanmaktan da oldukça hoşlanıyordu, fakat sadece sisli havalarda, dolu bir otobanda ve saatte iki yüz kilometrenin üzerinde bir hızla gittiği zaman - nasıl olsa ona bir şey olmazdı ki!

En geç iki hafta sonra hiçbir şeyden memnun olmayacağını sezmeye başlamıştı, hatta bu duygu içine şimdiden yerleşmişti bile. Hephaistos'un onu yeniden sürgün etmesi durumunda, yeteri kadar eğlenmiş olmalıydı. "Nadide te puede quitar lo bailado" demişti kuyumculuk yapan İspanyol bayan birlikte geçirdikleri ateşli aşk gecesinde, "kimse senden yaşadıklarını geri alamaz." Çağın ruhu için oldukça iyi bir cümleydi bu, en azından "kafana takma, yaşamaya bak" cümlesinden çok daha iyiydi.

Artık içinde yaşadığı dünyayı yeterince tanıyordu. İyi bir showmen, özellikle gelenekleri yerle bir etmesiyle ayırt ediliyordu.

"Evveet, işte tam istediğim şey! Kahrolsun geleneklerin zulmü!" diye bağıriyordu, redaktör tüyleri ürpererek. Arsızlık özel televizyonların içeriği ve simgesi olmuştu birdenbire. Sorunlara yönelik programlarda dahi ahlâki açıdan her şey yolunda gitmiyordu. "Gerçek Benliğimize Giden Yol" adlı kilise programında şu cümle kulağa çarpıyordu: "Eğer adaletsizlik adaletli olmaktan daha fazla barış sağkyorsa, ona nasıl karşı çıkabiliriz ki?" Bu metin "Lemnic Research and Writing Center"den alınmıştı. Hermes, Hephaistos'un da dünyayı değiştirmek için elinden geleni yaptığını fark etmişti. Anlaşılan dünya onu da sıkımsa başlamıştı.

Bıkıp usanmadan kır saçlı orkestra şefi rolü oynayan ve kendisine "Maestro" diye seslenilmesini isteyen Apollon ile Beyrut'ta karşılaşmıştı bir kez daha. Apollon her zamanki gibi içine kapanmıştı, çenesini havaya dikmişti, ağzının etrafında derin kırışıklıklar oluşmuştu. Anlaşılan oynadığı rolden zevk alıyordu. Hermes'in hürriyetine kavuşması onu pek sevindirmişe benzemiyordu, tam aksine, onunla tek bir kelime dahi konuşmamak için yoğun bir çaba harcıyordu. Bu tutumunun sebebi neydi acaba? Apollon sürekli olarak otel odalarında yaşıyor ve geceleri televizyon izliyordu, bu yüzden "Çağın Ruhü" programını görmemiş olması imkânsızdı. Acaba abartılmış bir adalet mekanizmasının, ancak rüşvet sayesinde biraz olsun işlerin yoluna koyulabileceği bir yığın gereksizliği beraberinde getireceği yorumuna mı öfkelenmişti? Hermes yaptığı konuşmanın Deloslu'nun hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Ama bu tepki ona fazla abartılmış gibi geldi. Yoksa bunun başka bir sebebi daha mı vardı?

Helle ortadan kaybolmuştu. Hephaistos onu arattığını öne sürüyordu, ama yalan söylüyor olabilirdi. Hermes Avrupa'yı etkisi altına alan bir alçak basınç dalgası ile Venedik'e uçtu ve Guggenheim Müzesi'ni araştırdı, ancak bir sonuç alamadı. Kutsal Kadınlar'a uğradı ve yalnızca ikisini bulabildi. Helle'ye vermeleri için onlara bir mektup bıraktı, ancak yamı alamadı. Ertesi gün sandaletleri ve

şapkası ile bulutların üstüne çıktı ve Helios'a da aynı soruyu sordu. Fakat Güneş Tanrısı yavaşça başını sallamakla yetindi: Helios'un Helle'nin saflarında olduğu açıkça belliydi. Hermes tekrar yeryüzüne doğru uçtu ve yere konarken az da olsa zorlandı. Helios'a bir soru yöneltildiği zaman, cevap alınsın ya da alınmasın, soruyu yöneltenin gözleri güneş ışınlarından dolayı kamaşıyordu. Helga Herdhitze sonbahar Viyana'sını seviyordu. Bu sevgiyi hissetmesi için gerekli şartlara da sahipti zaten: etrafındaki her şey ölürken, ya da ölümü düşünürken, o ölümden kurtulmuştu. Ayakta durabiliyor, yürüyebiliyor ve öğrenebiliyordu. Bir zamanlar tanrılaştırılan batıya karşı ise olağanüstü bir öfke duyuyordu. Bu onun canlanmasına, hatta şükran bile duymasına neden oluyordu. Serbest girişimcilik, kendini yaratma ha? Arkasında ödlekliğin yattığı boş sözlerdi bunlar. Batı "Yapmaman gerekenler!.." diye başlayan yüzlerce çeşit nutuktan ve başkalarına neler yapmamalarını vaaz eden "önemli adamlardan" ibaretti sadece.

Helga bir iş görüşmesine giderek güzel dişlerini gösterdi. Sonra da oteldeki odasına geri dönerek yitirdiklerinin ardından ağladı. Stendal'daki evin tahliye edilmesinin etkileri hâlâ sürüyordu. Kuzenlerinden biri çoktan eve taşınmıştı, fakat Helga demirci atölyesinde yapılması gereken işleri henüz bitirememişti: Satılabilecek sağlam araç-gereçler, atılacak paslı araç-gereçler, rakamlarla dolu kayıt defterleri, içinde kurumuş sigaralar bulunan "Dilsiz" marka bir kırık paket...

Batıdan gelen geveze vahşi hayvanlar Stendal'da gezinip duruyorlardı. Bu hayvanlardan biri onu bir tür basan tarikatına sokmak istemişti: insan yaşamı boyunca "Zeta-durumunda" bulunmalıydı, bunun için de acımasız olmak yeterliydi.

Winckelman'in kafası bir kızıl kayın ağacının alt dallarının içinde kaybolmuştu, çünkü kimse ağacın dallarını budama sorumluluğunu kendisinde görmüyordu. Magnet alışveriş mağazası, yaşlı bir patron tarafından satın alınmıştı. Vitrinde her türden tabanca bulunuyordu, çünkü babası dışında da intihar etmek veya birbirlerini öldürmek isteyen insanlar bulunabilirdi!

Yapılacak bir yığın iş vardı önünde: Kış yaklaşmıştı. Pencereden sarkılması durumunda Leo-Perutz Sokağı'nın görülebileceği möbleli bir ev. Bir Avusturya-Yugoslav ticaret şirketinde, daha doğrusu aracı bir şirkette sekreter ve çevirmen olarak çalışmak. Akşamları boyun ağrıları için jimnastik...

Doğru adamın karşısına çıktığı filan yoktu. Boynu kalın damarlarla dolu olan bir büro elemanından ustaca bir manevrayla kurtulmayı başarmıştı. Adam ne bir rock şarkıcısı, ne de öfkeli bir kabadayıydı; sıradan bir vücut geliştirmecisiydi, o kadar. Hietzing'de birlikte kahve içtiği yaşlı bir kitapçı ona poker oynamasını öğretmişti. Babası da poker oynamayı bilirdi, fakat bunun kadınlara uygun bir şey olmadığı konusunda onu uyarıyordu.

Siyasi açıdan yine yeni bir birlik, yeni bir "katılım" yaklaşmaktaydı. Başlangıçta karşılıklı olarak sevgiye benzer birtakım duygular yoğunlaşmıştı, fakat sonradan bu duygular sevgisizliğe dönüşmüştü. Karşılıksız kalan sevgi ise, ortaya çıkan "negatif akım" sonucu ölebilir. Sonuç nedir: Karşılıklı düş kırıklığı, ancak bir trajedi olacak kadar önemli değil. Yaşlı kitapçı ona şöyle demişti: "Bu yalnızca milyarlık kredilerin başka araçlarla sürdürülmesidir." Viyanalılar kimsenin kendilerine öfkelenmesine meydan vermeyecek şekilde öfkeleniyorlardı. Zor işi onlarla uğraşmak.

Bir kez öğrenmeye başlayan kişi, öğrenmeyi sürdürmek zorundadır. Helga gen teknolojisi ile ilgili kavramları öğrenmek zorundaydı. "Beyin nakli"nin Yugoslavyaca'da karşılığı neydi acaba?

Aşkın canı cehenneme! Vücudu kaslarla dolu büro elemanını arzulamıyordu. Hermes'i ise neredeyse unutmuştu bile. Helga'nın istediği, kendisi için arada bir de olsa bedel ödeyecek sıradan bir adamdı, kaybedecek bir şeyi olmayan bir tanrı değil. Tamam, Hermes Cesaret Tanrısı'ydı ama, hastalık ve ölüm onun için söz konusu değildi! Büyük bir tezat oluşturuyor muydu bu?

Charles'ın tekrar ortaya çıkması muhtemeldi. Ne de olsa ona en azından on iki bin Dolar borcu vardı, Pentax'ın kutusunda ise adı ve Stendal'daki adresi yazılıydı.

"Demircinin Yeri" adlı lokalde "kimlik" konulu bir tartışma yapılmaktaydı. Kadın ve erkeklerden oluşan dinleyici topluluğu da tartışmaya katıldığı anda Helga söz alarak konuştu ve kimliğin bir mekân değil, aksine uzun bir seyahat olduğunu söyledi. Diğerleri ona cevap vermeye tenezzül etmediler, Helga'nın doğudan geldiği belliydi ve onlardan çok farklı düşünüyordu.

Graffiti-Writer'lar birkaç gün içerisinde meşrulaştılar ve tren vagonlarını artık ücret karşılığında boyamaya başladılar. Yaptıkları işten memnun görünmemelerine rağmen, parayı almamazlık da etmiyorlardı.

Hermes'i şu an için en çok ilgilendiren konu, bir türlü içselleştirilip ıslah edilemeyen, bu yüzden de rahatsızlık ve sıkıntı veren cinsel "sapıklık"lardı. Bunlar çoğunlukla güç dengelerinin yer değiştirmesine dayalı oyunlardı. Bir "Diabolos" olarak da bu tür karışıklıklar yaratmak onun işiydi. Bazen gerçekten de yaptıklarını seyredip hoşça vakit geçirebiliyordu: Kudretli büro şefi zavallı bir köle, sıradan bir diş hekimi yardımcısı ise zâlim bir diş efendi rolünü oynayabiliyordu. Hephaistos'un dünyası oyun ile gerçeği birbirinden ayırt etmeyi reddettiği için, şiddet içeren tüm oyunlar "sapıklık" olarak nitelendiriliyordu. Bu, onların kutsal sayılan aptallıklarından biriydi.

İnsanlar tarafından "normal sapık" olarak değil de, bir canavar olarak görülen kişilerde onu rahatsız eden tek bir şey vardı yalnızca: bu durumun onlarda da rahatsızlık uyandırması. Hiç kimsede, hatta kendilerinde bile en küçük bir şüphe dahi uyandırmamak için, abartılmış derecede dürüst yaşıyorlardı. Hermes, şiddet suçlarının ortadan kaldırılması amacıyla kurulan derneklere üye olan sadistler tanıyordu. Bazıları da gönüllü olarak yaşlıların bakımlarını yapan hayır kurumlarında çalışıyor, yazdıkları sapıkça mektuplara sosyal yardım pulları yapııştırıyordu. Programında bu konuya şöyle bir değinmişti ki, o güne kadar herkes tarafından lanetlenen bu konuyla ilgili yüzlerce olumlu eleştiri almaya başladı. Doğrusu buna sevindiği pek söylenemezdi.

Hermes üzüler de olsa, ahlâksızlığı canlandırmak ve savunmak için topluma verdiği tüm mesajların kabul gördüğünü ve saygıyla karşılandığını, hatta yakında bu yüzden ödüllendirileceğinin bile farkına vardı. Önüne geçilmesi imkânsız bir sevgi seline kapıldığını ve boğulmak üzere olduğunu hissediyordu, fakat ne yazık ki burada saygıdan eser bile yoktu. İnsanlar Hermes'i, onu kendi deyimleriyle "serinletici soğukluğundan" dolayı seviyorlardı. Pekâlâ, canlan nasıl isterse - Hermes, onların hangi noktada donmaya başlayacaklarını çok merak ediyordu!

İşe dostluk karşıtı saldırılarla başladı: "Düşmanlarınız size ait olan şeylere sahip olmak için, en azından bir savaş veriyorlar. Oysa dostlarınız sizin paranızın, zamanınızın ve çıkarlarınızın üzerinde doğal bir hak sahibi olduklarını düşünüyorlar. Dostluklardan kaçın!" Sonuç: Kabul!

İnsanlara acımasızlığı öğreten programlar yaptırdı. Örneğin, birisini işten atarken vicdan azabı

duymamak gibi. Hatta pratik uygulamalar bile yaptı. İş dünyasının kurbanlarının hayatlarını kolaylaştırmak gibi şüpheli bir üne sahip olan psişik ilaçları insanlar üzerinde test etti. Hermes, kamera karşısında George'a bu ilaçların gerçek etkilerini açıklattı: İş verimini artırmak için merhamet, acıma ve hoşgörü duygularını mümkün olduğunca hızlı bir biçimde aşağı çekiyor, söylenen ve yapılanlar sonucu duyulan utancı azaltıyorlardı. Bundan dolayı en kısa sürede reçetesiz olarak satılmalarını talep ediyordu. Açıkladığı en önemli konu da, bu ilaçların aslında kurbanlardan çok sanıklara yardım ettiği noktasıydı. Aldığı tepki: Düşündürücü, oldukça ilginç, işin püf noktası burada türünden abartılı açıklamalar.

Hermes "insan" ve "insanlık" türü kavramlarla dalga geçiyordu. Birisi hakkında "sonuçta o da bir insan" diye söz etmek, o kişinin dışlanmış, aptal veya cani olduğu anlamına gelmekteydi. Bu düşüncesi epey alkış aldı, başarılı provokasyonu için tebrik edildi, fakat provoke olmuş hiç kimse görünmüyordu ortalıkta. Dayanışmayı ortadan tamamen kaldırmayı, yeryüzü yoksullarını kendileri ve kendi soyguncu önderleri ile baş başa bırakmayı öneriyordu - bu onların kendi kendilerine yardım etmelerini sağlamak için yapılacak en iyi yardımdı. Suratından riyakârlık akan bir ifadeyle, doğum kontrolünden hemen vazgeçilmesi gerektiğini söylüyordu. Papa son derece haklıydı: "Yoksullar için maddi destekte bulunmayacaksak ve bu artık bizi vicdanen rahatsız etmiyorsa, o takdirde birkaç milyon fazla ya da eksik oluşumuzu neden dert ediyoruz ki?" Çok şükür! Nihayet protesto sesleri yükselmeye başlamıştı. Fakat sadece "hümanist" kişi olarak isim yapmak isteyen, gelir kaynakları belirsiz birkaç sivri zekâ dışında kimse bu protestolara katılmıyordu. Hatta bazı imzasız destek mektupları bile almıştı: 'Teşekkürler, nihayet bize taze bir soluk getirdin! Dostça selamlarla... İmza: Gerçekçi bir vergi mükellefi.'

Hermes insanları biraz daha kışkırttı: "Eskiden insanlar bizim için birer görevdi, şimdi ise birer çevre sorunu haline geldiler." Etrafta Hermes'in yayıncılık ruhsatı hakkında fısıldaşmalar ve kanun koyucuların endişeli ayak sesleri işitilmeye başlamıştı. Ne var ki kimse yayınları engellemeyi düşünmüyordu. İzlenen yol daha farklıydı: Yayıncıların tümü dahi ve çarpıcı insanlar olarak görülüyorlardı, sunucular gerçek birer "yıldız"dı ve Hermes adı herkes tarafından günde en az birkaç kere anılıyordu.

Tanrıların normalde iki hafta içinde yapacaklarının çok daha fazlası bu, diye konuştu Hephaistos. Hermes'i tebrik etti ve şampanya ısmarladı. Lüks bir otelin barının tezgâhının önündeki deri koltuklarda oturmaktaydılar.

"Görüyorum ki her şey yolunda gidiyor" dedi Hephaistos.

"Bilmiyorum... Eskisi gibi değil. Artık sadece bir organizasyonum, hatta o bile değil, yalnızca bir yayından ibaretim. Sevilmiyorum. Benim gerçek Hermes olduğumun ve yaşamın bir bölümünü temsil ettiğimin hiç kimse farkında değil."

"Televizyon senin yanında oldukça sönük kaldı. Ön planda senden başka hiç kimsenin olduğunun farkında değil misin? Daha ne istiyorsun? Adım herkes biliyor, insanlar seni düşünüyor, seninle düşünüyor. Öyle değil mi?"

"Yanlış olan bir şeyler var ve ben bunun ne olduğunu bulacağım."

"Demek yeterince meşgul değilsin! Artık kendi kara görüntünle ortaya çık, birkaç firma yönet, bir şeyler üret. Bu kanalın sahibi olmak ister misin? Bunun yanı sıra bir de Erotik-Center'e ne dersin? Ha?"

"Birkaç da demir-çelik fabrikası, lütfen" diye sıırıttı Hermes.

"Olmaz, bu benim alanım. Ama örneğin yönetim danışmanı olarak istediğin yere girebilirsin. Unutma ki seni tanrılaştıranların başında girişimciler ve yöneticiler geliyor. Bunlar yabana atılacak kişiler değil. Eksik olan tek şey, bir danışmanlık firması. İsteddiğini açıkla ve emret: Paranın piyasadaki değer hareketleri, iletişim yapıları, yaratıcılık, yöneticiler için ahlâk veya karşı-ahlâk. Aklına gelen her saçmalığı uygula, nasıl olsa sen bu konunun uzmanısın. Ben daima geri planda duracağım. İşlerin yolunda gitmesini ve danışma hizmeti verdiğin firmaların kâr etmelerini sağlayacağım. Nasıl, teklifim seni memnun edebildi mi?"

"Benimle neden bu kadar çok ilgileniyorsun? İki bin yıl boyunca tüm yeteneklerimi körelttin..."

"Tanrılar yanılamaz mı?"

"Yönetim danışmanlığı yapacaksam, sigara da içmem gerekecek herhalde, değil mi?" diye sordu Hermes gerinerek.

"Korkarım ki bundan kaçınamayacaksın. Sigara kullanımı, kendine güven ve rahatlık belirtisidir. Ayrıca sigara kullanan erkeklere baydan bir sürü kadın tanıyorum."

"Biliyorum, bunlar senin peşinde olan kadınlar. Zavallı kardeşim Yanardağ. Sana sürekli ayak bağı oldukları için, neredeyse bir adım bile ilerleyemiyorsun."

Hephaistos, Hermes'in bu tarz konuşmalarına lakayt bir sırıtmayla karşılık vermeyi alışkanlık haline getirmişti. Kendisinden bu konuda bir açıklama istenmemiş olmasına rağmen, puro seçimi, ona nasıl bir muamele yapılacağı, yakılması ve içilmesi üzerine uzun bir nutuk çekti. Hermes, yakında bu sistemin işleyen bir parçası haline geleceğini düşündü, tıpkı Pan gibi. Hephaistos onun ne düşündüğünü anlamıştı.

"Elbette ki ikimiz de aynı tür puroyu içmeyeceğiz. Ben Brezilya, sen Havana."

Hermes bu sözlerin anlamını çözmeye uğraşırken, purosunun yakıldığını fark edemedi. Yoksa olayları bütünüyle kavramak için bu oyunu sonuna kadar sürdürmek mi istiyordu?

Sigaranın dumanının oluşturduğu figürler, tanrıların ve insanların nefesleri ile gelişigüzel biçim değiştiriyordu. Yukarı doğru yükselen duman odaya doldu, tezgâh boyunca ilerleyerek ekmek ve balık şekilleri oluşturdu, sırtı açık bir bayanın omuzlarını yalayarak, raflardaki şişelerin üzerinde gezinmeye başladı. Hermes ansızın insanların neden sigara kullandıklarını kavrayıverdi: Bir resim oluşturmak için; kendilerinden çıkan, kibar hareketlerle ilerleyen, biçimi öngörülemeyen bir resim. Yaptıkları iş sadece dumanı içlerine çekip üflemeden ibaretti; fakat buna rağmen bu figürlerin kaderlerinin yazarı Hephaistos'dan başkası değildi. Hephaistos, yeryüzündeki tüm dumanların yazarı ve çarpanı...

Hermes sigarasını kül tablasına bıraktı.

"Bu konu hakkında Apollon'la konuşmam gerekiyor... "

"Bundan vazgeçersen iyi olur. Delphi'den gelen son bir kehanet var, seni ve Apollon'u ilgilendiriyor. Kehanetin ne olduğunu sen bilmiyorsun, ama o biliyor. Deloslu'nun yoluna çıkma Hermes."

"Ben kehanetlere hiçbir zaman inanmadım. En önemlilerinin neredeyse tümü sahtekârlık ürünüydü. Belki bu fırsattan istifade ederek o kehanetin ne söylediğini bana ifşa etmek istersin? - ? - Bir şey var ki, onu kehanete gerek duymadan da biliyorum. Çarparak çoğaltma işlemi bana göre değil. Tanrı olarak kendimi çoğalttığım takdirde, ben kendim olmaktan çıkarım. Adım belki tüm dünyaya yayılacak, ama aynı zamanda da rezil olacak. Palâa Kaimeni'de zincire vurulmuşken bile, şimdi olduğumdan daha fazla tanrıydım. Bu yüzden, benim becerikli kardeşim, artık yayınlardan geri çekiliyor ve yeniden sihirbazlık yapmaya gidiyorum. Hermes, eğer ilgilenecekse, tek tek insanlarla ilgilenmelidir. Bundan böyle yine yayayım ve basit toplamanın tanrısıyım, matematik olmadan, yaşam nereye götürürse oraya!"

Hermes, bu sözlerden sonra ayağa kalkarak, kapıya yöneldi. Döner kapı bir an için sıkıştı, çünkü Demirciler Tanrısı onun arkasından koltuk değneklerinden birini fırlatmıştı.

"Pişman olacaksın" diye bağırdı Hephaistos. "Karteksime sen de dahil olacaksın, anlaşıldı mı! Bana karşı gelersen, kaybeden sen olursun!"

Altıncı Bölüm

SEFALETE GİDEN YOL

Yanında Hermes olmadan Helle'nin babasına karşı bir şey yapması olanaksızdı. Diğer tanrılardan bir direniş beklemek faydasızdı ve kendisinin giderek daha fazla artan muhalefetini Hephaistos'tan saklaması artık mümkün değildi. Kendisinin dolaylı, Bedaius'un ise dolaysız uyarılarına rağmen, Hermes neden oyunu babasının kurallarına göre oynamayı tercih etmişti ki? Neden ona umut bağlayan, söylediklerine kulak vermeye hazır olan insanları ve tanrılarını düş kırıklığına uğratmıştı? Neden hepsi hepsi bir oyun uğruna kendi onurunu unutmuş ve varlık sebebini ortadan kaldırmak isteyen karıştının tekliflerine kanmıştı?

Helle'nin öfkesinin bir sebebi de, Hermes'in onun Viyana'da kalmasını sağlamak için parmağının ucunu bile kıpırdatmaması, hatta onu takip bile etmemesiydi. Helle'nin aşkı karşılıksızdı. Aşkınin zorla karşılık görmesini sağlaması ise imkânsızdı, bu iş için bile bir tanrı görevlendirilmişti. Fakat o da Hephaistos tarafından cezalandırılmış olarak Tartaros'un ebedi karanlığında çile doldurmaktaydı.

Helle, Hermes'in kendisini unuttuğunu düşünüyordu. Ansızın içindeki duygular tekrar kabardı: Hermes'in kendisini unutması mümkün değildi. Mümkün olmayan bir şeyi dert etmek ise saçmalığın ta kendisiydi.

Emin olduğu bir tek nokta vardı sadece: Hermes konuşma yeteneğini ne idüğü belirsiz bir kitleyle harcamak yerine, tek bir kadını, yani kendisini elde etmek için kullanmadığı sürece, onunla bir daha asla buluşmayacaktı.

Helle bu işten anlayan yaşlı bir meyhanecinin onardığı Zündapp'ı teslim almak üzere Truchtlingen'e gitti. Can sıkıcı hiçbir soru ile karşılaşmadı, çünkü Helga'ya çok benzediği gibi, yeterince parası da vardı. sonra da babasının tatil yaptığı Südbrandenburg'a gitti. Hephaistos vermişti bu ismi buraya. Lauchhammer-Nord ile Finsterwald arasındaki bu bölge, kilometrelerce paslı boru ve elektrik hattı ile doluydu, ortalıkta tek bir ağaç bile yoktu. Demirciler Tanrısı faytona binip bu ıssız arazide gezinerek uzun uzun hesaplamalar yapardı. Bu arada çok sigara içer ve doğu bölgeleri için aydan bile görünebilecek -kesin bir şarttı bu- yeni projeler üretti. Gerçekten de buradaki işler henüz rayına tam olarak oturmamıştı. Her şey dökülüyordu, binalar çatısızdı ve yağmur pencerelerden içeri sızıyordu. Hephaistos, Helle'yi tekrar gördüğü için sevindi, fakat "Doğuyu Yeniden Yapılandırma" projesinin sisleri arasında onu kısa sürede unutup gitti. Gerçeğin kendi iç dünyalarından daha melankolik olduğunu fark eden tüm gizli melankolikler gibi, oldukça neşeliydi. Hermes'e oldukça kızdığını söylüyordu. Onu kadirşinassızlıkla suçluyor; dünya ve tanrılar tarihinin en büyük salağı olarak nitelendiriyordu. Daha önce de olduğu gibi, onu bir kez daha yolundan kaldıracaktı. Helle ona heyecanla birçok şey sormuş, sonunda da hem onun aniden ortadan kayboluşundan, hem de dağlarda kendisini aramasından haberdar olmuştu.

"Eğer benim arzum ve iradem olmadan onunla tekrar ilişkiye girmeye çalışırsan, onun başına gelenler senin de başına gelir. Tümüyle benim saflarımda yer almayan hiç kimseye ihtiyacım yok."

Helle ciddi bir ifadeyle onu onayladı, ona sarıldı ve dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra ise Zündapp'a atladığı gibi Stendal'a doğru yola koyulmuştu. Hermes'in onu gerçekten araması durumunda, büyük ihtimalle ilk olarak varlığının Helga-tarafının bulunduğu yere girmesi gerekirdi.

Acaba Hermes'in şimdiki niyeti neydi? Büyük olasılıkla onu eline geçirir geçirmez hemen cezaevine tıkmaya veya Tartaros'un derinliklerine armaya kesin kararlı olan Hephaistos'tan kaçabilmek için, sürekli olarak değişik insanların bedenlerinde gizlenmekteydi. Hephaistos'un bunu başarabilmesi için, öncelikle ona tüm kapıları açan âsâyı elinden alması gerekirdi. Hermes o kadar saftı ki, Hephaistos'un bunu başarması pek kolay görünüyordu.

Otoyolda yoğun bir gece trafiği vardı. Otomobillerin fren ve geri lambalarının kırmızı parıltıları, ta ufka kadar ışıldıyordu. Şoförler birbirlerine karşı dinmek bilmez bir nefret içindeydiler, ne de olsa yolun tıkanmasına hep diğerleri neden oluyordu. Şoförlerin tümü sis yüzünden araçlarını oldukça yavaş sürmek zorunda kalmışlardı; fakat yol açılır açılmaz fazla bir şey görmemelerine rağmen, ok gibi ileri atıldılar. sonra giderek yoğunlaşan sis, fark edilemeyen çukurlar, çarpışan araçların dinmek bilmez gürültüleri ve yaralıların feryatları. İster arkadan bindirmiş olsunlar, ister önde durmuş olsunlar, suçlu her zamanki gibi başkalarıydı. Acı ve ölüm korkusu ile bastırılmadığı takdirde, nefret duygusu şiddetini daha da artırıyordu. Bir anda kalın bir sis perdesi tarafından örtülen arabaların alevleri, donuk ışıklı bir ateş tarafından aydınlatılan koca bir dağ mağarası hayali oluşturuyordu. Tutkulu Seyahatlerin Tanrıçası, tıkalı yoldaki arabaların arasındaydı: aracından indi, ilkyardım çantasını aldı ve doğruca yaralıların yanına gitti. Aslında insanların onu pek de ilgilendirmemelerine rağmen, yapılması gereken her şeyi yaptı - hem kendi gerçek yapısını gizlemek için, hem de öğrendiklerini uygulamaktan zevk aldığı için. İlkyardım, seyahat esnasında bilinmesi gereken konuların başında geliyordu, bu yüzden bu kıtanın en iyi ilkyardım uygulayıcısı olmuştu, hatta diğer tanrıların tümünden bile daha iyiydi.

Saatler sonra aracına geri döndü ve kestirme yolu kullanmak amacıyla otoyoldan ayrılıp ormanın içlerine daldı. Bu arada sis iyiden iyiye bastırmıştı. Tanrısal sezgileri sayesinde, gerçek sokak ve caddelere çıkacak olan patikaları rahatlıkla bulabiliyordu. Zündapp sis bulutları ve ağaçlar arasında ilerlerken, Helle birdenbire yan sepette çıplak ve tümüyle sisten oluşma bir kadın silüetinin oturduğunu fark etti. Elini ona doğru uzattı: Evet, bu nemli, sıcak saçları iyi tanıyordu. Nephele, tumbul Sis Tanrıçası. Helle motoru durdurdu ve annesine doğru koştu. Onun ortadan kaybolmak için acele etmek gibi bir huya sahip olduğunu bildiğinden, telaşla ona sarıldı.

"Hoş geldin anne. Bu hikâyenin nasıl sonuçlanacağını biliyor musun?"

"Bunu kim bilebilir ki? Benden böyle bir soruya cevap vermemi bekleyemezsin. Belki yazarın kendisine sormak gerekir, fakat sanırım ki, o bile bilmiyor bunu."

"Bu yazar nasıl biri?"

"Kimsenin tanımadığı ve tüm yetkileri elinde bulunduran bir tanrı."

"Buraya gelişin sebepsiz değil, değil mi sevgili anneciğim?"

"Doğru. Parnas'ta bulunan bir sis duvarında, Üç Görüntülü İlham Perisi ile görüştim. Arsızlık Tanrısı, ancak Anteros serbest kaldığı zaman sevgiyi kavrayabilecektir. Onu sizin ikinizin kurtarması gerekir. Kehanet böyle söylüyor. Mutluluklar dilerim, yavrum!"

Nephele, arkasında nemli bir sıcaklık bırakarak geceye karışmıştı bile. Hermes'ten çok daha hızlı yer değiştirebiliyordu. Şu an belki de Mississippi üzerinde ince bir buhar tabakası veya Ural Dağları'nda bir sis perdesiydi. Helle motoru tekrar çalıştırdı ve orman içi yolları takip ederek otoyolun tıkanan yerini aştı ve süratle Stendal'a doğru yol almaya başladı.

Anteros'u kurtarmak! Birlikte! Anteros Yeraltı Dünyası'ndaydı ve kimse kolay kolay giremezdi oraya. Zaten önce Hermes'i bulması gerekiyordu. Helle, Stendal'a geldikten birkaç gün sonra bir insanın, büyük olasılıkla da bir kadının yanına gelerek kendisini Hermes olarak tanıttığından emindi.

İki gün boş yere bekledi, hatta "Dünyanın Merkezine bile gitti. Kurbağasız bir kurbağa gölcüğünün tam ortasında bulunan, etrafı paslı zincirlerle çevrik, kocaman ve hantal bir taşı bu. Bu merkez dünya hakkında tek bir şeyi açıklıyordu: Hermes buraya geldiyse bile, hemen tekrar ayrılmış olmalıydı. Helle de Stendal'a geri döndü.

İnsanların ona o tuhaf Helga Herdhitze ismiyle seslendikleri bu yerde oturup Hermes'i beklemek, Helle'nin canını oldukça sıkıyordu. Minette olarak tanındığı 1807 yılına geri dönerek, o zamanlar Napoleon'un işgal ordusunda subay olan ve sonradan Stendhal adını alacak olan kişiyle Schadowachten Caddesi 19 numarada geçirdiği geceye geri dönebilmeyi çok isterdi! Gerçi şimdi de burada öncü komandoları bulunmaktaydı, ama Stendhal gibi bir adamı nereden bulacaktı? Zaman değişmişti artık. Artık tanrısallığını gizleyebilmek için işsiz bir insan numarası yaparak, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun loş koridorlarında beklemek zorunda kalıyordu. Dört gün dayanabilmişti buna. Büyük bir hayal kırıklığı içerisinde St. Hilaire'ye gitmeye ve bir süre Haute-Vienne çiftliğinde kalmaya karar verdi. Hermes'in böyle bir çiftliğin varlığından haberdar olmadığını ve bu yüzden kendisini bulmasının imkânsız olduğunu biliyordu, fakat olsun! Stendal İş ve İşçi Bulma Kurumu'ndan mümkün olduğunca uzaklaşması gerekiyordu.

Tam tren vagonuna binmek üzereydi ki, bir polis memuru kendisine yaklaştı: "Charles adında birisini tanıyor musunuz? Kendisi müzisyendir, aynı zamanda da uyuşturucu ticareti yapar. Evet mi? O halde aranan kişi sizsiniz. Beni takip edin!" Helle mutluluk dolu bir irkilmeye sendeledi. Fakat polis memurunu izlemeye davranmadı, aksine olduğu yerde dikilmeye devam etti: "Hayır, bunu yapmayacağım. Çabuk önümde diz çök, pislik herif, sana söyleyeceklerim var!"

"Ama hanımefendi, bu dikkat çeker. Bir polis olarak ben..."

"Dikkat çekerse çeksin. Zaten senin de dikkatinin çekilmesi lazım! Ya şimdi önümde diz çökersen, ya da tek kelime bile söylemem."

Helle sözlerini henüz bitirmişti ki, polis memuru saygıyla dizlerinin üzerine çöktü.

"Çok iyi. Önce bana güzel, düzenli ve saygılı bir mektup yaz bakalım! Benim için azıcık olsun emek

harcamaksın, Don Juan. La Lande de St. Hilaire'de, Haute-Vienne Çiftliği'ndeki Madam Elle'ye yazacaksın. Şayet Venedik'e gidip Hezzenegker'i bulabilirsen, ondan belki bir cevap alabilirsin."

Bu arada insanlar etraflarında toplanmışlar, gözlerinin önünde cereyan eden bu komedi hakkında fikir yürütüyorlardı. Herhalde aralarında cinsel bazı sorunlar hakkında tartışıyorlardı. Ancak mesai saatinde mi? Rezalet! Batıyla birleşmeden önce böyle şeyler kesinlikle olmazdı. Olurdu, olurdu, dedi adamın biri, onlar daima kendilerine söyleneni yaparlar.

"Şimdi de bir centilmen gibi valizlerimi taşımama yardım et" dedi Helle. "Fakat bunu yapman için önce ayağa kalkman gerekiyor... "

Helle vagona bindi, polis ise aceleyle valizlere doğru koştu. Valizlerin en büyüğünü koltuğun üstündeki bölmeyle yerleştirdikten sonra, Helle'ye doğru dönerek çaresiz bir şekilde ona baktı: "Hanımefendi, ne yazık ki Hezzenegker'in kim olduğunu bilmiyorum! Belki de beni başka birisiyle karıştırıyorsunuz. Şu anda bildiğim tek şey sizi sevdiğim ve ölene dek size eşlik etmek istediğimdir."

Bu da ne demek oluyordu şimdi? Ölüm mü? Helle, karşısındakinin Hermes olmadığını anladı. İçindeki tanrıçayı hisseden sıradan bir polisti sadece ne yazık ki. Yaptığı yanlışlıktan ötürü kendisine kızdı. Cam sıkılmıştı: "Hayır, sizin burada kalmanız gerekiyor. Yanıtımı posta ile bildireceğim. Adınız nedir?"

"Kleinert, Ralf-Egon. Polis komiseri."

"Güzel. Şimdi biraz sabırlı ol, Ralf-Egon."

Tren hareket ettiği sırada komiser hâlâ dışarıda bekliyordu. Selam vermek için elini şapkasının kenarına götürmüştü. Helle'nin hayal kırıklığı henüz tam olarak geçmediği için, onun selamına karşılık vermedi.

Hermes'i bir an bile olsun aklından çıkaramamasına rağmen, La Lande de St. Hilaire'de oldukça uzun süre kaldı: Nasıl olsa günün birinde o olmadan yaşamaya alışacaktı; daha şimdiden anılan soluklaşmaya başlamıştı bile.

Hermes, hürriyetine kavuştuktan sonraki ilk düşüncesiz-kk döneminde büyük hatalar yaptığını biliyordu. Ondaki tanrısal ahlâk noksanlığı dışarıdan komik görünüyorsa da, kendi içinde berbat bir hal almıştı. Bıkkınlık ve hırçınlık onu gitgide arsızlıktan ziyade ahlâksızlığı savunur duruma düşürmüştü. Gerçi bu onun belli bir noktaya kadar hoşuna gidiyorsa da, kesinlikle bir tanrıya yakışır bir durum değildi bu.

İnsan dünyasında zaman 1993 yılını gösteriyordu. Palâa Kaimeni'ye zincirlenişinden bu yana 2190, özgürlüğe kavuşmasının üzerinden ise sadece iki yıl geçmişti. Hermes, tıpkı Kyllenie mağarasında doğduğu an gibi, her şeye yeniden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Hatta Büyük Tanrıça'ran maiyetinde bir Phakus olarak taşındığı ve sadece erkek bir tanrı fikrini temsil ettiği zamandan bile önce başlamalıydı.

Fakat hata denilen şey nedir ki? Eskiden beri bildiği bir şey vardı: Oyunun kurallarını tersine

çevirmeyi başarırırsan, yaptığın hataları da bir zafere dönüştürebilirsin. Her şeyi kendi işine geldiği gibi tersine çevirmek, onun uzmanlık alanıydı. Artık televizyon kanallarında çağın ruhunu canlandırdığı günlerden daha tedbirli ve dikkatliydi. Evet, Hermes adı oldukça zarar görmüştü ve onsu devam eden programlar zarar vermeye hâlâ devam ediyorlardı.

Fakat elinde bazı kozlar vardı şimdi: Dünyayı ve rakibi Hephaistos'u tanıyordu artık. Alacakaranlığın Tanrı sı olarak görünmez olma becerisine sahipti, canı istediği zaman kurnazca ve zekice küçülmenin ustasıydı. Küçük bir şehirde bir yıl süreyle genç bir kitapçı çırağı olarak çalışmış ve Üç Göğüslü Okuma Tanrıçası'na hizmet etmişti. Tanrıçanın dükkân girişinden caddeye kadar uzanan sembolleri, Hermes'e bir zamanların Büyük Tanrıçası'nı hatırlatmıştı. Kitapları okuyabilmesi için âsâsıyla onlara dokunması yeterli olduğundan, Hephaistos'un öteden beri itici bulduğu matematik kitapları dışında, kitaplardan öğrenilecek ne varsa neredeyse tümünü öğrenmişti. Bir süre çağın ruhunu oynadığı için, ilgisi şimdi tümüyle çağın ruhunun karşıtını işleyen kitaplara yönelmişti. Kesinlikle az satan kitaplar değildi bunlar! Belki bir gün gerçekten asrın ruhu olabilirim, diye geçiriyordu içinden Hermes, fakat bunun ne zaman olacağına kendim karar vereceğim, Hephaistos'un medya işletmeciliği değil! O zaman arsızlık şimdiye kadar olduğu gibi tanrısızlık, pislik, aşağılık, soygunculuk, üç kağıtçılık, düşkünlük olarak görülmeyecek. Tam aksine, benim kontrolümde insanların neşeli ve bilgili olmalarını sağlayacak, hatta onlara mutluluk bile verecektir. Tamam, insanlar çok fazla umurunda değil (güzel kadınlar hariç), ama Hermes isminin değerini tümüyle yitirmesini de arzulamam doğrusu.

Elbette ki Hephaistos onun izini sürerek, âsâsını, şapkasını ve sandaletlerini almaya çalışacaktı. Fakat o da bir hata yapmıştı: Hermes'e kendi yöntemlerinin tümünü ifşa etmişti. Hermes hiçbir metale yaklaşmıyor, hatta nereden dinlenebileceğini ânında öğrenebilmek için bazen yanında bir metal detektörü bile bulunduruyordu - fakat işi biter bitmez bu aletin yanından da uzaklaşması gerekiyordu. Ayrıca bu ülkedeki jöle ve jelatin satıcılarının neredeyse tümünün Hephaistos'la işbirliği yaptığını ve eklern gıdalarının her türlüşününün hırsızlığa karşı son derece iyi korunduğunu fark etti. Fakat tüm bu önlemler göze görünmeyen ve üstelik de uçabilen birisine karşı ne işe yarardı ki? Demirciler Tanrısı, Hermes'in onlarla bağlantı kuracağı ihtimalini göz önünde bulundurarak, tanrıları ve cinleri daha sıkı kontrol etmeye başlamıştı. Fakat bu konuda da onun yeteneklerini küçümsemişti; çünkü Hermes bazı ölümlülerle de ilişki kuruyordu. Örneğin Till Eulenspiegel. Athena'ya niçin Atina'dan ayrılmama cezası verildiğini biliyordu: çünkü Hephaistos onun ruhunu ele geçirememişti. Athena da onun gibi icatların ve zanaatların tanrıçasıydı; ayrıca onu korkutmak veya köşeye sıkıştırmak mümkün değildi. Hephaistos'un elinden onu dış dünyadan soyutlamaktan başka bir şey gelmemişti. Ve Yorkshire'da içinde Robin Hood'un gizlendiği bir koç, ona son Delphi kehanetini ifşa etti: Hermes ve Apollon birlikte hareket ettikleri takdirde, dünyada her şey daha da kötüye gidecektir. "Kimin açısından kötüye gidecek?" diye sormuştu Hermes.

Bir süre en azından birkaç çocuğu, çocukları kendisi ve adı için kazanmaya çalıştı, çünkü onlar doğuştan birer Hermetiktiler: Ne yapacağı belli olmayan, korkusuz, tasasız, gözü pek. Öğrenme merakı ile yanıp tutuşuyor ve bundan utanç duymuyorlardı. Ne yazık ki bu türden olumlu özellikleri yetişkinliğe taşıyacak kavramlardan yoksun oldukları için, bir süre sonra onları yitirmekteydiler. Yine de Hermes bu çocukları daha bağımsız hale getirmeyi başarabiliyordu. Okulda kopya çekiyor veya çektiriyorlardı, arada bir sınıfta kaldıkları oluyordu, hatta Hermetik bir eğlence tarzıyla eşyalarını bile çaldırmaktaydılar. Böylece yaşam oyunundan zevk almayı öğreniyorlardı; fakat kaskatı bir disiplinin baskısı altında ya asimile oluyor, ya da tümüyle kanunsuzlaşıyorlardı.

Çocuklar aynı zamanda iyi birer gizlenme mekânıydılar, çünkü dışıya gitmedikleri zamanlarda yanlarında neredeyse hiç metal buldurmuyorlardı. Hermes'in tek yapması gereken, onları kot pantolon giymemeye ikna etmektir. Fermuarlar Hephaistos için iyi bir haber alma aracıydı. Hermes için kolay bir işti bu, beynine girdiği kişide kot pantolonun kaşınıtı yaptığı hissini uyandırması yeterli oluyordu. Londra'da Margret adında küçük bir kıza "Villon ve Şişko Margot Baladı"nı kusursuz bir Fransızca ile söylemesini öğretti. Oysa kız bu şarkıyı daha önce başka hiçbir yerde duymamıştı. Margret parkın kenarında bulunan büyük bir evde yaşamaktaydı, son derece asil ve kibar bir anne babaya sahipti. Küçük kızın "... kendimizi evimizde hissettiğimiz bu genelevde" sözleriyle başlayan şarkısı bütün Fransız üstatlarının beğenisini kazanmıştı. Doğal olarak Margret hemen televizyona çıkarıldı. Hephaistos durumdan kuşkulandı ve bu işe sebep olanı yakalamak istiyordu.

Hermes kendi tarzında insanları bulma konusunda, kendine has güçlüklerle karşılaşmaktaydı. Bunun nedeni ise şuydu: Bu insanlar merak, doğal kavrama, cesaret, kendilerini veya başkalarını değiştirme hevesi gibi önemli özelliklere sahiptiler, ancak toplumda kendilerine bir yer edinme konusunda güçlük çekiyorlardı. Aralarında memur, mühendis ve iş adamı olanlar pek azdı; daha çok coşkulu birer şarkıcı, yazar, kayakçı, fahişe, tasarımcı veya dolandırıcı olarak dünyayı dolaşmaktaydılar. Fakat en kötüsü bu değildi: Sistem tarafından "üçüncü kişiyi rahatsız etmek" veya "terbiyesizlik" olarak eleştirilen ve küçümsenen "etkin meraklılık", uzun süredir tanrısız kalmaktan dolayı gerçekten de şiddet eğilimleri içermeye başlamıştı. Hermetikler çoğunlukla alkol bağımlısı ve şiddet yanlısıydı. Cezaevleri onlarla doluydu. Arada cılız bir devrim yapmayı başarıyorlarsa da, bu onları daha da çok bitirmekten başka bir işe yaramıyordu. Korkunç şeyler yapmışlar, dünyayı savaflara boğmuşlardı. Hermes, tanrısız kalan Hermetiklerin Hephaistos'un planları için biçilmiş kaftan olduklarını yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Ne de olsa yeni şeyler üretebilmesi için onun da belli bir oranda yıkıcı olması gerekiyordu.

Hermes, eski zamanlarda bütün tanrıların yaptığı gibi genelde zengin ve mutlu insanların yanında olmuş, uygun birisini bulduğu anda onu zengin ve mutlu etmekte de tereddüt etmemişti. Çünkü o takdirde söz konusu kişinin kendisine saygı göstereceğinden ve adını anacağından emin oluyordu. Fakat bu durumun artık değiştiğini fark ediyordu. Bu çağda birisinin zengin olmasında tanrıların hiçbir katkısı yoktu. Yeni düzen imkân veriyordu buna. Zengin olan bu kişiler ise normalde olması gerektiği gibi mutlu olmuyorlardı, aksine daha çok hesapçı ve cimri insanlar ortaya çıkıyordu. "Elit tabaka" adı verilen bu insanlar arasında Hermes kendisine ait olanları ne bulabiliyor, ne de yerlerini belirleyebiliyordu. Onları bulduğu yerlerde ise gereğinden çok fazla kör bir yıkıcılık hüküm sürüyordu.

Biraz önce gitar çalmasını düzelttiği on dört yaşındaki yetenekli bir çocuğun beyninde iken, hiç beklemediği bir anda kendisini kara derili yabancıların evini yakmak isteyen sarhoş bir yeni yetme sürüsünün içinde buluverdi. Bunun eğlenceli olduğunu öne sürüyorlarsa da, bu eylemi belli bir emir ve görev çerçevesinde gerçekleştirdiklerini düşünüyorlardı. Sarhoşlukları elverdiği oranca kendilerini politik olarak nitelendiriyorlardı - kendilerini ifade edecek başka bir kavram bulamamışlardı zaten.

Hermes, başkalarının ölümüne engel olmak gibi bir görevi olduğunu düşünmüyordu. Fakat burada yaşananlar onu oldukça öfkelenmişti. Bu genç adama tanrılar gibi gitar çalmasını öğretebilirdi. Ancak başkalarını yalan dolanla bu tür zalim eylemlere yönlendirmesine asla izin veremezdi. Beynin

sinir uçlarına hiç de dostça olmayan birkaç dokunuştan sonra, delikanlı öylesine şiddetli baş ağrılarına maruz kalmıştı ki, eve gidip yatmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu. Hermes tam o anda ev sahibinin kulağından atlayarak on saniyeden kısa bir süre zarfında orada bulunanların ceplerindeki tüm çakmak ve kibrit kutularını, hatta benzin bidonunu dahi aşırıverdi. Kavga apansız kopmuş, gençlerin tümü birbirlerine girmişti. Hermes herkesin bu kavgadan kendi payına düşeni almasını sağlıyordu. sonra kapkara çıplaklığı ile ortaya çıkıverdi: "Bu kadar yeter mi dersiniz?"

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu birisi şaşkınlıkla. Gençlerin tümü birden Hermes'in üzerine çullandı; onu yakalamak istiyorlardı. Hermes esasını yavaşça kaldırdı ve gençlerin hızla dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Canlan çok yanmıştı, fakat şaşkınlıktan feryat dahi etmeyi unutmuşlardı.

"Lanet olsun! Sen de kimsin?" diye sordu içlerinden biri.

"Uzun Yolların ve Yabancıların Tanrısı'yım. Doğumumdan hemen sonra iyi niyetli bir kaplumbağayı öldürdüm, birkaç yıl sonra ise kötü niyetli, çok gözlü Argus'u. En iyisi düşündüklerinizi kesinlikle yapmayın ve hemen evlerinize gidin!" Gençler Hermes'in kendilerine gidebileceklerini söylediğini anlamışlardı. Bacaklarının var gücüyle koşarak oradan uzaklaştılar.

Gece ve şafak vakti, onun saatiydi. Arsızlık ve gizlice yapılan işler ise, onun mesleği. Fakat bu iki özelliği kundaklama gibi rezil bir işte kullanılırsa, işte o zaman müdahale etmeliydi. Ne yazık ki her yerde aynı anda olamıyordu. Eğer geceyi bilge, hatta fazlasıyla bilge Aristoteles'in karısıyla geçirmek yerine, Heros traf m beynine müdahale ermeye ayırsaydı, Efes'teki Artemis tapmağı yanmış olmazdı.

Her şeyi kavramıştı artık: Hephaistos'un iletişim ve medya yönetimi, tanrısal sağırlığın efendisi olmakla kalmamış, bu durumu kendi amaçları doğrultusunda da kullanmıştı. Apollon ve diğerlerinin niçin geri çekildiklerini şimdi daha iyi anlıyordu. Fakat artık o, yani Hermes, geri dönmüştü. Bundan sonrası ancak daha iyi olabilirdi, ya da en azından daha eğlenceli.

Doğru, başlangıçta yanlışları olmuştu ve ne yazık ki Hephaistos'un mantığı ile hareket etmişti. Yaptığı hatalar olayları kritikləştirmekle birlikte, aynı zamanda daha da belirgin hale getirmişti. Onun televizyon programlarından sonra her tarafta çılgınlık belirtileri görülmeye başlanmıştı. Demek ki tüm bu zaman zarfında ateşin altındaki köz gibi gizlice yanıp durmuştu. Bu, tanrılar tarafından yönlendirilebilen bilinçli ve hissi bir tutku değil, ondan ziyade boşluk ve umursamazlıktan meydana gelmiş bir hilkat garibesi idi. Nefretten çılgına dönmüş Hermetiklerin saçmalıklarının karşısında, kendilerini dürüst olarak gören insanların öfkesi durmaktaydı. "Sana yapılmasını istemediğin şeyi, sen de başkasına yapma." Zevk alınabilecek hiçbir şeyin yapılmamasını isteyen bu cümle, boş boş ortalıkta dolanarak sürekli hiçbir şey yapılmamasını öğütleyen "hiçbir şey yapmayan insanlar" üretmekteydi. Onların ruhları da aynı umursamazlıkla dolu olduğu için, basit parolalarla harekete geçirilebilecek türdendi. Burada eksik olan Işığın, Aydınlanmanın ve Adaletin Tanrısı Apollon'du.

Hermes böylece bütün büyük otelleri taradı ve Apollon'u Barcelona'daki "Holly Inn"de buldu. Tıpkı Hermes ve Hephaistos gibi Zeus'un oğlu olan bir zamanların o büyük tanrısı, şimdi bütün gününü sütsüz kahvesini yudumlayarak ve sıkın bir ifadeyle gazete okuyarak geçiriyordu! Dış görünümü "kafası çalışan filozofları" andırıyordu. Alnına yatay tasa kırışıklıkları ve dikey yoğunlaşma kırışıklıklarından oluşan bir tel örgü gömülüydü, derin düşünceler taşıyan insanların çizgileriydi bunlar. Onu gözetlemek çocuk oyuncağı gibiydi, çünkü sadece televizyon izlemek üzere odasına

çıkığı zaman kaldırıyordu başını gazeteden.

Hermes, kendi görüntüsünde Apollon'un odasına girdi. Üzerinde bir garsondan çalınmış giysiler vardı, elinde ise bir kahve tepsisi taşıyordu.

"Seninle konuşmak istemiyorum" diyen Apollon, herhangi bir kültür programını kaçırmamak için televizyonun uzaktan kumandasına bastı.

"Bizi birbirimizin yolundan çekilmeye zorlayan kehanete -nasıl bir şeydi acaba?- inanıyor musun yoksa?"

"Delphi kehanetlerine ben bile inanmazsam, başka kim inanır ki? Birlikte hiçbir iş yapmamalıyız, bu bütün evrene kötülükten başka bir şey getirmez."

"Ben bir okur olduğum için, bu söylediğinin tam tersinin gerçekleşeceğini düşünüyorum."

"Girmeni istiyorum."

"Adalet çok tuhaf bir hal almış artık; eskisi gibi yeni adalet üretmiyor, aksine yalnızca yıkmaktan zevk alıyor. Ben bile rahatsız oluyorum bundan. Sadece demirci seviniyor buna, çünkü bu pislikten bile yeni bir strateji geliştirebileceğini gösterme olanağı bulduğu için çok mutlu.. "

"Haydi, git artık! Nutuklardan nefret ederim! Artık yalnızca sanat ile ilgileniyorum."

"Pekâlâ, o halde giderayak sana bir iyilik yapayım da veda ederken bir rap parçası sunayım. Sakın korkma, her şey notaya uygun!"

Hermes, şaşkınlıktan donakalan Apollon'a gitgide saldırganlaşan şarkı sözleriyle onun ve "asil inziyası" hakkında düşündüklerini söyledi. Ayrıca kendi adamlarının, yani Hermetiklerin, Apollon tarafından terk edilmiş Apolloniklere karşı fazla bir şanslarının olmadığını. Onlar sadece "okul müdürlerinin" varlığı durumunda dünyanın bir düzene gireceğine inanan "okul müdürleri" olmuşlardı.

Apollon ise görünürde olayın sadece sanatsal boyutuyla ilgileniyor, başarılı geçişlerde veya ses düşmelerinde alnını icap ettiği yönde kırıştırıyordu. Fakat yine de Hermes'in şikayetlerinin kendisine ulaşmasını engelleyememişti.

Rap parçası sona erdiğinde Hermes'e baktı: "Geri dönüşünle birlikte ortalığı epey karıştırmışa benziyorsun!"

"Evet, haklısın. Fakat şimdi ne yazık ki gitmeliyim" diye karşılık verdi Hermes. Asasını kendi gözlerinin önüne getirir getirmez görünmez oldu. Birkaç saniye içerisinde onu tutuklamak veya eşyalarını çalmak için Hephaistos'un göndereceği özel timin odaya dalacağını biliyordu. Söylenmesi gerekenlerin tümünü şarkıyla ifade etmişti. Şimdi vakit geçirmeden Zeus'u bulmak zorundaydı, çünkü onun gücü olmadan her şey boşunaydı.

Helle'yi aramaya hemen başlamadı. Kız mutlaka Hephaistos tarafından göz hapsinde tutuluyor ve attığı her adım izleniyordu. Sonuçta o da başından beri yalnızca âşık olmakla kalmamış, aynı zamanda

babasının bir ajanı ve yemi olmuştu. Hermes özlemle onun vücudunu düşündü, fakat Hephaistos'u büyük bir poker partisinde iktidardan düşürecek bir yol bulana kadar sabretmesi gerekiyordu. Çünkü onun en büyük zaafının ne olduğunu çok iyi biliyordu: Büyüklük kompleksi. Vıcık vıcık yağlı sürgülü hesap cetveli ile demirci kendisini dünyanın en iyi oyuncusu olarak görüyordu.

Uçaktan baktığı zaman Amerika ona bir ışık oyunu gibi geldi. Su yolları menderesler çiziyor, göller, nehirler ve bataklıklar öğleden sonrası güneşinin ışıkları altında parıltılar saçıyor.

Fakat burada "öğleden sonra" ne anlama gelmekteydi? Atlantik uçuşu ona beklenmedik bir keyifsizlik vermişti: Rahatının sağlanması için karanlığın düzenli olarak geri gelmesine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu o güne dek bilmiyordu. Uçak öğleden önce Berlin'den ayrılmıştı, öğle vakti Paris'e ulaşmış, öğleden sonra ise -on bir saat sonra!- St. Louis'e varmıştı.

Seyahati, St. Louis'te bulunan Washington Üniversitesi'nde Alman Filolojisi profesörü olan bir adamın kafasında geçiriyordu. Sürekli olarak roman okuyan adamın kafası aslında hoş bir yolculuk mekânıydı, fakat ne yazık ki Almanca düşünüyordu. Hermes bir süre Amerikanca'ya daha iyi hazırlanabilme olanağı bulmayı umduğu kafaları incelemişti, fakat diğer yolcular uçuş boyunca ya müzik dinlemişler, ya da film izlemişlerdi. Yorgun olmamasına rağmen gözlerini bir türlü açamıyordu: Amerika'yı gözleri kamaştıracak denli ışıklı bir gece olarak yaşıyordu. Neyse ki bu durumun bir faydası da vardı, az sonra Forest Park'ında Zeus'u arayabilecekti. Fakat düşündüğü kadar kolay değildi bunu yapmak; çünkü oyuncular araziye uygun taşıtlarda hareket ediyor ve yalnızca topa vurmak için aşağı iniyorlardı. Nihayet ayakta iki oyuncuya rastladı ve onlara orta yaşlı, gür sakallı, buraya sık sık golf oynamaya gelen birisini tanıyıp tanımadıklarını sordu.

"Sakalk mı? Evet, Hollywood'dan gelen gürültücü emekliden söz ediyorsun herhalde" dedi adamlardan biri. "Biz ona Jovy deriz. Vuruşları şimşek kadar hızlıdır ve her defasında gereğinden uzağa düşer. Karşıdaki Skinker Bulvarı'nda biraz dolaşırsanız, büyük ihtimalle ona rastlarsınız. Bir defasında yaptığı bir vuruş sonucu fırlayan top ta East St. Lois'e kadar uçmuş ve bir benzinciye isabet etmişti. Neyse ki ciddi bir kaza olmadı."

"O halde çok fazla miktarda top harcıyor olmalı. Özel olarak kullandığı bir markası olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu Hermes. Zeus'a ulaşmak için aklına bir fikir gelmişti.

Adam arkadaşına döndü: "Yaşlı Jovy hangi toplarla oynar, bir fikrin var mı ?"

"Titleist ve Maxfli. Son zamanlarda ise Renegade" diye cevap verdi adam gözünü bile kırpmadan. "Ancak kesin olan bir şey var ki, topların bulunduğu yerde, o asla bulunmaz."

Her ikisi de onu bugün görmemişti, fakat bunun bir önemi yoktu. Park yolunda ilerleyen Hermes, bisiklet tamir etmekle meşgul olan birkaç çocuğa, buralarda iri yarı, sakallı ve yaşlı bir adamı görüp görmediklerini sordu. "Tabii ya!" diye bağırان çocuklar, ona hayvanat bahçesine giden yolu tarif ettiler. Orada küçük bir masanın başında oturuyor, kendi kendine ve başkalarıyla konuşup duruyordu. Fakat orada kendi kendine mırıldanarak oturan adam, her on dakikada bir -vinçle kaldırılmışçasına- ayağa kalkar ve türlerin oluşumunu anlatan Charles Darwin adında insan görünümü bir maketti sadece. Onu en çok çocuklar seviyordu. Ayağa kalkması için sabırsızlıkla sesleniyorlardı ona: "Come on, come on, talk!" Ta ki Darwin ayağa kalkıp konuşana kadar...

Anlaşılan insanlar jet uçuşlarından tanrılar kadar çok etkilenmiyorlardı, çünkü tanrılarının uykuya ihtiyacı yoktu. İnsanlar, uyuma ve uyumama arasındaki dengeyi ayarlamak suretiyle üç günün içerisinde Amerikalı olabilmekteydiler, Hermes'in ise böyle bir olanağı yoktu. Onun gün ve geceyle olan ilişkisi asla değiştirilemezdi. O bir Yunan tanrısıydı ve nerede olursa olsun, öyle kalacaktı. Zeus'un bunun üstesinden nasıl geldiğini merak ediyordu. En kötüsü de, kıtadan kıtaya yapılan son derece süratli uçuşlardı. Hermes bir daha iki saatten uzun bir süreyle hiçbir uçağa binmeyecekti, yerden havalanmama veya bir daire etrafında uçuşma koşulu hariç elbette.

Hermes bir spor mağazasına girerek doğru marka golf toplarından birkaç kutu çaldı ve yola koyuldu. Bir kez daha St. Lois'in aşağı kısımlarını dolaştı, baş aşağı duran kocaman, yuvarlak hatlı bir "V" şeklindeki Mississippi'nin üzerinden süzüldü ve İllinois'taki New Athen'e uçmak için yeterince uzun bir bulut kollamaya başladı. Mark Twain'in doğum yeri olan Hannibal ne yazık ki yol üstünde değildi. Üç Göğüslü Tanrıça'nın çırağı olduğu dönem, onun maceralarını anlatan kitapları âsâsının arkasıyla dokunmak suretiyle değil, ona olan hayranlığından dolayı, insanlara özgü bir biçimde, ağır ağır okumuştur.

New Athen, Kaskasia adında bir nehrin kenarına kurulu, çanak antenler ve Amerikan bayrakları ile donatılmış, beyaz badanalı tahta evlerden ibaret küçük bir kent olarak karşısına çıktı. Kentin merkezinde içinde bir basketbol sahası bulunan bir savaş anıtı göze çarpıyordu. New Athen'de işsiz birçok madenci bulunmaktaydı. Balığa gitmedikleri veya evlerini badanalamadıkları zamanlarda "Marilyns Restaurant" ta pinekleyerek balık kızartması ve patates cipsi yiyor, bu arada da akıl almaz miktarlarda buzlu limonata içiyorlardı. O anda arka odalarda okçuluk yarışması yapılıyordu, fakat ne yazık ki Zeus olmadan. Hermes bir süre için, bazı kafalarda yarışmayı izledikten sonra, onun adını bilen ve bir şekilde Yunanistan'la bağdaştıran kişinin kazanmasını sağladı. Fakat Hermes ismini nereden bildiğini şahsın kendisi dahi hatırlamıyordu.

Ancak Jove adında birini hepsi de tanıyordu. Kendisi bugün burada değildi. Onun on mil ötede Sparta'da olduğunu tahmin ediyorlardı, çünkü arada bir oraya giderdi. Genç bir hatun yüzünden, dedi içlerinden biri herkes tarafından duyulabilecek bir sesle. Salondakilerin tümü kahkahalarla güldü. Sonra ona Jove'ın evini gösterdiler; girişinde boş saksılar ve sütunlar olan beyaz, eski bir villaydı burası. Karşısında su deposu ve karakol binası vardı. Hermes, kendi kendine Zeus'un nasıl olup da böyle bir yerde yaşayabileceğini düşündü. Belki de isminden ötürüydü. Herhalde işin içine biraz da nostalji karışmıştı...

Şimdi de bir sürü maden ocağının bulunduğu bir bölgenin üstünden uçuyordu. Aşağıda bir yığın su tahliye pompası göze çarpıyordu. Hephaistos, yer altını delik deşik etmişti. "Illinois Central" adlı tren katarları o kadar uzundu ki, dört tane büyük dizel lokomotif tarafından çekilmelerine rağmen ancak çok yavaş bir şekilde yol alabilmekteydiler. Sparta, güneydoğuya göre biraz daha büyük bir kentti. Vakit tahmini olarak akşam olmalıydı, fakat Hermes'e karartılmış gündüz gibi geliyordu.

Tıpkı bir araba galerisine benzeyen itfaiye binası, şehrin gururu idi. Büyük camların arkasında kromajları pırıl pırıl parlayan itfaiye araçları göze çarpıyordu, girişte ise yanık kokusu almak için ısrarla burunlarını ileri doğru uzatan, alçıdan yapılma iki asil av köpeği bulunmaktaydı.

"Affedersiniz" dedi Hermes tam o anda evine girmeye hazırlanan kızıl saçlı güzel bir kadına, "bana içmek için ikram edecek bir şeylerinizin olduğunu düşünüyor musunuz?" Güzel kadın büyülenmiş

gözlerle bakıyordu ona: "Aman tanrım, senin gibi birisinin Sparta'da ne işi var?" Kadının adı Nelly'di. Kocasını yoktu ve neyse ki çoktan uyumuş olan üç çocuğu vardı. Kısa bir düşünmenin arkasından onu evine davet etti, sonra da jelatinli gıdalar, anlaşılabilir Amerikalılar tarafından kutsal sayılan buzlu su ve kırk kadar televizyon kanalı ile ağırladı. Her halükârda Hermes'i oldukça heyecanlandırmayı başarmıştı. Hermes ona baterist Charles'ı tanıyıp tanımadığını sordu. Evet, onu tanıyordu, hatta okul döneminde onunla çıkmışlardı bile. Bütün bunlar onun Avrupa macerasından çok önce olmuştu.

"Orada çok şeyler öğrendi. Şimdi, Atlanta'da *Just Jazz* adlı bir gece kulübünde çalışıyor."

Aradan geçen zaman zarfında Hermes, Charles'ın kafasında geçirdiği iki günü neredeyse minnet duygularıyla anmaya başlamıştı: Diğer insanlar ondan çok daha beterdiler. Onu ziyaret etmeye karar verdi.

sonra da Zeus'u sordu. Tabii ki tanıyordu onu Nelly! Üç çocuğu da ondandı. Hermes'in kendisinin bir tanrı olduğunu açıklamasından sonra, bir kâğıt parçasının üzerine Zeus'un şu an nerede olduğunu yazdı: Atlanta. Zeus, ona orada oturduğunu söylemişti. Genelde Peachtree Street'de bir gökdelenin en üst katındaki küçük bir Yunan tapınağında ikâmet etmekteydi.

Sabah olur olmaz Hermes Çilli Nell'in yanından ayrıldı, halbuki kadın onunla bir süre daha beraber olabilmeyi çok isterdi. Neyse ki gökyüzü bulutlarla tamamen örtülüydü. Atlanta'ya gelince adı geçen çatıdaki tapınağın içine daldı. Zeus ortada yoktu! Çatıda ikinci bir tapınak daha olduğunu fark etti, fakat orada da yoktu. Hephaistos'un dünyasına ne kadar kızarsa kızsın, tanrıların isimlerinin telefon rehberine kayıtlı olmayışlarına, hatta telefon dahi bulundurmadıklarına bozulmaya başlamıştı. Acaba şimdi onu nerede aramalıydı?

St. Lois'e geri dönmeye ve Zeus gelene kadar golf sahasında beklemeye karar verdi. Fakat Charles'ı görmeden şehirden ayrılmak istemediği için, bir süre sokaklarda dolaşarak insanları izledi. İster St. Lois, ister New Athen, isterse de Sparta'da olsun, her yerde aynı şeyi fark ediyordu: İnsanlar yaya yürümekten özenle kaçınıyorlardı, fakat bunu neden yaptıklarının farkında değillerdi. Acaba onursuz veya tehlikeli bir iş miydi bu? Yürümesini seven insanlar yığınla para harcayarak evlerine elektrikli yürüyen şeritler alıyor, kimselere göstermeden sırtlarından ter akana kadar yerlerinde sayarak yürüyorlardı.

Bu ülkede bir konuda oldukça rahat ediyordu: Kendi görüntüsü ile ortaya çıktığında, koyu teninden dolayı kimsenin gözüne banmıyordu. Afrikalı veya Afro-Amerikalı olarak değerlendirilmesi ise, onu hiç rahatsız etmiyordu. İnsanlara kendisinin Avrupa'dan gelen tütsülenmiş bir tanrı olduğunu anlatmaya çalışmaktansa, sessiz kalmak daha kolaydı.

Rastladığı yöre cinleri ise, genellikle kızıl derili çıkıyordu. *Ombra* yerine daha sert bir şey içiyor ve iki yüz yıldır beyaz işgalcilere karşı müthiş bir kin besliyorlardı. Hermes, bütün yöre cinlerinin nefret ettiği bir halkın mentalitesinin bundan mutlaka etkileneceğini düşünüyordu. Buna bir de beyazların, özgürlük ve demokrasi sayılmazsa, kendilerine ait ruhlarının olmayışı da eklenmekteydi. Bu ülkede henüz yeterince uzun süredir bulunmuyorlardı.

Aynı akşam Tula Street'deki kulübe gitti. Charles'ın kafasına girerek, durumunun nasıl olduğuna söyle

bir baktı. Aşk yaşamındaki beceriksizliği devam etmekteydi. Ama şimdi yanında ondan hoşlanan bir kadın vardı. Müzisyen olarak epey sıkı çalışmışsa da, Hermes'in ona gemide gösterdiklerinin ötesine gidememişti. Hermes ona biraz daha yardımcı olmaya karar verdi. Charles, gece yarısı (aslına bakılırsa karanlık bir öğle vakti) o kadar çılgınca çalmıştı ki, ünlü bir zenci müzisyen ve beyaz bir kadın sahneye gelerek, onu tebrik ettiler. Hermes, Charles'ın gözlerinden kadına yakından baktığında, içi sevinçle sarsıldı: Bu, Helle idi.

Helle, Spartalı'ya Helga Herdhitze'nin borçlarını geri ödemek istiyordu. Ona 16.000 Dolarlık bir zarf verdi. Hermes, Charles'tan dışarı atladı, giysilerini getirdi, giyindi ve kendini görünür kıldı. Helle en küçük bir şaşkınlık belirtisi bile göstermemişti. Hermes, her ne kadar saklamaya çalışsa da, onu ne kadar sevindiğinin farkındaydı. "Çok safsın" dedi Helle ona kırılgan bir sesle ve kulağına birtakım uyarılar fisıldadı. Fakat kız o kadar güzeldi ki, Hermes ona hayran hayran bakıyor ve söylediklerinin tek kelimesini bile işitmiyordu. Aklından ilk olarak şunları geçirdi: Tam benim hoşlandığım kulaklara sahip. sonra da düşünmeye devam etti: Hemen tüyelim buradan! Tula Street'e en yakın bir yatağa atlayalım, onun göğüslerini mıncıklamak, büyük başlı balığımı o bereketli nehre salmak istiyorum. Doğal olarak bu beklentisini ona farklı sözlerle aktardı. Fakat aldığı yanıt nasıl olsa değişmeyecekti: "Boş versene!" Helle ona şu an için onunla beraber olmak istemediğini söyledi. Önce kendisine güzel, romantik ve saygılı bir mektup yazmalı, sonra da alacağı cevabı beklemeliydi. Evet, beklemeliydi! Önümüzdeki günlerde Seattle'daki Washington Athletic Club'de bulunacaktı. Hermes'in kendisini dinlemeyi başardığını fark eden Helle, ona dikkatli olmasını, Hephaistos'un ajanlarının çoktan peşine düştüklerini söyledi. Aslında ABD gayet iyi bir saklanma mekânı sayılırdı, zira her tarafta bulunan klima donanımları, birilerini gizlice dinlemek isteyenlerin canını fena halde sıkabiliyordu. Bu arada Zeus'un buralarda olmadığını da söyledi, her birkaç yüzyılda bir yaptığı gibi, kardeşi Hades'i ziyarete gitmişti. Ortaya çıkar çıkmaz da etrafını bir ajan bulutu sarıyordu. Önemli bir şey de, Hermes'in hiç bir koşulda Seattle kentine gitmemesi gerektiği idi. Burası Hephaistos'un karargâhı idi. Hiçbir şey onun gözünden asla kaçamazdı - ne bir fare, ne de anti-lemnik bir sözcük.

Helle sözlerini bitirdikten sonra birkaç saniye sessizliğe büründü, Hermes'e sarılarak onu öptü ve aniden ortadan kayboldu.

Hephaistos, Washington Athletic Clup'ün en üst katındaki perdenin arkasında oturmaktaydı. Elinde bir dürbün vardı. Saat sabahın dokuzuydu, kahvaltısını yapmıştı, sinema, daha doğrusu onun sineması ise saat onda açılıyordu. Karşı taraftaki Seattle Hilton'un ön cephesini gözetleyerek ilgi çekici çiftleri, ya da en azından giyinik olmayan kadınlar bulmaya çalışıyordu. Yaptığı iş oldukça çocukçaydı, çünkü istediği takdirde dünyanın her odasına göz atacak yeterlikte teknik donanımlara sahipti. Fakat röntgencilik ona ayrı bir zevk veriyor, onu birkaç yüzyıl kadar geriye götürüyordu. Ne yazık ki bugün kayda değer bir manzara ile karşılaşamamıştı. Bu durum, Sheraton'un arka tarafı için de geçerliydi.

Hephaistos masaya geri döndü, içinde buz parçaları sakırdayan suyunu içti ve "Omnidome" adlı filminin gösterime girmesine kadar nasıl vakit geçirebileceğini düşünmeye başladı. Ceketinin iç cebinden buruşmuş ve sararmış bir kâğıt parçasına yazılı olan kehaneti çıkardı; hem gerçeğini, hem de sahtesini. Her ikisini tekrar tekrar okumanın ve olası yorumları gözden geçirmenin yararı vardı. Ona çeyrek kala telefon çaldı: Araba hazır. Hephaistos asansöre yöneldi. Saat tam onda balık pazarında indi ve koltuk değneklerini takırdatarak sinemanın bulunduğu akvaryuma doğru ilerlemeye

başladı. Hazır Seattle'e kadar gelmişken, perde arkasındaki rejisörünün kendisi olduğu filmi izleyerek başlamalıydı güne: 18 Mayıs 1980: St. Helen yanardağının infilâkı...

Omnidome adlı sinema salonunun işletmecileri ondan hoşlanmamalarına rağmen, sürekli müşteri olduğu için ona katlanıyorlardı. Hephaistos film seyrederken sanki bir küçük yanardağ imişçesine sigara içmekten ve öksürmekten kendisini bir türlü vazgeçiremiyordu. Üstelik ödemelerini de sürekli olarak slipten geçirilemeyen zümrüt bir kredi kartı ile yapıyordu. Kartın üzerindeki bilgilerin tek tek elle yazılması epey zahmetli bir işti, fakat Hephaistos bunu yapmaktan özel bir zevk alıyordu. Bütün dünyada beş adet zümrüt kredi kartı bulunmaktaydı ve tümü de ona aitti.

Hephaistos parlayan gözlerle kraterden yükselen yoğun dumana zevkle bakıyordu. Dağdan aşağı akan kızgın lav önüne çıkan tüm ağaç ve bitkileri bir anda yok ediyor, göz açıp kapayana kadar geçen süre zarfında apartman büyüklüğündeki kaya parçaları gökyüzüne fırlıyordu. Çekimler ısıya dayanıklı bir helikopterden, ısıya dayanıklı bir kiklop tarafından gerçekleştirilmişti. Ancak kiklop mesafeyi tam olarak tayin edemediği için, kameranın netlik ayarını da tam olarak yapamamıştı.

Ancak yanardağ patlamaları ve depremler, Hephaistos için çoktan geçmişte kalan oyunlardı. Onun tüm kışkırtmalarına karşın, yaşlı dünya artık Strongyli veya Krakatoa gibi etkileyici felaketlere izin vermiyordu. Tahrip etme zevkini başka yollarla tatmin etmeye karar veren Hephaistos, tüm zamanların en iyi filmini yapmaya karar vermişti - kendisinden başka izleyici olmasa bile.

Fakat bu arada yirminci defadır izlediği filmin, ona ilk baştaki tadı vermediğini de fark etmişti. Sigarasından son nefesi çekti, topallayarak dışarı çıktı ve şoförüne helikopteri balık pazarına göndermesini söyledi.

Küçümseyen bakışlarla insanları izlemeye başladı. Hayır, bu aptal, kaba canlılar, Atina'da balık pazarı kurulduğu zamandan beri hiç değişmemişlerdi. Kendisinden aldıkları bütün bilgileri nerede kullanmışlardı acaba? İnsanlar, onlar için yaptıklarına değmezlerdi. O olmasaydı Rodos'un dev heykelini dikmeyi ve ördek pisliğinden elde edilen azot yardımıyla çelik üretmeyi asla başaramazlardı. St. Lois'teki krom çeliği köprüsü de, o olmasaydı hayatta yapılamazdı. Ah, sayılacak o kadar çok şey vardı ki! Başlangıçta insanları sevmişti, fakat onlar onu sevmemişti. Onlara o kadar şey vermesine mukabil olarak, teknoloji düşmanlığı denen bir şey icat etmişlerdi. Peki, ya tanrılar aleminde yaptığı o olağanüstü düzeltmeye, ortaya bir "Number One" çıkarmasına nasıl teşekkür etmişlerdi? Mistisizm. Kutsallar. Melekler. Meryem Ana tapınışı. Özellikle de İsa adı verilen o "iyilikseverlik yıldızı!" Tamam, kendisini her şeye hazırlamış ve en saçma şeyleri dahi lemnik sistemin iyiliği için kullanmıştı. Fakat insanların düzeltilmesi olanaksızdı, çünkü belirsizliği ve uydurulmuş öyküleri her şeyden daha fazla seviyorlardı ve her seferinde eski mitleri, bir öncekine göre daha aptalca ve acemice olarak yeniden ortaya çıkarıyorlardı.

Yoğun bir iğrenme duygusuyla oradan ayrıldı. Rıhtımda bekleyen helikopterin yanına gitti ve yardım olarak içine bindi. "Mount Rainier'e gidiyoruz" diye emretti. Dört bin metre yükselmek, dünyanın tüm balık pazarlarının üstüne çıkarak açıklık solumak istiyordu. Tek başına duran dev gibi bir dağa yaklaşıyorlardı. Öğle öncesi güneşi, dağın zirvesini altın bir kubbe gibi sarmıştı.

Yapacağı film, varolan tek gerçek öyküyü anlatacaktı: İnsanların nasıl ve neden hiçbir şeye layık olmadıklarını. sonra da insanların ve tanrıların dünyalarında görülebilecek en büyük ve en son

patlama. Ölümü tüm evrene yaymak büyük bir yetenek gerektiriyordu, fakat Hephaistos bu yeteneklere sahipti. Soğuk savaş döneminde buna iyice yaklaşmıştı. Atom bombaları hazırlanmıştı, ona körü körüne itaat eden bazı aptallar her an düğmeye basmaya hazır bekliyorlardı. Gerçi doğu-batı yöntemi işe yaramamıştı ama, şimdi elinde çok daha iyi bir şey vardı.

Helikopter yaşlı yanardağın kraterinin kenarına iniş yaptı. Hephaistos içten ısıtılmalı özel giysilerini giyerek helikopteri yarım saatliğine gönderdi. Kendisi ve yanardağ konisi ile başbaşa kalmak, her şeye son verecek olan planını bir kez daha gözden geçirmek istiyordu. Eldivenlerine dikkat ederek purosunu yaktı. Duman halkaları soğuk havaya karışıyordu.

Bir yapıtın sona ermesi, onun ölümü anlamına geliyordu. Her iş ölümden gelip, ölüme giderdi. Bu kadar büyük işlerin altından ancak bu bilgi sayesinde kalkabilmişti zaten; tüm bu işlerin sonunda öleceğini ve bu arada insanların ve tanrıların tümünü de yanında götüreceğini biliyordu. İnsanlardan ve tanrılardan en az kendisinden ettiği kadar çok nefret ediyordu; beş yüz yıldır ölümsüzlerin boş yere düşleyeceği bir şeyi düşleyip durmaktaydı: Ölümü!

İnsanları bu amaca nasıl yöneltebileceğini nihayet kavramıştı. Yeni yöntemi kökleşmiş inançlara biraz aykırı düşüyorsa da, yine de dahiyaneydi. İnsanların yaşamayı sevdikleri, umutlanabildikleri ve hatta sevebildikleri sürece, başlangıç aşaması çoktan devreye girmiş olsa bile, bu ölüm mantığının sonuçlarını görmeleri olanaksızdı.

Her şeyden habersiz bir Hermes'i de planlarına dahil edebilseydi, çok iyi olacaktı. Fakat o olmadan da başarabilirdi. Her şey yolundaydı. Ölüm, kesindi.

Uzaktan helikopterin sesi duyuldu. Purosunun sonunu karda söndürdü. Hephaistos, bir zamanlar kızı ile yaptığı gibi kısa bir ayı dansı yaptı, sonra durarak ayak izlerine baktı. Hayır, kendisinde hâlâ iş vardı, yok oluş süreci planladığından daha yavaş ilerliyordu, o kadar. Mont Rainier patlayınca bu ayak izleriyle birlikte, insanlar da yok olup gideceklerdi. Ve onlarla birlikte nihayet tanrılar da. Aklına birkaç gün sonra Mont Rainier yanardağını faaliyete geçirme fikri geldi. Bu düşünceden çok hoşlanmakla birlikte, Seattle'deki Omnidome sinemasından dolayı bunu yapmaktan vazgeçti.

Kulübe geri döndüğü zaman, Helle'nin gelmiş olduğunu gördü. Bazı belirtiler onun Hermes'le görüştüğüne işaret ettiği için, kızma güvenmiyordu. Fakat düşüncelerini açığa vurmaktan onunla birkaç kelime konuştu ve telefon görüşmelerine başlamak için odasına çıktı. Koltuğuna oturarak bir süre düşündü: Seattle'ın puslu havasını solur solumaz tereddüt ermeye başlıyordu. Gerçek kehaneti doğru yorumlamış mıydı acaba? Şeffaf kılıfı çıkararak gözlerini bir kez daha metne dikti.

Kyllene Dağı ve Delos Adası birleştiğinde, tasasız bir dönem başlayacak. "

Buraya kadar her şey açıktı: Kyllene; Hermes'in ve dolayısıyla arsızlığın simgesiydi. Delos ise Apollon'un yurdu, yüzer bir ışık adaşığıydı. Eğer biri ötekinden bir şeyler kapabilirse, eğer Apollon, Hermes'e merkez sorununda yardım edebilirse ve Apollon da Hermes'ten arsızlık öğrenebilirse, o zaman yeni bir dönem başlayacaktı. İki anlama geliyordu bu: Kendi demirden dünyasının sonu gelecekti ve dünyanın işini bitirme planları suya düşecekti. Sahte kehanet vasıtasıyla Hermes ve Apollon'un asla bir araya gelmemesini sağlamıştı. Fakat bu kadar sahtekârlık yeterli miydi acaba?

"Kyllene Dağı ve Delos Adası birleştiginde, acılı bir dönem başlayacak. "

Sözcüklerde yaptığı değişiklik acaba başka bir açıdan planı için bir tehlike oluşturabilir miydi? Büyük bir kuşkuculuk içinde her türlü olasılığı gözden geçiriyor ve her defasında basma ağrılar giriyordu. Gerçi Apollon ve Hermes'i birbirinden ayırmayı başarabilmişti, ancak nereye kadar?

Geçen yüzyıl Max Schmidt adlı bir ressam olarak Dionysos'un çizdiği Palâa Kaimeni'nin sarp duvarının tablosu duvarda asılıydı. Hephaistos kayalıkta kaskatı kesilmiş olarak asılı duran Hermes'i çok belirgin olarak görebiliyordu. Demirciler Tanrısı dudaklarını ısırđı. Hata mı yapmaya başlıyordu? Acaba onu orada bıraksa daha mı iyi ederdi?

Geminin adı "Esperanza" idi, yaklaşık otuz yıllık bir külüstürdü ve çalışırken korkunç sesler çıkartıyordu. Fakat bunun bir de faydası vardı: Geminin metal aksamının tümü 1977 yılı öncesine aitti. Gemi o kadar yavaş ilerliyordu ki, Hermes ve Helle o duygusal Avrupa günlerine geri dönebilme imkâm bulmuşlardı. Yeniden bir araya gelişlerini kutlamak istedikleri için zamanlarının büyük kısmını kabinlerinde geçiriyorlardı, bu nedenle geceyle gündüzün farkında bile değillerdi. Neyse ki üçüncü günde kopan bir fırtına, onların dikkatini biraz olsun başka tarafa çekebildi. Batık Gemilerin Tanrısı Poseidon anlaşılan "Esperanza"yı gözüne kestirmişti, fakat tanrıların aşk oyunlarını bozmamak için onları balıklara yem etmekten son anda vazgeçti. Hermes ve Helle geminin sarsılıp sallanmasını uygun bir biçimde değerlendirmesini bildiler ve tüm fırtına boyunca Poseidon'un niyetini gerçekleştirilmesine fırsat vermeyecek biçimde aşk oyunlarına devam ettiler. Helle, sürekli olarak yanında taşıdığı ve kimseye göstermediğı mektup yüzünden, bu oyunlara kendisini bir tanrıça için mümkün olabilecek en üst düzeyde kaptırmıştı. Hermes'in ilan-ı aşk sözleri yalnızca ve yalnızca ona aitti, bunları kimse öğrenmemek, hele kesinlikle yayınlamamalıydı.

Fırtınadan sonra her ikisi de birbirine "kendi" Amerikalarını anlattılar. Hermes bile gereğinden fazla aydınlık gecelerine rağmen, burasını sevebileceğini düşünüyordu. Son yıllarda sürdürdükleri bitmez tükenmez saklambaç oyununa ve aptalca arayıp taramalarına şimdi kahkahalarla gülüyorlardı. Şurası bir gerçek ki, tanrılar Olimpos dışında buldukları zaman yollarını insanlara göre çok daha kolay kaybederler ve bulunmaları çok daha zordur, insanlar ve teknoloji ile tıka basa dolu olan bu dünyada, tanrıların sahip oldukları "ikinci yüz" bile pek bir işe yaramıyordu anlaşılan.

"Düzensiz yüzeylere baktığın zaman, aklındaki tüm soruların cevaplarını okuyabileceğini düşünürdüm!"

"Ya sen? Sen yapabilir misin bunu?"

"Benim her zaman hoşuma gitmiştir..."

"Pas, kül veya kahve telvesinden geleceğı okuyabileceğimiz düşüncesi, her zaman için oldukça arsız bir iddiaydı" dedi Hermes, "fakat epey yararını gördüm."

"Amma da abarttın! Ben gerçekten de okuyabiliyorum. Tahta duvarların damarlarında düşmanlarımın ve dostlarımın yüzlerini görebiliyorum."

"Ben ise kızları etkileyebilmek için gelecekten okurmuş gibi yapıyor, ileride çok mutlu olacağımız

masallarını anlatıyordum. Kaos kuramının da aynı amaçlar doğrultusunda geliştirildiğini düşünüyorum."

"Sen gerçek bir felaketsin" dedi Helle ve Hermes kıkırdarak omuzlarını kaldırana dek kulağına sıcak bir rüzgâr üfledi. "Fakat şimdi beni iyi dinle, birlikte yapacak ciddi işlerimiz var."

Helle dünyanın olumsuz gidişatının gerçek nedenini onun henüz daha tam olarak kavrayamadığını anlattı: Eros yalnız başına olduğu müddetçe, yarattığı her yeni aşk, sonunda nefret ve hayal kırıklığı ile sonuçlanacaktı. Karşı-sevgi Tanrısı Anteros ise Tartaros'un derinliklerinde çürümekteydi, bu yüzden de dünyada nefret giderek artıyordu. Örneğin Hıristiyanlar gerçekten de çok kötü durumdaydılar, çünkü sürekli sevgiden bahsediyorlardı: Birisinin sevgilerine yeterince çabuk karşılık vermemesini dini inançlarına yapılan bir hakaret olarak algıladıkları için, son iki bin yıldır neredeyse sürekli olarak şiddete başvurmaktadırlar.

"Kısacası Anteros'u oradan çıkarmamız gerekiyor. Orpheus ve Eurydike olayında sen Hades ile pazarlık yapmıştın, şimdi tekrar dene!"

"Anteros'un suçu neydi ki?"

"Hephaistos'a engel olması için Zeus'u ikna etmeye çalışmıştı. Hephaistos o sırada barut ve topu icat etmekle meşguldü. Zeus'un bu işe karışmaması üzerine, Anteros bu defa da Apollon'u ayaklanma çıkarmaya teşvik etmişti."

"Peki şimdi aşağıda ne yapıyor?"

"Kim bilir? Hades'in buyruğunda bir Tartaros prensi olmalı. Aynı zamanda da nadide bir sergi parçasıdır herhalde."

"Pekâlâ, onu kurtaralım. Bu fikir yeterince arsız olduğu için hoşuma gitti. Plan o kadar tehlikeli ki, ancak şansımızın yardımıyla başarabiliriz. Yeraltı Dünyası'nda sihirli güçlerimiz etki etmez. Sonsuza dek Tartaros'da kalmamız işten bile değil."

"Fakat başarılı olursak her şey düzelecek."

"Henüz tam değil. Zeus'un onu bağışlaması, Hades'in onu serbest bırakması ve iktidarı tehlikeye düşecek olan Hephaistos'un bu durumdan mümkün olduğu kadar uzun süre haberdar olmaması gerekiyor. Ancak günün birinde fark edecek olursa, o tenekeci dükkânını bizim ve insanlığın basma yıkmaması için, onu engellemesi gerekecek. Bu kolay olmayacak, fakat can sıkıcı olmayacağı da kesin."

Düşünmeye devam ettiler. Her türlü ihtimali değerlendiriyorlardı. Helle'nin Anteros'un yokluğunun sonuçlarına ilişkin görüşlerinin Hermes'in gözlemleriyle uyum içerisinde bulunması, Hermes'i gittikçe heyecanlandırmaktaydı. "Kyllene" ve "Delos", kendi adamları ve Apollon'unkiler, sevgilerine karşılık bulamamanın düş kırıklığı içinde birbirlerinden nefret etmeyi öğrenmişlerdi. Bu nefretin nedeni bilinmekteydi artık: tanrısal vitamin, yani karşı-sevgi eksikliği.

"Ne zamandan beri 'kendi adamlarından' söz ediyorsun?"

"Apollon taraftarı düzen bekçilerine karşı ben olmadan hiçbir şanslarının olmayacağını anladığımdan beri. Hatta korkusuz oluşları bile onlar için bir dezavantaj. Yoksulluk içinde yaşıyorlar, ne yapacaklarını şaşırmış durumdalar ve nefret içerisindedirler. Birçoğu korkunç şeyler yapıyor. 'Tüyelim buradan' düşüyle yaşıyorlar, fakat buldukları yerden ayrılmaları asla mümkün değil. Sefaletin olduğu her yerde, benim insanlarım bulunuyor. Ne de olsa benim son şansım da onlar."

Helle, kocaları gereğinden fazla konuşan tüm kadınların yaptığı gibi davrandı: Onu bin bir cilveyle kendisine çekti ve tüm cazibesini kullanarak onun da kendisine karşılık vermesini sağladı. Beni avutmak istiyor, diye düşündü Hermes.

İsmi bir zamanlar belki de "Aornis" olan bir ırmağın karlar içindeki kıyısına dikilmişler, Yeraltı Dünyası'na inen yolun girişini bulmaya çalışıyorlardı. Her şey tamamen değişmişti - yoksa yanlış bir ırmak mıydı bu? Ya da Asphodel Çayırıları'ndaki tünelin girişi örülmüş müydü? İşe yarar tanrısal bir haritasının eksikliğini duyuyorlardı. Hades'in krallığının coğrafi konumu açıklı: Makedonya ve Yunanistan'ın altında. Fakat ya girişler?

"Sparta'ya kadar uçup Tainoros girişini kullanalım" dedi Helle. Hermes onun söylediklerini dikkate almadı ve 1961 yılından kalma -piyasada en azından 1994 baskıları vardı- parçalanmış bir yol haritasını incelemeye devam etti. Şu kış aylarında Yeraltı Dünyası'nın girişini aramanın saçmalığı üzerine bir görüş belirtmekten son anda vazgeçti.

"Diğer vadide olmalı" dedi Hermes. "Haydi uçalım!"

Sandaletlerin kanatlarındaki kan özenle temizledi, kanatlı şapkasını düzeltti ve Helle'yi kucakladı. sonra yükselerek ormanların üzerinden uçmaya başladı. Hiçbir mağara ağzını kaçırmamak için oldukça alçaktan, ağaç zirvelerinin hemen üstünden uçuyordu.

Aniden sağ alt baldırına çarpan bir şey hissetti, hemen arkasından bir silah sesi duyuldu. Hermes ağaçların arasına indi, acısını karla kaplı bir çalıya aktardı ve Helle'yle birlikte tüfek mermisinin açtığı deliğe baktılar.

"Uçmaya görünmez olarak devam etmeliyiz" dedi Hermes. Asası ile bacağına dokunur dokunmaz yara kayboldu. "Fakat neden ateş ettiklerini anlayamadım."

"Savaş" dedi Helle. "Buna oldukça sık şahit oldum. Can sıkıntısından hareket eden her şeye ateş ediyorlar."

Hermes âsâsını alınlarının üzerinde gezdirdi. Her ikisi de görünmez olmuştu. Helle'yi kollarına aldı ve dağ sırasının üzerinde uçmaya başladı. Aşağıdaki ormanda tilkilerin parçaladığı bir ceset yatıyordu. Dar araba yolunun sona erdiği açıklık bir alanda ise, etrafları dikenli telle çevrik beş tane baraka bulunuyordu. Alanın ortasında üzerlerinde ilginç bir cins askeri üniforma olan bir insan grubu bekleyiyordu. Fakat bunlar asker değildi. Tam aksine, işledikleri bir suç nedeniyle cezalandırılmak üzere dondurucu ayazda bekletilen, paçavralar içindeki kemikleri tek tek sayılabilen zavallı varlıklardı. Bazıları yere yığılmıştı. Karların üzerinde baygın ya da ölü olarak yatıyorlardı.

Nehir vadisi üzerinden gök gürültüleri yükseliyordu. Helle, bunların top sesleri olduğunu söyledi. Ansızın bir şehir belirdi önlerinde. Nihayet Aorna'ya gelmişler miydi? Birderine sormaları gerekiyordu. Hermes doğruca bir tür nöbetçi kulübesinin yanına indi. Benekli-çizgili kamuflaj elbiseleri giymiş askerler, demirden yapılmış yüksek bir kapının önünde elleri tetikte nöbet tutuyorlardı. Sakalları uzamıştı ve fazla içkiden uyuşmuşlardı. Ares pek bir şeyle ilgilenmiyordu artık herhalde, savaş oyuncakları perişan vaziyetteydi. Acaba hangi lisan konuşuluyordu burada? Hermes ve Helle bir kamyonun arkasında kendilerini görünür kıldılar ve askerlere doğru yürüdüler.

"Bu kentin adı nedir?" diye sordu Hermes İngilizce olarak. Savaşmaya hazır bekleyen oyuncaklar bir anda silahlarını doğrulttular. Helle, Hermes'e bir işaret yaptı: Bırak da ben konuşayım. Sonra da aynı soruyu Rusça olarak tekrarladı. Adamların yüz hatları az da olsa gevşemişti, fakat silahlar yere inmedi. Kendilerine şu şekilde bilgi verildi: "Burada bilgi verilmez. Belgeleriniz!"

"Anlaşılan bunlar gerçekten de aptal. Geçip gidelim" dedi Hermes Almanca olarak. Fakat savaş oyuncakları onların bir tek adım dahi atmalarını istemiyorlardı ve otomatik tabancalarının emniyetlerini indirdiler.

"Durun!" dedi içlerinden biri Almanca olarak. Anlaşılan en kıdemli nöbetçi oydu.

Merak ettiği bazı şeyler daha olduğu için Hermes durdu. "Burada ne bekliyorsunuz?"

"Doğru! Acaba burada ne bekliyoruz?" Subay sırttı ve diğerlerinin de sırtması için geriye döndü. Fakat adamların birçoğu Almanca anlamıyordu. "Biz idealimiz için çalışıyoruz!"

"Nedir bu idealiniz?"

"Tanımlanmış insan. Bizim işimiz insan tanımlamak."

"Nerede yapıyorsunuz bunu: Bu engelin önünde mi, ardında mı?"

"Gerek içerisi, gerek dışarısi için yeterince imkâna sahibiz" diye cevap verdi subay sabırsızlıkla. "Tutuklusunuz. Burası Hermetik olarak girilmesi mümkün olmayan bir bölge. Nereden geliyorsunuz? "

Hermes kötü kötü güldü. "Demek Hermetik olarak! İşte bunu söylememeliydin, seni gidi cüce. Bundan böyle burası Hermetik olarak her türlü giriş çıkışa açıktır!" Hermes esasını kaldırdı ve demir kapı şeklini yitirmeye başladı. Giderek yumuşuyor ve dumanlar çıkarıyordu. Bir an için havada asılı kalan kapı, hemen sonra buruşarak yere düşüverdi. Hermes dudaklarını yuvarladı ve bir zamanlar koca bir demir kapı olan süprüntüleri üfürüp dört bir yana savuruverdi. Asasını bir kez daha kaldırdı ve bu pis sakallı erkek bozuntularına diz çöktürdü.

"Hermetik olan buydu işte" dedi ve şaşkınlıktan ağzını Hermetik bir tarzda sonuna kadar açmış olan nöbetçinin ağzına iki Dolarlık bir banknot sıkıştırdı. "Al! Geçiş ücretini peşin ödüyorum."

Başka söz söylemelerine fırsat kalmadı. Korkunç görünüşlü koca bir köpek, keskin dişlerle dolu ağzını ardına kadar açmış, onlara saldırıyordu. Gırtlığı mavi parıltılar saçıyordu. Hermes'in onu öldürmesine fırsat kalmadan, hafif bir ıslık sesi duyuldu. Köpek ortadan kaybolmuştu. Anlaşılan

sadece iki Dolara tüm gırtlaklar kapanıyordu burada.

Böylece Hermes ve Helle hüzünlü bir görüntü sunan kente ayak bastılar. Çatıların iskeletleri göğe yükseliyordu. Tuğla duvarlarda kocaman delikler göze çarpmaktaydı. Dışarıda dolaşan pek az insan görülüyordu. Caddeler, üzerleri kar ve buzla örtülmüş mayınlarla doluydu. Bunlara tanrıların da basmaları işten bile değildi. Tanrılar acıları üzerlerinden atabilirlerdi, ancak üşüdükleri zaman insanlarla aynı kaderi paylaşıyorlardı. Bir top mermisinin isabet etmesi sonucu yarı yarıya yıkılmış bir binanın içindeki birkaç karaltı, nemli çatı kalaslarıyla yakılan ve etrafı dumana boğan bir ateşin çevresine kümelenmişlerdi. Hermes ve Helle soyunup ısınabilmek için kendilerini görünmez kıldılar. İnsanların tümü paçavralar içinde ve aç değildi, ancak çocuklar da dahil olmak üzere istisnasız hepsi donuk ve umutsuzdu. Diğer insanlarla ilgilenmeden, mekanik hareketlerle bir şeyler yapıyorlardı. Tırnaklarına oje süren bir kadın, insana eski umutları hatırlatıyordu. Yırtık bir deri palto ile hayatta kalmayı başarmış yaşlı bir adam, durmaksızın kendi kendisiyle konuşuyor ve birkaç saniyede bir inleyerek yumruğu ile alnına vuruyordu.

Ansızın insanlardan bazıları gözlerini kaldırarak etraflarına bakındılar. Birtakım erkekler ellerindeki sedyelerin üzerinde taşıdıkları yaralıları, binanın sağlam kalmış arka kısmına doğru taşıyorlardı. Yaralıların durumları berbat; sedyelerin kenarlarından kanlı et parçaları titreyerek aşağı sallanıyordu. Hermes eliyle Helle'ye bir işaret yaptı: Orada nelerin olup bittiğine bakmam gerekiyor! Kokusundan eski bir ahır olduğu anlaşılan binada, iki adet ameliyat masası bulunmaktaydı. Ameliyat masası oldukları, üzerlerinde asılmış olan kan içindeki el fenerlerinden anlaşılmaktaydı. Hermes şaşkınlık içindeydi, çünkü başarılı bir ameliyat için teknik donanımın ne kadar önemli olduğunu Münih'te öğrenmişti. Burada ise yaralara dikiş atılırken bile, mümkün olduğu kadar az iplik kullanılıyordu. Neşterle iş gören bu iki adam gerçekten de hekim miydi? Hermes çıplak olduğu halde hiçbir kafaya girmeyi başaramamıştı, bunda bir tuhaflık vardı. Yoksa sihri etkisini mi yitirmişti?

Ameliyat olan kişi çığlıklar atıyor ve inliyordu. Anestezi filan yoktu. Uzuvları kesilen insanlar ağızlarındaki tahta parçalarını ısırıyorlardı. Hermes, Hephaistos'un bu tutumuna şaşırılmıştı. Tanrısal olan her göze ve kulağa rahatsızlık verecek bu sahnelere, neden izin veriyordu ki? Sosyal yardım sistemi onun gurur kaynağı değil miydi? Yoksa bu işkencelere bilerek mi göz yumuyordu?

"Baban bunları niçin yapıyor?" diye sordu Hermes.

"Sanırım tüm yeteneklerine rağmen başladığı noktaya dönmüş" diye cevap verdi Helle. "Ancak o bunun sorumlusu olarak insanları görüyor. Daima insanların çok aptal olduklarını söyler. Sanırım bu düşüncesini doğrulayacak her türlü gelişme, onun çok hoşuna gidecektir."

Hermes, acı duymaması için âsâsını parçalanmış ayağı kesilen yaşlı bir kadının alnının üzerine koydu. Fakat sihir etkisini göstermemişti.

"Gelmek istediğimiz yere ulaştığımızı dair bir his var içimde" dedi Hermes ısınmak için tekrar ateşin başına geldikleri zaman.

"Kesin olan bir şey var ki, burada plaj kenarında değilsiniz!" diye çınladı çatlak bir ses. Yerde yatan yaşlı bir kadındı konuşan. "Hemen elbiselerinizi giyin, onurumuzu hiç olmazsa bu kadarcık korumamız gerekir!"

Hermes ve Helle bu sözler üzerine onca zamandır insanların kendilerini görebildiklerini fark ettiler. Henüz tam olarak kurumamış giysilerini alelacele üzerlerine geçirdiler.

Hermes kendi kendisini döven adama baktı ve kadına onun nesi olduğunu sordu.

"O umutsuzluğa düşmüş durumda. Burada yaşananları görmektense ölmeyi tercih ederdi, ancak sağlığı yerinde ve daha göreceği çok şey var. Bu düşünce onu deli ediyor. Siz nereden geliyorsunuz?"

Yaşlı kadın, elindeki bir şişeden ne olduğu belirsiz birkaç damlayı elinin üstündeki kıymık yaraşma damlattı. Damlları saydığından dudakları kıpırdamaya devam ediyordu.

"Bizler Avrupalı tanrılarız. Aornis ırmağı kenarındaki Aorna kentini arıyoruz. Orada Asphodel Çayırları'na giden bir tünel olmalı... "

Kadın damlları saymayı sona erdirmişti. Pençeye benzer elinin sırtındaki ilacı höpürdeterek içti. "Avrupalı tanrılar, öyle mi? Onları sevmiyoruz. Hele şimdi, hiç! Ne istiyorsunuz - fotoğraf mı çekeceksiniz?"

"Yeraltı Tanrısı Hades ile konuşmamız gerekiyor" dedi Helle. "Ondan Karşı-sevgi Tanrısı Anteros'u bize geri vermesini rica edeceğiz."

"Karşı-sevgi mi? Hem de burada? Demek ki sizler gerçekten de buraya aitsiniz. Çünkü tamamen çıldırmış olmalısınız!" Çatlak sesiyle o kadar uzun güldü ki, insanlardan bazıları bitkin hareketlerle başlarını kaldırıp onlara baktılar.

Kafaları karışan Hermes ve Helle, oradan çıktılar. Yeraltı Dünyası bugünlerde bir kömür madeni gibi çeşitli katmanlardan oluşuyordu demek ki. Bu yeni bir şeydi. Ya şimdi nereye gideceklerdi? Artık uçamıyorlardı da. Ağır bombardıman gürültüsü altında sarsılan kentten geçtiler. Birer insan gibiydiler ve insanlar burada ölüydü, ölümler ülkesinin gölgeleri gibi mekanik hareketlerle aynı şeyleri yapıp duruyorlardı. İnsanlar çamur çukurlarının içine bata çıka, duvar deliklerine gire çıka, nasıl olduysa sağlam kalmış bir köprünün iskeletinin üzerinden hayati tehlike altında adım adım geçerek, kullanılmış bir pil kutusu karşılığında birkaç fasulye tanesi almaya çalışıyordu. "Biz burada insan tanımlıyoruz!" Nöbetçinin sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Belki de o Kayıkçı Charon'un yeni biçiminden, köpek de Kerberos'un ta kendisinden başkası değildi.

"Şayet Yeraltı Dünyası'na geldiysek" diye geçirdi içinden Hermes, "o takdirde çoktan fark edilmiş olmalıydık. Ayrıca ona Hades diye değil de "Varlıklı" veya "iyi öğüt veren" olarak hitap etsem daha iyi olur. Ne de olsa daha önce onunla bazı tecrübelerim olmuştu. Neyse, onun ortaya çıkmasını beklemekten başka çaremiz yok. Nasıl olsa burada görülecek yerler ve yapılacak işler var."

Mermilerle delik deşik edilmiş bir evin iskeletinden kalaslar çeken birtakım adamları gördükleri zaman, onlara yardım etmeye karar verdiler. Üşüyorlardı. Bu arada Helle'nin eline bir kıymık battı. Neyse ki Hermes'in âsâsı tanrıların yaralarını hâlâ iyileştiriyordu, en azından küçük olanlarını.

Ansızın sağlam bir duvarın üzerinden incecik bir ses duydular: "Bana bak, Hermes! Buradayım işte, üstünde asılı duran yarasayım ben." Yarasaların yaptığı gibi baş aşağı duvardan sallanıyordu

gerçekten de. Hermes'i ve kendisine eşlik eden bayanı "Zengin Prens"e götürme talimatını aldığını söyledi onlara.

"Beni dikkatle kalastan indir ve şapkanın altın yerleştir" dedi yarasa. "Yürürken sana yolu tarif edeceğim."

Bir saat sonra harabe şehir çok gerilerde kalmıştı. Yıkık bir saray kalıntısının olduğu bir tepeye ulaştılar.

"Beni burada dışarı çıkarabilirsin" dedi incecik sesiyle yarasa biçimindeki cin. "Şimdi karşıdaki büyük şömineli salonun içinden geçin ve üzerinde "Kimlik II" yazan kapıdan içeri girin. Nöbetçinin geleceğinizden haberi var ve size soru sormayacak. Sonra da döner merdivenden aşağı inin, iniş yaklaşık bir saat kadar sürüyor. Tartaros'un girişinde sizi "Zengin" karşılayacak.

Yarasa şaşılacak derecede uzun kanatlarını açtı, tiz bir ıslıkla onları selamladı ve duvarın üzerinde yeni talimatları beklemek üzere oradan ayrıldı.

Dönerli merdivenin en kötü yanı karanlık ve dar oluşu değil, aşağıdan gelen hava akımıydı. Krallığına gönderilen varlıkların gölgelerinin bile yeterince acı çekmelerini isteyen Hades, en ince ayrıntıları bile planlamıştı. Bu dayanılmaz koku da onun eseri idi.

Aşağıdaki zifiri karanlığın içindeki tek ışıltı, bir tahtirevanın üzerinde oturarak onları bekleyen Ölüler Tanrısı "Zengin" in gözlerinden yayılıyordu etrafa. Hermes onu hemen tanıdı.

"Selam, Hermes. Seni tanıyorum. Yanında getirdiğin kimdir?"

"Seni gördüğüme sevindim, bütün tanrıların en zengini! Bu senin yeğenin Helle; Nephele ve Hephaistos'un kızları."

"Hephaistos mu? Ne tesadüf! Poker oynarken yeraltı zenginliklerimin tümünü elimden aldı."

"Tümünü mü?"

"Evet, fakat ben ona ancak dörtte birini verdim. Böylece o kazanma zevkini tattı, ben de servetimi elimde tutma zevkini."

"Helle ona karşı."

"Şimdi Hephaistos hakkında konuşmayalım! Sizi buraya getiren sebep her neyse, oldukça önemli olmalı. Zaten yukarıda olup bitenler beni ilgilendirmiyor. Zeus'tan öğrendiğime göre Hephaistos tümünüzü metal ile kendisine bağlamış, bu kadarı da bana yeterli."

"Dinle" dedi Hermes. "Senin iyi öğütlerine ihtiyacımız var. Sadece insanların değil, tanrıların durumu da kötü."

"İnsanların veya sizin durumunuzun kötü olması, beni öteden beri hiç ilgilendirmemiştir. Yeryüzünde bir şeyleri değiştirmek benim işim değil zaten."

"Ama o senin haklarına tecavüz ediyor. Önce yeraltı servetlerini elinden alıyor, sonra da Asphodel Çayırlarının altını üstüne getirerek orasını kanlı bir deney laboratuarına dönüştürüyor. Yakında Tartaros'u da elinden alacak olursa hiç şaşırırmam doğrusu."

"Hiçbir şeyi alt üst ettiği filan yok. Sadece belli bir zaman için kendi topraklarını biraz derine aldı - bu konuda kendisiyle bir anlaşma imzaladık. Zaten o ne Tartaros'a, ne de Mutlular Adası'na yaklaşabilir. Zeus böyle bir edepsizliğe asla izin vermez."

"Ne yazık ki Zeus artık her şeye izin veriyor. Aksi takdirde burada olmazdık."

Helle ansızın avcuyla alnına vurdu: "Bütün tanrılar aşkına! Hephaistos'un niyetinin ne olduğunu şimdi anladım. O - ölmek istiyor."

"Bu mümkün değil" diye cevap verdi Hades. "Bunun için yukarıdaki her şeyi kor haline getirmesi gerekiyor."

"Deney laboratuarı!" Dünyadaki savaşların giderek kötüleşmeleri işte bu yüzden! Hephaistos kıyamet gününün provasını yapıyor."

"Bana vız gelir. Burada ısıya alışkınız. Yeraltı Dünyası yanmaz."

"Bundan o kadar emin olma" diye lafa karıştı Hermes. "İnsanlar olmayınca burası da varlığını devam ettiremez. Unutma ki, böyle bir şeyin tecrübesi daha önce hiç yapılmadı!"

"Ölü insanlar her zaman Yeraltı Dünyası'na gelirler, başka nereye gidebilirler ki? Ve burada gölge olarak kalmaya, yani var olmaya devam edecekler! Hayır, bu işe pek aklım yatmadı. Ayrıca benim de ölmek isteyebileceğim hiç aklınıza gelmedi mi? Şimdi buraya gelişinizin gerçek nedenini söyler misiniz?"

"O yaramaz çocuk Eros'u hatırlıyorsun, değil mi? İnsanların içinde aşk ateşini yakar, fakat aşklarına karşılık alıp alamayacaklarıyla ilgilenmez bile. Bundan dolayı da sevgiden çok düş kırıklığı ve nefret uyandırır. Ya sonuç ne olur? İnsanlar sevdiklerini mahvetmek için ellerinden geleni yaparlar. Burada eksik olan şey, Anteros'tur. Senden rica ediyoruz: Onu bir süre için bize ver."

"İnsanların mutlu olması için mi? Kesinlikle olmaz! İnsanların mutluluğundan bana ne? Ayrıca Anteros zifiri karanlık içinde en az titanlar kadar kör oldu. Ona kılavuzluk edecek biri olmazsa, yukarıda hiçbir şey yapamaz zaten."

Hermes tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki, Helle onu kolundan tuttu.

"İnsanlık için filan değil" diye patladı aniden, "sadece ikimiz için! Gerçek bu: Hermes'i buraya gelmeye ikna eden benim. Ona âşığım, ama o bana âşık değil. Evet, beni şiddetle arzu ediyor, hatta bazen nazik bile davrandığı oluyor. Şimdiye kadar aldığım en güzel aşk mektubunu bana o yazdı, fakat ne yazık ki hepsi yalan. Anteros işe karışmazsa ebediyen mutsuz olacağım. O bana kendi işimde gerekli."

Hermes şaşkınlıktan donakalmıştı. Son derece zekice düşünülmüş bir diplomatik hileydi bu. Hades

kişisel bir armağanı vermemezlik edemezdi, ayrıca bu davranış ile yaşama karşı kayıtsızlık ilkesini de ihlal etmemiş olurdu. Hermes hayranlığını gizlemeyi güçlükle başardı ve sanki kendisiyle hesaplaşıyormuş gibi çekinerek başını salladı.

"Pekâlâ" dedi Hermes. "Madem ki her şey ortaya çıktı: Bu mesele gerçekten de sadece ikimizi ilgilendiriyor."

"Özel konulara göz yummam mümkün tabii..."

Ölümler Tanrısı düşünürken gözlerinin sadece birini değil, ikisini birden kapadığı için, bir müddet karanlıkta beklediler. Ne de olsa bu sonsuz karanlığın içindeki tek ışık kaynağı, onun gözleriydi.

"Doğrusunu isterseniz" diye söze başladı sonra, "pek konuksever biri sayılmam ve hediye dağıtmaktan pek hoşlanmam. Size bu iyiliği yaptığım takdirde, benim elime ne geçecek ki? Zaten gördüğüm kadarıyla gelirken yanınızda bir şey getirmemişsiniz."

"Yanlıyorsun, en bilge öğüt verici. Yanımızda getirdiğimiz bir şey var" dedi Hermes gözünü bile kırpmadan. Helle, korku ve merak dolu gözlerle yan yan ona bakıyordu.

Lemnik sistemin ajanları iki şeye oldukça şaşırılmış durumdaydılar: Hem Hermes'in geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmasına, hem de ustaları "Konsüll'e. Hermes'in izine en son beş yıl önce rastlamışlardı. Avrupa'nın ücra köşelerinden birindeki demir bir kapıdan sinyal almışlardı, fakat oraya vardıklarında kapıdan eser bile kalmamış olduğu için pek bir şey elde edememişlerdi. Bu durumun Hephaistos için de fazla bir şey ifade etmediğini şaşkınlıkla fark ettiler; anlaşılın kızının ortadan kaybolması bile onu etkilememişti, çünkü artık sadece basmakalıp arama emirleri veriyordu. Evet, o kuşkusuz çok büyük projelerle meşguldü, ama kızı onun konuşmaktan zevk aldığı yegane tanrısal varlık değil miydi? Ve Hermes'i bir rakip ve tehlike olarak tanımlayan da o değil miydi?

Bir noktayı doğru olarak tahmin etmişlerdi: Hephaistos daha önce asla yapmadığı kadar çok çakşıyordu. Fakat bütün bu çalışmasının arkasında, olaya artık farklı yaklaştığını gizlemekteydi. Hermes ve Helle onun umurunda bile değildi, çünkü zaten yakında her şey sona erecekti. Onların Anteros'u kurtarmak için Yeraltı Dünyası'na gittiklerini düşünüyordu. Hades de onları orada alıkoymuş olmalıydı. Kim bilir, belki de Anteros'un dünyaya dönüp tekrar ortalığı karıştırmaya başlayabilmesi için, kendilerini Hades'e rehine olarak sunacak kadar saftılar. Her halükârda Anteros geç kalmıştı. Hephaistos neşeyle güldü. Aklına bu tanrının inanılmaz yavaşlığı gelmişti, her türlü algılama için son derece yavaştı. Can sıkıcı işler yapabilmesi için en az iki bin yıllık bir zamana ihtiyacı vardı; yüz yıllık bir sürede bir faaliyette bulunması mümkün değildi.

İnsanlık istediği kıvama gelmiş, bomba ise yeterli güce ulaşmıştı. Zenginlik ve yoksulluk arasındaki uçurum daha önce hiç olmadığı kadar derinleşmiş, kabalık ve kendini beğenmişlik neredeyse tek inanış haline gelmişti. Ölüm arzusu, insanlar arasında salgın bir hastalık gibi yayılıyordu. Doktrinler, dinler, mezhepler, çeteler, siyaset ve silah ticareti; bunların tümü de aynı cehennem makinesinin parçalarıydı. Ateşleme bujisi ise teknolojik olarak hazırды: "IMMORALITY FOR FEW", sürekli olarak genç yoksulların bedenlerinin kullanılması suretiyle, bazı yaşlıların biyolojik ölümsüzlüğünü sağlamak. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesaplamış ve şu sonuca ulaşmıştı: Her şey hazırды.

Yedinci Bölüm

SON TACİZ

1994 başlarında Helga Herdhitze New York'tan Vıyana'ya geri döndü. Birleşmiş Milletler'in birçok çalışanı gibi, o da bu kurumun New York'ta bulunan genel merkezini ziyaret edebilme ve üç günlük bir kursa katılabilme fırsatı bulmuştu. sonra da Charles'ı ziyaret etti ve görmeyi arzuladığı birkaç büyük kente uçtu. Artık çalışmaya başlamasının vakti gelmişti.

Yirmi üç yaşına gelmiş olmasına rağmen, hâlâ Atina'yı görme fırsatı bulamamıştı. Henüz açıklayamadığı bazı nedenlerden ötürü Atina'nın kendi mekânı ve yazgısı olduğuna inanıyordu ki, bu yüzden nasıl olup da o şehre hâlâ gitmediğine şaşırıp kalmıştı. Oraya gideceğine vaktini boşa harcayıp duruyordu, oysa bir hafta sonunu bu işe ayırsa ne kaybederdi ki? Elbette ki yapabilirdi bunu, fakat daha önce halkları kuşaklar boyunca sefaletle sürüklemek için köylere ve kentlere saldıran milislerin yanına gidip, bir yıl kadar tercümanlık yapması gerekiyordu. Çalıştığı büro, savaşın damgasını vurmuş olduğu "Dostluk Caddesi"nde bulunuyordu. Ne yazık ki dostluk ancak iki kuşak boyu sürebilmişti. Nadiren de olsa öfkelenmekten zevk alıyordu Helga, daima umutsuzluk içinde olmaktan bıkmıştı. Bazen de öyle anlar oluyordu ki, geçmişi düşünerek yas bile tutabiliyordu. Bunu başardığı zamanlar, içinde yeni umutlar yeşermekteydi.

Ormanda tek basma yürüyüşler yapıyordu. Bunun tehlikeli bir davranış olduğu yolunda uyarılar alıyorsa da, aldırış etmiyordu. Yol kenarında bulunan büyük bir taşa oturuyor, ulu bir ağacın iç içe geçmiş dallarını inceliyordu uzun uzun. Hiçbir şey yapmadan yola devam etmek mi daha iyiydi - yoksa oturup bir şeyler yazmak mı? (Kendisi ve başkaları için kısa bir ilmihal mesela.) İçinde yaşadığı dünyanın zıddını mı tasvir etseydi? Fakat bunun saçmalık olduğunu fark etti hemen. Zıtlıklar birbirlerinin aynılarından başka bir şey değildi aslında.

En iyisi aydınlığa kavuşuncaya kadar yürümeye devam etmektir. Hermes mesajın ta kendisiydi, yoksa onun öğretisi olarak sunulanlar değil. Uzun süredir ilk kez öyküsü hakkında düşünmeye başlamıştı. Öyküsünü elinden kimse alamazdı, çünkü ondan kimsenin haberi yoktu. O bir harekete geçme ve eylem tanrısıydı. "Eğer bir şeyin işleyişinden hoşlanmıyorsan" diyordu Hermes, "fazla konuşmadan git ve değiştirmeye başla." Helga ayağa kalktı ve yürümeye devam etti. O bir ağaç değildi ve zaten olmak da istemiyordu.

Bu arada Yunanca konuşmasını da öğrenmişti. Atina'da üniversiteye gitmesine izin verirler miydi acaba? Şayet bir şeyleri ortaya çıkaracaksa, bu kesinlikle Atina'da olacaktı. İki günlüğüne bir kaçamak yapabilir miydi acaba? Belki nisan sonunda Yunan Paskalyası'nda...

Hermes, şapkasını ve sandaletlerini Hades'e armağan olarak verdikten sonra, eskisi kadar hızlı ve uzak yolculuklar yapamıyordu. Helle, Anteros ve o, Litvanya'ya bile ulaşabilmek için oldukça zorlanmışlardı. Kaunas kenti, neredeyse yeni hiçbir metalin bulunmamasından dolayı, güvenli bir

gizlenme mekânıydı. Tek sorun, Anteros'un gereksinim duyduğu göz damlasını elde etme zorluğu idi: Tartaros'un zifiri karanlığının etkisi hâlâ devam ediyordu. Anteros gün ışığına birkaç saniyeden daha fazla dayanamıyordu, o da ancak göz damlasının yardımıyla. Etrafını göremediği sürece de bir insanın beynine sıçraması mümkün değildi. Aradan bir süre geçip tek başına hareket etmeyi başardığı zaman, kendisine iyi bir kamuflaj bulması gerekecekti. Hermes, Romualdas adında genç bir Litvanyalı'yı hazır bekletiyordu. Delikanlının kulağı tanrılar için çok uygundu ve henüz hiçbir cinsel deneyimi -çok önemli!- yoktu. Hermes başlangıç için Anteros'u fazla zorlamak istemiyordu.

İnsanlık dünyası 1999 yılının kasım ayının sonuna yaklaşmaktaydı. Yeraltı Dünyası'nda yalnızca üç gün kalmış olmalarına rağmen, yukarıda beş buçuk yıl geçmişti. Hades onları bu konuda uyarmıştı. Yukarıdaki işlerle ilgilenmemesinin en önemli sebeplerinden biri de buydu zaten: Daima olayların çok gerisinde kalıyor, onlara asla yetişemiyordu. Bu arada Anteros'tan yalnızca kişisel meseleleri için istifade etmelerini, aksi takdirde onu geri alacağını söylemeyi de ihmal etmemişti.

Anteros'un binlerce yıl önce ortadan kayboluşunun yegane sebebi, ne Aphrodite'in, ne de Athena'nın Hephaistos'un arzularına karşılık vermeyeşleriydi. "Bana yardım etmeyecekse, kimseye edemeyecek!" diye bağırması ve öyle bir entrika hazırlamıştı ki, Zeus, Anteros'u yeraltına sürgün etmişti.

Anteros tekrar yeryüzünde olmaktan mutluydu, yeraltındaki berbat kokulardan bıkip usanmıştı. Sorduğu ilk soru, tapınaklarının hâlâ ayakta olup olmadıklarıydı, özellikle de Atina'da yaşayan (ve sevilmeyen) yabancıların, Metöklerin, kendisi için yaptığı tapınakların durumunu merak ediyordu. İnsanların onu artık tanımadığını, hiçbir tanrının Atina'ya giremediğini ve Pallas Athena'nın da dışarı çıkamadığını duyduğu zaman, derin bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Hermes ve Helle'nin aşklarıyla ilgilenmeye başlamıştı bile. Kullandığı yöntem biraz karmaşıktı: Hermes'in arkasına geçerek elleriyle gözlerini kapatıyordu ve Hermes'in tam o esnada Helle'nin sesini duyması veya en azından kokusunu hissetmesi gerekiyordu; biraz parfüm veya bir boyunbağı yeterliydi bunun için. Helle onun en kısa zamanda kendisini sevmeye başlayacağını, hem de bunun o zamana kadarki arzularından bambaşka bir duygu olacağını öne sürüyordu. Ne yazık ki bu süreç oldukça yavaş ilerliyor, diyordu Anteros, fakat önu asla alınmazdı - ölümsüzler için bir sorun yoktu zaten. Fakat sevginin karşılık bulabilmesi için, önceden Eros'un veya en azından Dostluk ve Arkadaşlık Tanrıçaları'nın görevlerini yerine getirmiş olmaları gerekiyordu. "Ben Eros'un oklarına, Philia'nın duygulu mektuplarına, Agape'nin aşk iksirlerine sahip değilim! Ben duyguları değil, sadece onların yankılarını harekete geçirebilirim."

Dünyada şeytan tasvirlerinin sergilendiği tek müze olan "Şeytan Müzesi"nin üstündeki bir çatı katında oturuyorlardı. Hermes ve Helle, Anteros'un bakımını nöbetleşe üstlenmişlerdi. Onu sık sık gezmeye götürüyor ve gördüklerini anlatıyorlardı. Kaunas, eski usul kilise ve binalarıyla güzel bir kentti. Lemnik çarpımın tahribatları burayı es geçmişti.

Hermes, geceleri Anteros'la birlikte Şeytan Müzesi'ni dolaşıyordu. Karanlıkta göremediği şeyleri âsâsı ile hissedebiliyordu, Anteros içinse ışık işkence demektir zaten. Hermes figürleri ve resimleri tanımlarken, şeytanın hiç de öyle sonsuz nefret duyulan bir varlık olmadığını, hatta bazen gizliiden gizliye sevildiğini bile fark etti. Hermes'in anladığı bir şey vardı: Şeytan onun ve Hephaistos'un özelliklerini bünyesinde toplamış, karma bir yaratıktı. Bu nedenle de Hephaistos'u dünyadan sonsuza dek sürgün etmenin yanlış olacağını düşünüyordu. Yapılması gereken, onun nefret ve umursamazlık

sistemine bir sevgi virüsü yerleştirmekten ibaretti. Bu şekilde Hephaistos'u daha iyi şeyler için kazanmak mümkün olabilirdi.

"Babamla ilgili sorunların tümü onun yalnızlığından kaynaklanıyor" dedi Helle. "Yanına gidip onunla konuşmam gerek, çünkü ne de olsa onu seviyorum."

"Eğer onu seviyorsan" dedi Hermes, "bırakalım da bu işi Anteros becersin! Onun yanına gidebileceğini düşünüyor musun gerçekten de?"

Helle babasına bir mektup yazarak onu tümüyle terk etmeyi hiçbir zaman düşünmediğini ve artık geri dönmek istediğini açıkladı. Fakat anlaşılan Hephaistos, Helle'nin adını bile duymak istemiyordu ki, mektuba bir cevap alamadılar. Şimdi ne yapmaları gerektiğini düşündükleri bir esnada, gazetede bir haberde Ignaz Knidlberger, yani Aphrodite'in, sadece birkaç kilometre ötedeki Vilnius'ta bir konferans vereceğini okudular. Helle adı geçen yere gitti ve güçlükle kafasında Güzellik Tanrıçası'nın yuvalandığı iriyarı adamın yanına ulaştı. Aphrodite, Hephaistos'u ikna etmeye çalışacağına dair söz verdi.

"Hephaistos'u ne zaman göreceksin?" diye sordu Helle.

"İki hafta sonra Trismegiston' adlı bir muhteşem sinemanın açılışını yapmak üzere Moskova'ya gelecek. En son yanardağ patlaması gösterime giriyor."

Bu bilgi Helle'nin aklına bir fikir getirmişti: "Ben de Anteros'la beraber orada olacağım! Onun beni kabul etmesini sağlarsan, yanma yaklaşabiliriz." Kaunas'ta şimdi günün yirmi dört saati devam eden yoğun bir çalışma vardı, çünkü en geç iki hafta içerisinde her şey hazır olmalıydı. Hephaistos'tan henüz bir yanıt gelmemişti.

"Sen de onu azıcık olsun seviyor musun?" diye sordu Helle.

"O senin baban" diye karşılık verdi Hermes. "Ve seni sevdiğime göre... "

"Sen buna sevgi mi diyorsun? Gör bak ileride neler olacak!" diyen Helle gülümsedi. "Fakat önce bir deneme yapmamız gerekiyor."

"Nasıl bir deneme?"

"Onun seni sevmesi için, senin de onu sevmen lazım. Aksi takdirde Anteros ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hiçbir şey elde edemez."

"Elimden gelem yapacağım. Fakat onun sevilebilecek yönlerini günde bir kez olsun bana sayıver lütfen, biraz unutkanımdır da!"

Günler çabucak gelip geçti. Anteros bazen birkaç saniyeliğine olsun görebiliyordu, fakat ne zaman genç Litvanyalı'nın kulağına doğru sıçrasa, Hermes'in tedbirli davranıp aşağı yerleştirdiği yastıklara düşüyordu.

"Bu yaptığımız mantıklı mı?" diye sordu Anteros. "Hephaistos'ta sevgiye karşılık verme duygusunu"

yaratacaksam, bunu kendi ellerimle yapmalıyım. Romualdas'ın elleri bir işe yaramaz."

"Her şeyi yapabilmeksin" diye sertçe yanıtladı onu Hermes. "Görebilmek, sıçrayabilmek, ayrıca İngilizce ve Almanca da konuşabilmelisin, çünkü belki izini kaybettirmen gerekebilir. Sıçrama dersi şimdilik burada bitmiştir. Rusça ve Litvanyaca öğrenmek için ona ihtiyacım var. Sen biraz dinlen ve Moskova'daki sinemanın oturma düzeni üzerine çalış. Kesinlikle hiçbir hata olmamalı."

Hermes kısa sürede Kaunas'ı tanımış ve Rusça öğrenmişti. Ev sahibinin Rusça konuşmaya pek niyeti olmamasına rağmen, Hermes'in acıması yoktu: "Bana bir iyilik yap ve iyi Rusça konuşabilen eğitilmiş insanlarla görüş. Moskova'da hoparlörden bir salam satıcısının Rusça'sıyla konuşmak istemem."

"Sevgili Tanrı, buradaki salam satıcısı eğitilmiş bir insan. Bir zamanların kültür işlerinden sorumlu kadrolardandı. Bütün literatürü bilir; ilerici olanı, klasik bakımdan gelişmiş olanı, muhalif açıdan ilerici olanı, tümünü!.."

Litvanyalı sözlerini yarıda kesti, çünkü boş yere itiraz ettiğine dair bir his uyanmıştı içinde. Zor bir dönem geçirdiğinin farkındaydı. Tuhaftır ki bir tanrının ne olduğunu biliyordu ve görünüşte hiçbir anlamı olmasa da, yaptıklarının çok anlamlı olduğunu düşünüyordu.

Romualdas uyduğu -inanılmaz derecede çok uykuya ihtiyacı vardı- vakitlerde Hermes Moskova'daki Trismegistos sinemasında yapacağı konuşma metnine hazırlanmaktaydı. Hephaistos'un aynı anda hem onun, yani Hermes'in sesini duyması, hem de Anteros'un ellerinin gözlerinin üstünde olması gerekiyordu, aksi takdirde sihrin bir etkisi olmazdı. Helle onun yeteri kadar Rusça öğrendiğine ikna olduğu zaman, kaset kaydını yaptılar.

Arta kalan zamanlarda Hermes poker öğreniyordu, çünkü bu da planın bir parçasıydı. Geceleri Kaunas'ta biri "ulusal", biri de "uluslararası" olan iki karenin oyuncularının kafalarında şöyle bir tur atıyor, sonra da âsâsı ile dokunmak suretiyle bu oyunla ilgili kapsamlı kitaplar okuyordu. Her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğine ilişkin kuşku vardı. Acilen cesarete ihtiyacı vardı. Kekik temel gıdalarından biri olmuştu, fakat buna rağmen bir akşam üstü şunları söylemeden edemedi: "Başarılı olmak için bir şansımız olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. O çarpabiliyor, bizse yalnızca toplayabiliyoruz. O her türden gelişmeyi temsil ediyor, bense karşıtım."

Helle sadece başını salladı. Tanrıların genelde pek uykuya ihtiyaçları olmadığı halde, epey yorgundular. Ne de olsa tanrılar çalışmaya da pek alışkın değillerdi, fakat burada yaptıklarının çalışmaktan pek bir farkı yoktu.

"Hephaistos'a karşı poker oynamanın iyi bir fikir olduğuna inanıyor musun gerçekten? İyi bir strateji uzmanı olmadığını daha önce ispatlamıştın."

"Onu ben bile kandıramazsam - bunu kim yapabilir ki?"

"Güzel. O zaman geriye yalnızca ilan metni kalıyor" diye mırıldandı Helle.

"Mimi" dedi Hermes esneyerek ve gözlerini ovuşturdu.

"İçinde sadece "Mimi" yazan bir ilan mı?"

"'Mimi' veya 'Mama' Birinde karar kılabilirsin. Şimdi bir süre bir kertenkele kadar kıpırtısız uzanmak ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmek istiyorum."

Ertesi sabah Helle, geceleyin Hermes'in horladığına yemin edebilirdi.

Moskova'daki sinema randevusundan üç gün önce Anteros Litvanyalı'nın kulağına sıçramayı başarmıştı. Helle de Hermes'le vedalaştıktan sonra çıplak olarak Romualdas'ın kafasına sıçradı. Kafası iki tanrıya birden ev sahipliği yapan Romualdas, valizleri istasyona götürdü. Her şey yolunda giderse, bir hafta sonra geri dönmüş olacaklardı.

Hermes tekrar hazırlıklarının başına döndü. "Uluslararası" poker karesinin zengin üyeleri arasında araba kaçakçıları, uyuşturucu ve silah tüccarları, arsa spekülörleri bulunuyordu, fakat Hermes eskiden kültür işlerine bakan salam satıcısının da orada olduğunu fark etti. Başlangıçta, oyun esnasında Rusça ve Litvanyaca konuşulması biraz sıkıntı yaratmıştı, çünkü okuduğu pokerle ilgili kitapların tümü Kuzey Amerika'dan gelmişti. "Uluslararası" karede elli Dolar açılışlı poker oynanmaktaydı. Diğer karede ise Rothschild adı verilen ve kağıtların el değiştirilmesine dayanan ilginç bir oyun oynanıyordu, fakat potlar Litvanya parasına göre ortaya sürülüyordu ve doğal olarak oldukça cüzi miktarlardı. Hermes okuduğu kitaplardan en basitinden en zoruna kadar, açık ve kapalı pokerin tüm çeşitlerini öğrenmişti. Hephaistos'un oyun önerileri karşısında ezilmeyecekti. Elbette ki esasını kağıtların arkasına dokundurarak okumasına imkân yoktu, fakat saniyenin yüzde biri kadar kısa bir an için parladıkları takdirde bile, anahtar kağıtları okuma yeteneğini geliştirmişti. Tıpkı iki bin yıl önceki gibi, bir kertenkelenin sırtındaki tüm benekleri bir bakışta sayabiliyordu. Kitap sayfalarını dolduracak kadar çok sayıda oyun hilelerini ezberlemek, ona çok daha zor gelmişti. Fakat Kaunas gibi uluslararası sahtekâr ve hilebazların uğrak yeri olan bir yerde dahi, Hephaistos gibi bir oyuncuyu alt edecek beceri ve şeytanlıkta biri bulunacağı çok şüpheliydi. Fakat günün birinde yaşlıca bir Amerikalı kadın turist çıkageldi. Gün boyunca kiliseleri gezmiş, yoksul insanların fotoğraflarını çekmiş ve akşam olduğunda uluslararası kareye katılarak, kurallara ilişkin budalaca sorular sormuştu. Hermes onun kim olduğunu öğrenmek amacıyla kısa bir an için beynine girmişti ki, Nora'nın Las Vegas'tan gelen emekli bir Blackjack krupiyesi olduğunu ve kendisine gerekli olan her şeyi bildiğini fark etti. Nora daha ilk elde yüksek değerli bazı kâğıtların kenarlarının tırnak darbeleri ile çentiklenmek suretiyle işaretlendiğini anlamış ve sonraki ellerde düşük değerli kâğıtları aynı şekilde işaretlemek suretiyle dalgasını geçmeye başlamıştı. Araba kaçakçısı ile eski Marksizm-Leninizm profesörü arasında canlı ve giderek gelişen bir diyalektiğin varlığını daha ilk saatte fark etmiş, fakat bir şey anlamamış gibi oyuna devam ermişti. Bir süre sonra ise kimselere fark ettirmeden kendi yeteneklerini konuşurmaya başlamıştı: Kâğıtları dağıtırken hangilerini verdiğini hissedebilmek için gerekli gördüklerini hafifçe kıvrıyor, fakat özellikle de kâğıtları karıştırırken son derece usturuplu aldatma teknikleri kullanıyordu. Hermes, "Las Vegas riffle" ve "undercut stack" tekniklerini zihnine iyice yerleştirdi. Çok iyi başardığı başka bir şey ise, kâğıtları dağıtırken istediklerini saklamak ve sonradan yine oyuna dahil etmektir. Yaklaşık on altı oyun kâğıdının sırasını yıldırım hızıyla hafızasına alıyordu ki, bir insan için bu çok fazlaydı. Bütün bu yeteneklerine rağmen diğer oyunculara karşı ölçülü bir kaybedici izlenimi veriyor ve masadaki en zayıf oyuncunun -ilerici salam satıcısının-kazanan taraf olmasını, daha iyi olanların ise şanssızlıklarına lanet okumalarını sağlıyordu. Dönek profesör ve yaptıkları acemice hileleri kâh eğlenerek, kâh üzülenek izlediği anlaşılmalı üçkağıtçılar, gece yarısına kadar intihar edecek düzeyde olmasa bile epeyce para kaybettiler. Birkaç saat sonra

Nora epey yorulmuş numarası yapmaya başlamıştı. Koltuğuna iyice gömülmüş ve böylece kendisini tamamen gizlemeyi başarmıştı. Şafak sökerken "şansı" birdenbire öylesine dönmüştü ki, kazandığı paralardan dolayı zevkten dört köşe olan, şansına, geleceğe, hatta tanrıya bile inanmaya başlayan salama çaylağını bir tek sosis büfesiyle baş başa bırakmıştı. sonra da Doğu Avrupa silah, uyuşturucu, araba hırsızlığı ve gayri menkul spekülasyonu işlerinden elde edilen haftalık gelirlerin önemli bir bölümüyle birlikte ortadan kaybolmuştu. Yanında iki koruması, birkaç titrek kikse fotoğraf ve yüklü bir Dolar serveti ile Viyana'ya gitmek üzere Kaunos'tan ayrılmıştı Nora. Hermes, son anda Viyana'da en azından altı ay kalma düşüncesini onun aklına sokabilmişti - işleri daha karmaşık hale getirmek için onu Hermes Villası'nda Hephaistos'a karşı masaya oturtacaktı. Hades'in de bu oyunda yer almasını ve neler döndüğünü mümkün olduğu kadar çabuk kavramasını umuyordu.

İşin en zor yanı film oynatıcısının Gorki parkına gelmesini sağlamak ve ona yüz Dolar rüşvet vermek olmuştu. Park tamamen karla kaplıydı ve Hephaistos'un onları duyması olanaksızdı. Hermes'in metninin filme tam uygun olması işleri son derece kolaylaştırmış, asıl metin ile değiştirilerek kayda alınması yarım saat bile sürmemişti.

Aphrodite'in, yani Knidlberger'in Helle için yaptığı başvuru, Hephaistos tarafından kibarca geri çevrilmişti. Fakat Helle yine de şansını denemek istiyordu. Kaunas'taki silah kaçakçısı poker oyuncusunun belgelerine sahip olan Romualdas, oturma yerlerinin ön tarafından dört kişilik bilet aldı. Helle'nin İçişleri Bakanlığı'ndan gizlice öğrendiği oturma planına göre, Hephaistos'un yeri ilk balkon sırasının ortasındaydı, onun arkasında ise eşleriyle birlikte iki Gürcü diplomat oturmaktaydı. Helle bu diplomatların otel odalarına gizlice girerek, balkondaki yerlerini ön sırayla değiştirdi. Çok şey öğrenmişti Hermes'ten, hırsızlığı da.

Diplomatların bu değişikliği fark etmeyeceklerini, fark etseler bile diplomat gibi davranıp ses çıkarmayacaklarını ümit ediyordu.

Film gösterisinin başlama vakti yaklaşmıştı. Helle ve Anteros için kolunda ipek giysiler taşıyan Romualdas, güvenlik kontrolünden hiçbir sorun çıkmadan geçti ve erkekler tuvaletine girdi. Helle ve Anteros burada delikanlının kulağından atladılar ve elbiseleri giydiler. Romualdas balkona giderek yerine oturdu. Helle ise kolundaki Anteros'a rehberlik ederek yavaş yavaş yürüyor, bu arada da Attikalı kadmların dışında kimsenin anlamayacağı karga dilinde bir Yunanca konuşuyordu - bu şekilde onlara kesin olarak diplomat gözüyle bakılırdı. Helle ve Anteros, Romualdas'ın yanına oturdular, fakat o onları tanımamış gibi yaptı. Helle, bir kendisi, bir de koltuk değnekleri için yer ayırtmış olan Hephaistos'un tam arkasında oturuyordu.

Salon karardığı zaman Anteros, Helle'nin hemen önünde bir şeyler arıyormuşçasına yere eğildi. Hephaistos'un tam arkasındaydı. Bolca çıplak görüntünün geçtiği bir reklam sırasında Helle, Anteros'un ellerini yukarı kaldırdı, babasının haşmetli kafasının üstünde dolaştırarak gözlerinin önüne getirdi: "Benim kim olduğumu tahmin edin bakalım, Sayın Ekselans!"

Hephaistos tahminde bulunmayı aklından bile geçirmede ve hızla geriye döndü. Anteros son anda eğilmeyi başarmıştı. Hephaistos, Helle'ye kötü kötü baktı: "Burada olman hiç de hoşuma gitmedi. Seni görmek istersem, bunu söylerim. Filmi izlemek istiyorsan izle ve sonra toz ol!"

Helle'nin cesareti kırılmıştı. Anteros'u bir daha devreye nasıl sokabilirdi ki? Her şeye rağmen tekrar

denedi. Volkanizm üzerine bir giriş konuşması yapan Hermes'in sesi ekranda duyulduğu anda, az önceki manevrayı bir kere daha tekrarlardı. Sihrin etkili olabilmesi için belki de saniyenin milyonda biri kadar bir zaman bile yeterliydi. Fakat Hephaistos hazırlıklıydı ve iri kıyım bir güvenlik görevlisi kiklopu yanma çağırdı. "Atın şunu dışarı!"

Şans eseri tam bu sırada filmdeki yanardağ patlamıştı. Perdenin dumanından salon iyice karanlığa gömülmüştü. Helle ve Anteros, giysilerini çıkarmayı ve Romualdas'ın kendilerine uzattığı kulağa sıçramayı başarabildiler. Romualdas hiçbir şeye dokunmadan üç oturma sırasının ve en azından bir düzine diplomat eşinin üzerinden atlayarak, biraz daha ufak yapılı bir kiklopun beklediği çıkışa yöneldi. "Biletleriniz ve kimliğiniz!"

Romualdas dudaklarında hafif bir gülümseme ile onu süzdü ve istenilenleri uzattı. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun galiba" dedi ona ve kafasıyla kendilerine doğru yaklaşan güvenlik şefini işaret etti. "Korkarım başına iş açacaksın."

"Tamam" dedi kiklop ve Romualdas'ın geçmesine izin verdi. Delikanlının kafasındaki konuklar ona hayran kalmışlardı.

"İnanılır gibi değil! Böylesine olağanüstü bir delikanlı ve hayatına henüz hiçbir kadın girmemiş..." dedi Helle.

"Demek ki bu yüzden hâlâ sağlam sınırlara sahip" diye fikrini belirtti Anteros.

"Korkarım bu pek büyük bir başarı değildi!" dedi Helle Kaunas'taki çatı katma geri döndükleri zaman. Hermes suskundu, derin düşüncelere dalmıştı.

"Bunu yapmak saçmalıktı zaten" dedi Anteros. Bu kadar açık konuştuğu çok enderdi. "Birisinin gözlerini iki kere kapamanın hiçbir faydası yoktur, hele bir de bunu kendi istemiyorsa! Ne kadar kolay olurdu bu şekilde - Hephaistos'un rayları gibi karşı-sevgiyi döşerdim ben de insanların kafasına. Fakat sizin de bildiğiniz gibi böyle olmuyor ne yazık ki."

Kısa bir süre sonra Helle'nin eline bir mesaj geçti. Hephaistos, kendisine herhangi bir "taciz"de bulunmasını yasaklıyordu kızma. Anteros'un sihri henüz etkisini göstermemişti.

Şimdi de Hermes bir mektup yazıyordu: Poker oynamayı öğrenmişti ve Hephaistos'a karşı mümkün olan en büyük pot ile oynamayı şiddetle arzu ediyordu. "Şayet kazanacak olursan beni tutuklayabilir ve sürgüne gönderebilirsin. Kendi rızamla Tartaros'a gideceğim. Fakat ben kazanacak olursam, özgürlüğüme tamamen kavuşacak ve istediğim zaman Atina'ya gidebileceğim. Bundan başka, benim adamlarımı da rahat bırakacaksın. Mektubuma yanıt vermeme de saygıyla karşılar, bunu, kendi düzeyini değerlendirmede biraz aşırıya kaçtığımı kabul ettiğine ve benimle karşılaşmaktan kaçınacak kadar akıllı olduğuna yorarım!"

Hephaistos'un bu provokasyonu okur okumaz büyük bir hiddetle nasıl gürleyeceğini ve koltuk değneklerini sağa sola fırlatacağını gözlerinin önüne gayet iyi getirebiliyordu. Hemen o anda cevap verecekti kendisine. Şimdi geriye en iyi şekilde hazırlanmak ve beklemek kalıyordu. Her halükârda mektubun ona ulaşması biraz zaman alacaktı, çünkü mektup Hephaistos tarafından denetlenemeyen

Ölümler Tanrısı'nın aracılığıyla ulaşacaktı ona.

Zaten buraya dünyanın öbür taraflarından pek az mektup geliyordu, bunlar da genellikle batıdan gelen kötü haberlerdi. Tanrıların yokluğunda her şey kötüye gitmişti; her iş, her tutku ve her gözlem. Her şey onlarca yıl önce başlamıştı: herkes vicdan azabı çekiyordu, fakat kimsenin bundan nasıl kurtulacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Nefret duygusunun ibresi iyice yükselmişti. İnsanlar yine düello etmeye başlamışlardı, ancak eşit olmayan koşullarda ve geleneklere uymadan. Erkekler ellerinde kılıçlarla dolaşıyor, örneğin park etmek gibi önemsiz meseleleri bile ölüm-kalım sorunu haline getirerek, iç dengelerini düzene sokmaya çalışıyorlardı. Birçok ülkede hükümetler saldırgan seçmenlerin oylarından olmamak için, ateşli silah bulundurmaya serbest bırakmışlardı. Ayrıca kendilerine "Kadavra Hareketi" adını veren bir intihar tarikatı da ortaya çıkmıştı. Bu insanların derdi umutsuzluk değildi, artık yaşamaya meraklı değillerdi, hepsi o kadar. İşleri insan kaybetmekti: Önce başkalarını, sonra da kendilerini. Dünyayı kendi varlıklarından kurtararak, son bir hayır işlemek istiyorlardı. Hephaistos'un girişimi ile rahatsızlık, müdahalecilik ve küstahlık olarak aşağılanan merak kavramının yok oluşu, birçok kişiyi bu harekete katmıştı. Artık ortada ruh filan yoktu, yalnızca kavramlara dayalı bir güvence ekonomisinden söz ediliyordu. İletişim sektöründe veya erotik telefon hattında çalışmak isteyen insanlar bile, nezaket veya şehvet dilini bile bir bilgisayar programı gibi öğrenmek zorunda kalıyorlardı. Doğuda ve güneyde de işler daha iyi değildi. Gerçek bir nefret kültürünün hâkim olduğu, büyük ve güçlü bir devlet çıkmıştı ortaya. Bu devletin "Ulu ve Ulaşılmaz" yöneticisi U harfinin kendi sıfatları haricinde kullanımını yasaklamıştı. U harfini kullanmamak epey zor olduğundan, özellikle çocuklar arasında suç oranı epey yükselmişti ve idamların sayısı günden güne artıyordu.

"Umurumda bile değil!" dedi Hermes ve gerçek bir Olimposlu gibi baktı.

"Fakat benim umurumda" diye karşılık verdi Helle. "Bir zamanki insan yansıman olan Helga'yı unutmam mümkün değil. O, bu durumu hiç de komik bulmazdı."

"Ben de komik bulmuyorum. Sadece can sıkıcı!" Hermes'in ağzından bundan daha kötü bir aşağılama çıkması mümkün değildi, demek ki o da umursamazlık yapmıyordu.

Kaim camlarından biri renkli olan bir gözlük takmak suretiyle de olsa, Anteros artık sürekli olarak görebiliyordu. Doğrusu görüntüsü pek hoş değildi, hele o büyük ayakları da işin içine karışınca -ayakkabılarının büyüklüğü neredeyse bir keman kutusu kadardı! Litvanyalı'nın kafasına saklanan Hermes, bütün gün Anteros'la birlikte dışarıda dolaşıyordu. Birinin diğerini sevdiği, ancak diğerinin buna karşılık vermediği durumda olan çiftleri arıyorlardı. Bu tanıma uyan yarım düzine kadar çifte rastladılar. Bir de içi sevgi dolu olan, fakat hiç kimse tarafından seilmeyen bir politikacıya tesadüf etmişlerdi. Bu o kadar nadir bir vakaydı ki, ona yardım etmekten mutluluk duydular.

Birlikte oldukları süre boyunca tanrılarına sadık kalan Romualdas, öğretmen olmak istediğini söylüyordu. "Sen deli misin?" diye sormuştu ona Hermes. "Seni dünyanın en zengin insanların biri yapabilirim."

"Dünya değişmediği sürece, zengin olmak insanı mutlu etmez. İnsanlara aktarılması gereken bir sürü şey öğrendim senden."

"Bak sen! Neymiş ki bunlar? Bildiğim tek bir şey var, o da kazanmamız gerektiği. İşte, en önemli şeyi öğrettim sana" diye yanıtladı onu Hermes.

"Yaşam yalnızca poker oynamak ve hırsızlık yapmaktan ibaret değildir!"

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bunu sana kim söyledi?"

"Sen."

"Yaşam üzerine felsefe yaptığımı hiç hatırlamıyorum doğrusu!"

"Sadece seninle birlikte olmak bile, çok şey öğrenmek için yeterli oluyor."

"Bir şeyler öğrenmekle hemen öğretmen olmak gerekmez ki! Başarılı bir blöf, uçurumun üzerinden gerçekleşen bir atlayış, tüm bunlar okulda bir yılda öğrenilenlerden çok daha öğretici."

Bazen Hermes'in huysuzluğu tutuyordu. Poker partisi giderek yaklaşıyordu, Moskova girişimi büyük ihtimalle başarısızlıkla sonuçlanmıştı, en kötüsü de haftalar boyu aynı yerde kalma zorunluluğuydu. Yolculukların ve mutlu noktalanın düşüşlerin tanrıçası Helle de, en az onun kadar rahatsızdı bu durumdan.

Romualdas ertesi sabah kahvaltıyı yataklarına getirdiğinde, tepside üzeri yazılı bir kağıt vardı. Yazının başlığı şöyleydi: "*Kyllenierli buyurdu ki...*" Litvanyalı tüm gece boyunca oturup bunu yazmış olmalıydı. Hermes güldü.

"Ders başlamadan önce kahvaltı yapabilir miyiz bari?"

"Bu bir ders değil! Sana yöneltilen cümleler veya sorular sadece. Bir röportaj yapmak istiyorum ve sen de bu konuda bir şeyler söylemelisin. Sonuçta birilerinin işine yarayacağı kesin, mesela Litvanyalıların!"

Hermes, insanlar gibi okumak için çok tembeldi. Bu beklenmedik musibeti bir an önce başından atmak için, başucundaki komodinin üstünde duran esasına uzandı:

Saniyeler için donanmalıyız, yıllar için değil! Fakat nasıl?

Durmaksızın yeni fikirler atılıyor ortaya, içlerinde iyi denilebilecek olanları da var. Fakat neredeyse tümü hemen unutuluyor. Sürekli olarak eski fikirler konuluyor önümüze yeni diye. Bunun önüne nasıl geçilebilir acaba?

Kendisini tanımlayan insan, yapabileceği diğer şeyleri unuttur. Peki ya kendini tanımlayamama nasıl başarılabilir?

Aramayı öğrenmektense, bulmayı öğrenmek yeğdir - sürekli arayan bir kişi, hemen bulan bir kişi haline nasıl gelebilir ki?

İnsanlar da başka insanların içine yerleşebilir mi?

Önceden düşünüp taşınmadan, bir tanrı kadar hızlı ve doğru davranmak mümkün müdür?

Bir şey başarılı olduğunda, sen bunun görev ve planlama anlayışından değil, merak ve sıçrama zevkinden kaynaklandığını söylüyorsun. Taşkın yardımlar, maceralı öğretiler - alıştırmalar yapılarak öğrenilir mi bunlar?

"Taciz edilmedik kimseyi bırakmamak!" Ne anlama geliyor bu ? İnsanlar bu cümle yüzünden birbirlerinden nefret etmezler mi? Bu şekilde düşman kazanılmaz mı?

İnsanlara hem soğuk bakmak, hem de "bir tekini bile kaybetmemek." Bu nasıl olacak? Sadece tanrılar mı başarabilir bunu, yoksa biz insanlar için de mümkün mü?

İnsanlar ölmek istediklerinde, özellikle de "bir şeyler uğruna" ölmek istediklerinde, ne yapılacak? Bu ne zaman doğru, ne zaman yanlıştır? Hangi durumlarda onlara engel olmalıyım?

Şu cümleden nasıl bir anlam çıkarmalıyım: "En geçerli yardım karanlıkta kalan ve sadece tahmin edilebilendir. " Bu senin için geçerli olabilir, fakat yardım eden bir insan görünür olmak zorundadır.

Ya bu ne demek: "Tanrılar inançlarını yitirdiler." İnançlarına tekrar kavuşacaklar mı?

"Bunların tümünü kendin yanıtlaman gerekecek" dedi Hermes. Kâğıtta yazanları okuması üç kalp atışı boyunca sürmüştü - sabahları pek iyi yoğunlaşamıyordu. "Alıştırma yapmak mı? Doğrusunu yap, bu şekilde hazırlanmış olursun. Bir şeyi becerdiğin zaman bunda sadece alıştırmanın değil, cesaretin de payı vardır. Fakat en önemli pay da, dünyada olduğum için her şeyden önce bana aittir. Ben mesajın ta kendisiyim. Soruların güzel: yanıtı yaklaşmayı sağlayacak kadar yamıtı olmayan sorular. Öğretmen olmak yerine niçin muhabir olmayı denemiyorsun? "

"Neredeyse aynılar zaten. Öğretmenlerin daha fazla zamanı vardır."

"Nereden biliyorsun... " diye mırıldandı Hermes.

"Karşı-sevginin ortaya çıkmasını beklerken, onunla ilgili bir şeyler yazamaz mıydık?"

"Bu konuyla ilgilenen pek çok insan profesör oldu; bulamadıkları şey ise karşı-sevgiydi. Çünkü bunu bulmaları için aradan çok uzun bir süre geçmesi gerekiyordu. Bu sence de öyle değil mi?" diye sordu Hermes biraz önce "özel üretim" ayakkabılarıyla içeri giren ve kalın gözlüklerinin ardından şaşkın şaşkın bakan Anteros'a. "Bu kadar can sıkıcı bir yavaşlıkta yürümek zorunda mısınız? İki bin yıl boyunca kara bir bazalt parçasında asılı kaldım, bu yüzden kimse beni sabırsızlıkla suçlayamaz. Fakat senin yaptıkların tahammül sınırlarının gerçekten de çok ötesinde."

Cevap da oldukça yavaş geldi. Hermes hızla doğruldu, Romualdas'ın kulağına adeta kaçarcasına sığındı ve şehirde dolaşmak amacıyla delikanlının kapıya yönelmesini sağladı. Anteros sevilmediğini hissettiği halde onu takip etti. Ne yapalım, kendi ekleri olmadan olmuyordu işte!

Dışarıda karakış hüküm sürüyordu.

Şeytan Müzesi'nden bir vızılı geçti gece yarısı. Pencereden baktıklarında gördükleri iki parlak nokta oldu sadece: Hades, onları ziyaret etmek için Kaunas'a gelmişti. Aceleyle kapıyı açtılar. Ölüm Tanrısı, kanatlı şapkası ve sürat sandaletleriyle içeri girdi.

"Başka yerde olduğum için postada işler aksadı. Bu yüzden mektubu kendim getirdim, işte, alın."

Hades yere oturdu ve görgü kurallarına aldırış bile etmeden maceralarını anlatmaya başladı. Oysa Helle ve Hermes, Hephaistos'tan aldıkları mektubu hemen okumak istiyorlardı. Hades, Hermes'in donanımı ile yeraltında fazla yüksekte uçamadığı için, uzunca bir süredir dünyayı dolaşıyordu. Buluttan buluta sıçramasını öğrenmişti, görünmez olmak için kendi başlığını yanında taşıyor ve gereken durumlarda kullanıyordu. Yeryüzüne çok seyrek çıktığı ve çıktığı zaman da önlerindeki her şeyi çiğneyip geçen atlar koşulmuş siyah arabasına bindiği için, canlı insanlarla tanışma fırsatını pek az yakalayabilmişti.

"Pekâlâ, insanları nasıl buldun bakalım? Hoşuna gittiler mi?" diye sordu Hermes kibarca.

"Tuhaf bir şeyler oldu bana. Artık gülebiliyorum" diye karşılık verdi asla gülmemesi ile tanınan Ölüler Tanrısı. "Hatta devamlı gülmekten bir türlü alıkoyamıyorum kendimi."

"Neye gülüyorsun?"

"İnsanlar - çok etkileyiciler. Sanki ölümsüzlermiş gibi konuşuyor ve davranıyorlar, oysa yarın sıra onlarda ve ertesi gün toz olacaklar. Kayalıklardan aşağı yuvarlanırken bile birbirlerine şöyle diyor ve mutlu oluyorlar: 'Şimdiye kadar her şey çok iyi gitti ve mutlu olduk.'"

"Hephaistos bu durumda bazı değişiklikler yapmak istiyor. İnsanların bir kısmı eğer isterlerse ölümsüz olabilecekler."

Hades buna da güldü. "Onlar tanrı olmadıkları için buna dayanamazlar. Bunu neden yapmak istiyor?"

"O bir teknisyen..."

Şimdi mektubu okudular: Hephaistos Viyana'daki villada Hermes'le bir araya gelerek poker oynamayı kabul etmişti. Oyunda Hades, Hermes ve Hermes'in adamlarından biri daha olacaktı. Hephaistos da yanında iki adamını getirecekti. Karşılaşmanın tarihini de belirlemişti; oldukça yakın sayılırdı.

"Çabuk" dedi Hermes, Helle'ye. Hemen Le Monde'u ara. Tanrıların haber alıp oraya gelebilmeleri için, ilanının hemen çıkması gerekir!"

"Bir ilana niçin gerek duydun?" diye sordu Hades.

"Bu bir işaret. Metin yayınlandığında, hepsi vaktin geldiğini anlayacak. Helle bu işi ayarladı."

Tekrar uçmak isteyen Hades, tedirgin olmaya başlamıştı. Poker partisinden önce Çin ve Himalayaları görmeyi düşünüyordu. Ayağa kalktıktan sonra aniden gözlerini kapadı ve düşünmeye başladı.

"Ölümsüz insanlar" dedi sonra. "Ölümsüzlere karşı ölümlüler. Onun kendisini öldürmek istediğini"

söylememiş miydiniz?"

Hermes onun ne demek istediğini anladı. "Evet, sanırım bu yöntemle deneyecek. Ne dersin, başarabilecek mi?"

"Olabilir. Tüm mesele, iki tarafı birbirine karşı kıskırtmayı başarmakta. Şu anda yeryüzünü oldukça eğlenceli bulduğum için, doğrusu bundan pek hoşnut değilim, iyisi mi hemen uçayım, belki kısa bir süre sonra dünya yerinde olmayabilir."

Bir vızıltı - Hades yok olmuştu bile.

İki gün sonra, tanrılar tarafından çok okunan Le Monde dergisinde bir ilan çıktı:

İki metre boyunda, 'Mimi' adında, 'Mama' ve 'Papa' diyebilen bir timsah kaçmıştır. Görenlerin 15 Ocak 2000 tarihine kadar Viyana'daki Hermes Villası'na bildirmeleri."

"Ve bu metni tanrılara da bildirdin, öyle mi?" diye sordu Hermes başını sallayarak.

"Yalnızca 'Mimi' ve 'Mama'yı. O akşam korkunç derecede yorgundum."

Hermes ansızın Helle'yi kollarının arasına aldı ve yüzüne baktı. Ne Hermes'in, ne de Helle'nin ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. Bir süre böyle bakıştıktan sonra Hermes kızı öptü ve susmaya devam etti, sonra tekrar öptü ve tekrar susmaya devam etti.

"Bak sen! Demek etkisini gösterdi" diye fısıldadı Helle.

"Bizimkini küçümsemişim sanırım."

"Tam da kumar oynaman gerekirken" diye serzenişte bulundu Helle aslında durumdan hiç de şikâyetçi olmadan. "Yeni âşıkların çok kötü poker oynadıkları söylenir."

"Ölmek isteyen tanrılar da öyle."

Hephaistos Viyana'daki eski demirci atölyesinin altındaki elektronik merkezinin zifiri karanlığında düşmanlarının listesinin tutulduğu karteksin yanında oturuyor ve puro içiyordu. Yakınlarda bir yerde kanalizasyon tamirâtı yaptırdığı için, kiklopların hepsine izin vermişti - ne kazı çalışmalarının, ne de elektrikli cihazların gürültüsüne tahammül edecek halde değildi. El fenerinin düğmesine basarak karteksi aydınlattı. Fakat bu cılız ışıktaki kartları elden geçirmeye, yenilerini eklemeye ve eskilerini yırtıp atmaya hiç niyeti yoktu. Ansızın kafasında kendisine sempatik gelenlerin de bir listesini tutma düşüncesi oluştu. Amma da komik bir fikir! Şayet kartekse bu düşünceye uymayı başaran üçten fazla kart koymayı başarabilse, o takdirde yıllardan beri üzerinde çalıştığı büyük planından bile pekâlâ vazgeçebilirdi. Nereden musallat oluyordu aklına böyle düşünceler? Beyin alışlagelen işleyişiyle çalışmadığı zaman, böyle hatalar oluşuyordu işte. Bağımlı bir karteks olurdu böyle bir şey. Şayet bana sadık kalsaydı kızımı sevebilirdim, diye geçirdi içinden, o gün Olimposluların tipik küstahlığını göstermese ve Olimposluların tipik saçmalıklarını yapmasaydı Hermes'i bile sevebilirdim. Oysa şimdi Kyllenierli kendisine kalan azıcık hareket alanını, kesinlikle kaybedeceği ve sonsuz karanlığa gömüleceği bir poker partisi uğruna feda etmekteydi. Gerçi bu karanlık sonsuza dek sürmeyecek,

topyekûn ölümün devreye girmesiyle onun da sonu gelecekti. Hades bunu henüz kavramamıştı. Onun varlığı da insan fantezisinin sınırlarına bağlıydı. O ise sefahat içinde oradan oraya uçuyor, kendini görünmez kılıp köy meyhanelerine girerek, basit bir yöre cini gibi şişelerden içki aşırıyordu. Hephaistos binlerce yıldır Hades'e saygı duymuştu, ama artık duymuyordu. Her şeyi sona erdirmenin vakti gelmişti ve en büyük yapıtı olarak gördüğü planın işleyişi ve zamanlaması hazırды.

Kendi egemenleri tarafından da sömürülen yoksul ülkeler, artık yeterince yoksullaşmalardı. Zengin ülkeler ise korkunç derecede zenginleşmişler, muazzam boyutlarda bir üretim ve tüketim çılgınlığı içerisine girmişlerdi. Bazı bilim adamı ve sermayedarların, o güne dek edindikleri deneyimleri yeni bedenlerde geliştirmeye devam etme imkânları ise, aradaki gelişmişlik farkının kapatılmasını imkânsız hale getirmekteydi. Saldırganlık, genel olarak memnun edici düzeyde artmıştı. Zengin ülkeler, yoksul ülkelerin yoksul olarak kalmalarını sağlamakla kalmayıp, bu işe uygun insanları ortaya çıkarıyor ve yetiştiriyordu; yani, hammadde üretiyordu.

Otuz veya en fazla kırk yıl daha bu şekilde devam edilecekti. Sonra nükleer teröristlerini örgütleyecek, zengin ülkeler aracılığı ile mali buhranlar yaratacak, kimsenin açıklayamadığı "tesadüfleri" devreye sokarak nükleer savaş şantajlarının ciddi boyutlara ulaşmasını sağlayacak, nükleer santrallerin havaya uçmasıyla da son noktayı koyacaktı. Genç bedenlerde yaşamaktan yorulmuş yaşlıların da bu işe gizliden gizliye yardım etmeleri, başarıyı kesinleştirecekti. Bizzat kendisi de son bir zevk olarak sönmemiş yanardağların tümünü harekete geçirecek, güneş ışınlarının önüne kalın bir duman ve kül tabakası çekerek dünyanın buz kesmesini sağlayacaktı. Bu şekilde tesadüfen hayatta kalmayı başaran son insanlar da yok olacaktı, elbette ki onlarla beraber tanrılar da. Burada önemli olan, her biri en az üç yüz yaşında olan yeni "Ölümsüzler Kulübü" üyelerinin de yaşamaktan en az tanrılar kadar bıkmış olmalarıydı. Yalnızca Hades ve Hermes onun endişelenmesine neden oluyordu: İkisi de "sonsuz yaşam"larına uzun bir süre daha devam etmeye niyetli görünüyorlardı. Hermes meselesini daha şimdiden, yani 2000 yılında bir poker partisi ile ortadan kaldıracaktı. Onu artık bir engel olarak görmüyordu.

Aklına tekrar karteksi geldi. "Elbette ki seviyorum sizleri, tümünüzü seviyorum!" diye mırıldandı ve pis pis sırıttı. "Size ölümsüzlerin hiçbir zaman erişemeyeceği ölümü hediye ediyorum. Teşekkür etmeyi düşünüyorsanız, iyisi mi bunu hemen şimdi yapın!"

1994 yılının mayıs ayında, Yunan Paskalyasından bir hafta sonra, Atina hastanelerinden birinde yatmakta olan genç bir kadın, kendisiyle görüşmek için Atlanta'dan gelen bir Birleşik Devletler Amerikalı'sı tarafından ziyaret edildi. Kadına pille çalışan bir CD-Player ve en son müzik parçasını getirmişti. Çünkü o bir bateristti.

"Nasılsın bebeğim?" diye sordu kadına.

"Tatildeyken başıma gelen bir bela işte. Fakat her şey yoluna girecek sanırım. İyisi mi sen kendinden bahset!"

Adam şu anda verdiği konserlerden ve kazandığı başarılarından, karısından veya çocuklarından söz etmemesinin daha doğru olacağını anladı. Kadına hastalığının nasıl başladığını sormayı tercih etti.

"Atina'da günlerce gezdim. Çok yer görmeme rağmen, bir türlü doymak bilmiyordum. Hermes

Caddesi'nden iki kez aşağı indim -oldukça uzun bir caddedir bu- ve yukarı çıktım. Hephaistos'un tapınağına geldiğimde -burası Atina'nın en iyi korunmuş tapınağıdır- öksürmem gerektiğini düşündüm. Fakat elime gelen kandı. Ağız dolusu kan. Gözlerim çok kan gördü, sanki her an ağzım tekrar kanla dolacak diye düşünüyordum. Hepsi bu. Tüberküloz olmuşum, ne yazık ki oldukça geç ortaya çıktı. Aylardır zayıflıyordum ve sebebini bilmiyordum. Yapacak çok işim vardı, işlerin yoğunluğuna bağlıyordum."

Hastane şehrin kuzeyindeydi. Pencerelelerinin önünde çam fıstıkları olan eski bir yapıydı bu; Helga, Charles'ın bestelerini dinlerken çam ağacının dallarını inceliyordu.

Charles, ertesi gün yapacağı bir geziden sonra tekrar uğrayacağını söyledi. "Senin için ne yapabilirim, bir ihtiyacın var mı?" diye sormuştu ayrılmadan önce.

"Aslında yok" diye gülümsedi Helga. "Önemli değil."

"Söyle hadi!"

"Oyun kağıdı isteyecektim. Bazen zihnimde çizgi romanları tasarlıyorum ve gözlerimin önünde dünyanın bahis konusu olduğu bir poker partisi canlanıyor bir anda. Zaman geçirmem lazım ve okumak için çok yorgunum. Fakat benim için fazladan yol yürümeni istemiyorum!"

"O takdirde Yollar Tanrısı bana yardım edecektir."

Charles gittikten sonra, Helga yeniden öyküsünü düşünmeye başladı. Bazı belirtiler öyküyü iyi bitirmesi, bazıları ise kötü bitirmesi için teşvik ediyordu onu. İyi sonuçlanması durumunda dahi, öykünün kötü kahramanı ona duyulan gereksinimden dolayı cehennemi boylamayacaktı.

Gerçekle kıyaslandığında her öykü avutucu bir saçmalıktan ibaretti, en iyi olasılıkla da ironiydi. Gerçek, trajikti. Sevgi ölüyordu, insanlar ölüyordu. Dünya acımasızdı: Yok olan şey dünyanın kendisi değil, insanların onda önemli gördükleri şeylerdi. Yine de: bir öyküyü sonuçlandırmaması için bir neden var mıydı ki?

Bir hafta sonra Helga'nın durumu dramatik bir şekilde kötüleşti. Aynı anda tam üç hastalık taşıyordu içinde. Hekimler şaşkınlık içindeydiler. Bir hafta yoğun bakımda kaldıktan sonra, durumu az da olsa iyiye gitmeye başladı. Ancak buradan sağ olarak çıkacağına emin değildi artık.

Geceleri her zamanki gibi yatağın altını üstüne getiriyordu. Bu huyundan vazgeçmemişti ve hemşireler şaşkınlıkla başlarını sallıyorlardı. Gündüzleri ise sakindi, oyun kağıtlarına dokunmuyor ve duaya benzer birtakım mırıltılarla vücuduna bir şans daha tanımak istiyordu. Bu arada da serum hortumundaki minicik kabarcıkları izliyordu.

Günün birinde kapı çaldı ve hiç beklemediği bir anda gemideki Fransız matematikçi Jean-Claude ziyaretine geldi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu ona.

Helga omuzlarını silkerek fısıldadı: "Bir şeyleri yanlış yaptım, ama ne? Göreceğiz."

Jean-Claude o sıralar fena halde tutkun olduğu Yunanlı sevgilisinin yanından geliyordu. Helga bunu

hemen anlamıştı. Geri kalan zamanlarda ise Paris'te tam teşekküllü bir hesap ünitesini yönetmekteydi - akrabalık ilişkileri işe yaramışta. Ayrıca bunun yanı sıra bir roman yazdığını da itiraf etmişti; bir Connetable'in torunu olarak nasıl olsa bir yayınevi bulurdu.

Helga onun sevgilisi hakkında bir şeyler dinlemeyi de istiyordu, fakat Jean-Claude bu konuda tek kelime bile etmemeye kararlıydı. Ağır hasta birine anlatılacak ve anlatılamayacak şeyler hakkında ya fazlasıyla katı ilkeleri vardı, ya da ağır hastaların meraklı olmadıklarını düşünüyordu. Fakat sonuçta onu ziyarete gelmişti ve iyi niyetliydi. Helga yanında bir müddet kalan herkese, her dakikaya şükran duymaktaydı. Ama Jean-Claude fuzuli gevezelik yapıp duruyordu ve dünyadan bahsetmek yerine hemşireleri şu kahrolası çiçek buketiyle uzun süre uğraştırmıştı. Her sigorta matematikçisinden iyi bir konuşmacı çıkmıyordu işte. Ansızın gözleri karardı ve onları kapamak zorunda kaldı. Jean-Claude bunun farkına varmıştı. "İyisi mi ben gideyim, senin dinlenmen gerek" dedi ve şakacı bir tavırla ekledi: "Hermes'le birlikte tüymeliyim buradan - fakat yine geleceğim."

Akşama doğru Helga'yı bir öfke dalgası kapladı. Yirmi dört yaşında yaşama veda etmek zorunda kalması, büyük bir haksızlıktı. Hâlâ çok meraklıydı, hâlâ karşısına ani ve çılgın bir şeyler çıkabilirdi. Nihayet dünyayı biraz olsun anlamaya başlamıştı, ondan biraz daha tat almayı çok isterdi. Bu sebepten dolayı hayatı boyunca intihara karşı çıkmıştı: intihar, sana ait olmayan bir şeyi boşa harcamak anlamına geliyordu. Kimseyi harcamamalıydı, kendisini bile! Bir hasım bulmak isteyen öfkesi, sonunda babasına yöneldi. Ben bu dünyadan istemeden ayrılmak zorunda kalıyorum, o herifse değerli yaşamını çöp sepetine atıyor. Şu anda ona bir nasihat nutku çekmeyi çok isterdi. O, kendi yaşamının devamını sağlamak için bir şeyler bulmayı reddeden bir mucit ve tasarımcıydı. Tek kelimeyle ihanetti bu!

Hava kararıp da fıstık çamının dalları sokak lambalarının ışığı altında gizemli bir şekilde sallanmaya başladıklarında, öfkesi dinmişti. Boşa harcamak mı? Bu gerekçe aslında ölüm korkusunun ve kibrin üstü kapalı bir ifadesiydi. "Sekiz dil konuşabildiğim için hayatta kalmayı hak ediyorum" da diyebilirdi aynı şekilde. Hiçbir şeyi hak etmemişti! Ve yapılacak en doğru şey bağışlamaktı herhalde. Yaşam bir armağandı, mutlu bir buluştu, bir hırsızlık ganimetiydi; onu tutmak mümkün değil, hatta yasaktı bile. Bazen kısa bir yaşam, uzun bir yaşamdan çok daha değerli bir hediye olabilirdi, kim bilir? İnsanın buna kendi karar vermesi bir yana dursun, fikri bile sorulmuyordu. Başka bir yerde, gizli bir oturumda veriliyordu karar.

Helga ansızın adının söylendiğini işitti. Hermes gelmişti. Kafasındaki öyküye göre onun şu anda Yeraltı Dünyası'nda olması gerekiyordu...

"Nasılsın?" diye sordu Hermes.

"Eh, nasıl diyeyim, ölüyorum galiba" dedi Helga.

"Canın acırken uyuyabiliyor musun?"

"Evet. Çok karışık rüyalar gördüğümü söylüyorlar ve yataktan düşmemden korkuyorlar. Hatta bu yüzden beni akşamları yatağıma bağlamayı bile düşündüklerini biliyorum. Ama ben ta eskiden beri yatağın altını üstüne getirmişimdir. Şimdiye dek başıma hiçbir şey gelmedi."

"Seni yatağa bağlayamayacaklar. Onlara bir oyun oynayacağız" dedi tanrı gülümseyerek. Uyuması için âsâsını yavaşça alnına götürdü ve birlikte uzun bir yolculuğa başladılar.

Sekizinci Bölüm

ATİNA, ATİNA!

Şehirde dolaşırken Hermes'in yanında Helle yoktu - bunu kendisi istemişti. Helle, sonradan diğer tanrıların da gelecekleri Santorin'e önceden gitmişti. On yıl önce ilk kez Helga'nın gözleriyle tanıdığı bu yeri, tek başına ve acele etmeden incelemek istediğini söylemişti. Belki de birkaç günlüğüne Hermes'ten ayrı kalmak istiyordu; onun aşırı sevgisinin kendisini bunalttığını belirtir laflar etmişti. Ayrıca birinin oraya önceden giderek, büyük şölen için hazırlık yapması gerekiyordu.

"Hermes Caddesi"nin yoksul kesiminde bulunan 136 numaralı evin çatı katında ikâmet etmekteydi Hermes. Bir zamanların oldukça itibarlı evinin birinci katında bir yakıt istasyonu, çatı katının hemen altındaki ikinci katta ise Yunan Arkeologlar Birliği'nin toplantı salonu bulunmaktaydı. Fakat bu ülkede kazacak çok şey olduğu için, seyrek olarak toplanma imkânı buluyorlardı. Hermes arada bir konferans salonundaki masanın etrafında dolaşıyor ve kendi ismini taşıyan caddeyi seyrediyordu. Atina'nın sağlam kalmış tek tapınağı, yani Hephaistos Tapınağı'nı da görebiliyordu buradan. Az ileride ise Agora ve Akropolis görünüyordu.

Ölüme giden genç ruhuna eşlik ettiği Helga'yı unutamıyordu Hermes. Oysa onun öyküsüne göre o anda henüz Yeraltı Dünyası'nda bulunması gerekiyordu. Helga da diğer insanlar gibi bir tanrının aynı anda her yerde bulunabileceğini kavrayamamıştı. Ancak bu yanılgılardı en güzel öyküleri oluşturan. Bunu düzeltmek yanlış olurdu.

Kendisini ait hissettiği tanrının dramatik yenilgisiyle sonuçlanmasına rağmen, poker partisini izlemek Helga'ya zevk vermişti. Mutlular Adası'nda onu arada bir ziyaret eden Hades, Helga'nın pokerden az buçuk anladığını söylemişti. Potlar inci olarak sürülüyordu orada, bazen de sevgi olarak. Ne de olsa her ikisinden de yeterince vardı. Hades'e bakılırsa Helga'nın bir kusuru vardı: çok meraklıydı ve sürekli kazançlarının yazıldığı kâğıdı görmek istiyordu. Bu ona pahalıya mal oluyordu, ancak Mutlular Adası'nda bunun ne önemi vardı ki?

Hephaistos gerçekten de dünyanın en iyi poker oyuncusuydu ve Hermes'e müthiş bir ders vermişti. Poker partisi yalnızca bir düzine kadar tanrı tarafından değil, on tane video kamerası tarafından da aralıksız olarak kayda alınmıştı. Böylece her türlü blöf ve aldatmacaların, cesaret ve ürkeklikten kaynaklı aptallıkların ve Hermes'in çevirdiği numaraların tümü ekranda görülebilecekti: Hades ve Las Vegas'lı Nora'nın bir araya gelmeleri, kağıtları dağıtırken Hermes'in yaptığı hileler ve buna benzeyen sahtekârlıkların tümü -Hephaistos da dahil olmak üzere- orada bulunanların gözünden kaçsa bile, kameralar tarafından tespit edilmişti ve partiden sonra değerlendirmeye tutulacaklardı. Sonucu değiştirmeyecek olsalar bile. Ertesi gün Hermes'i kaşarlanmış bir hilekâr ilan eden kameralar, bu nedenle Hephaistos'un zaferini bir kez daha teyit etmişlerdi. Sürgülü hesap cetveli kullanan demircinin kafasında nasıl hile yapılacağı değil, matematiksel olasılık hesapları bulunuyordu.

Hermes evden ayrılarak caddenin karşısına geçti ve Pire'ye giden 31. hattın raylarının üzerinden bir sıçrayışta atladı. Buradan da saygılarını sunmak için Hephaistos'un tapınağına doğru yöneldi. Bir dahaki sefere beni bu kadar kolay yenemeyecek, diye geçiriyordu içinden, fakat pokerde ikinci sınıf bir tanrı olarak kalacağım da bir gerçek, bununla yaşamaya alışmalıyım.

Üzerinde pişmemiş simit hamuru rengi bir kıyafet olan Hera bile izlemişti oyunu. Zeus'un ta Amerika'ya kadar gitmesinin sebebi bu kıyafetti belki de. Geçen yüzyıl boyunca siperlerde oyun kağıtları ile yatıp kalkan Ares de oradaydı elbette. Hâlâ tehlikeli bir yaştıydı, bu yüzden herkes onu genç ve güçlü bir erkeğin kafasına geçmesi için uyarıyordu. "Ya da bir kadının" dedi Knidlberger'in ölümünden sonra bir kez daha erkek olmayı tercih eden Aphrodite. Fakat Ares riskten hoşlanıyordu. O, savaşçıların tanrısıydı. Bu gerçeğin poker için de geçerli olmasından dolayı fişlerini hemen elden çıkartmış ve oyunun geri kalan kısmına seyirci olarak devam etmişti.

Hermes'in ise önündeki süreçte ne oyun kâğıdı, ne de fiş görmeye tahammülü vardı. Demirciler Tanrısı'nın gurur dolu şu sözleri kafasında yankılanıyordu: "Ben bir sistemim, bana karşı kazanılmaz!"

Eski Agora'nın kalıntıları arasında attığı bir turdan sonra (buraları bir zamanlar onun bölgesiydi, en azından Akropolis'in üstündeki dindar Manhattan'dan daha fazla ona aitti), önlerinde uzun uzun pazarlıklar yapılan eskici dükkânlarının sıralandığı kısa Hephaistos'un Sokağı'nı dolaştı. sonra geri döndü ve Astingos Sokağı'ndan geçip, Hermes Caddesi'ne geri döndü. İlginçtir ki, burada Hephaistos Sokağı'nda olduğundan çok daha fazla demirci dükkânı bulunuyordu. Bu dükkânlardan birinin önünde ki bir ızgarada, kar beyazı stripordan yapılma bir kuzu çevriliyordu. Hepâsfin adamları uzun zamandan beri bu tür şeyleri şaşkırtıcı bulmamaktaydılar. Çarpma ve bölmenin bu art niyetli tanrısı her şeyi önce bölmeye, sonra da dikkatleri yalnızca küçük bir parçaya çekmeye alışmıştı. Stripordan yapılma kuzu kebabı! Her tanrısal gözün bakışlarını başka yöne çevireceği bir görüntüydü bu.

Fakat Atinalıların doğru yaptığı bir şey de vardı: Hermes ismini bu isme en uygun sokağa vermişlerdi. Değişik dünyaların iç içe geçtiği bu cadde, bir zamanlar kraliyet sarayı olan parlamento binasının hemen altındaki Anayasa Meydanı'nda başlamakta, mümtaz otel, kürk ve parfümeri dükkânlarından dolayı bir süre epey itibar görmekte, az ileride ise küçük burjuvalaşmaktaydı. Önce etrafı meyhanelerle çevrili eski bir manastır çarpıyordu göze, onu paslı tenekeden yapılma panjurlarına kilit vurulu dükkânlar izliyor, üstüne üstlük caddenin orta yerinde bir de "Hermes Caddesi Tiyatrosu" bulunuyordu. Sayıları giderek artan zanaatçı dükkânları genellikle bodrum katlardaydı ve içlerine dar taş merdivenler vasıtasıyla giriliyordu. Hermetik tiplerin sayısında da belirgin bir artış görülmekteydi burada; tutsak serüvenciler, ezilen kâhinler, hitabet yetenekleri henüz anlaşılammış inatçı insanlar. Philippou ve Karaskaki köşelerinden sonra dükkânlar daha da harap bir görünüm arz etmeye başlamışlardı; inşaat firmaları, inşaat sahaları ve depolar. Sağ tarafta antik bir kazı alanı, Hermes Sokağı'nın bittiği yerde ise bir otobüs garajının yanı sıra, iki adet de dikkörtgen baca bulunuyordu. Kendisine ikâmet olarak seçtiği benzin istasyonunun üstündeki eski evi, Atina'da attığı bu ilk turda böyle keşfetmişti.

Hermes bu kez aksi yöne doğru yürümekteydi, Athena ile olan randevusuna rağmen, nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu. Önündeki yüz yılı geçireceği yerde bulunuyordu şimdi, zamandan bol bir şeyi yoktu. Astingos köşesindeki motorsiklet mağazasının önündeki masalardan birine oturdu, çünkü orada sadece güçlü makinalar ve yedek parçalar değil, bir bardak çay da satın alınabiliyordu.

Viyana'daki poker partisinin üzerinden üç hafta kadar geçmişti ve Hephaistos'un kışkırtıcı bir yavaşlıkta teker teker açtığı son "floş ruvayal"ın görüntüsü, zihnine giderek daha çok işliyordu. Üçten yediye kadar karo serisinden olan kâğıtları neredeyse askeri bir düzen içinde art arda dizmişti. Karo! Karodan daha aptalca bir renk olabilir miydi? Kendi önünde ise, birbirlerine son kez omuz veren dört kız bulunuyordu, boşu boşuna soyunmuş, utanç içinde, öylece yatıyorlardı. Tanrılarına son bir kez olsun yardım edememişti kızlar. Aklına ilk gelen düşünce şuydu: Litvanya'da öğrenmek yerine, Las Vegas'ı tercih etmeliydim! sonra da Hephaistos'un dostça bir tavırla yaptığı açıklama işitilmişti: "Kendine güvenen bir sahtekârdan daha kolay yenilecek kimse yoktur. Günümüzde düğmelerine basmaktan başka bir şey gerektirmeyen bilgisayarlar dışında oyun imkânı kalmayışına epey üzülüyorum. Klasik sahtekârlar her zaman için kolay yutulur bir lokma olmuştur. Yazık! Sen bunların en sonuncusuydun belki de!"

Herkesin gözü önünde video kaydı tescilli bir yenilgi. Geri kalmış ve en önemli şeyi kavramamış yaşlı Hermes olarak, kendisiyle baş başa kalmıştı şimdi. İçinde bulunduğu duruma katlanılması çok zordu, kendi kendini kurnazca küçültmenin tanrısı için bile. Poker partisinde başına gelenler, tüm dünyadaki kendi adamlarının, Hermes-insanlarının durumunu da yansıtmaktaydı: Korkusuzdular, şanslarına güveniyorlardı, arsızca sahtekârlık girişiminde bulunuyorlardı. İşte bu yüzden de daha üstün kontrollü bir mantık, onların gerçekçi olmayan oyun hamlelerini hemen fark ediyor, sonra da ya yavaşça etkisizleştiriyor, ya da boyunlarını kırmalarına sebep olacak tehlikeli maceralara yönlendiriyordu.

Hephaistos'un sisteminde sahtekârlar birer budalaydı, budalalar ise birer sahtekâr. Belki de Hephaistos, Hermes'in poker teklifini bu dünyada artık ona ve Hermetiklere yer olmadığını ezici bir biçimde göstermek için kabul etmişti.

Nezih bir lokantanın teras bahçesinde oturan Athena, gerçekten de sigara içiyordu! Onu uzun yıllar bedeninde taşımış olan insanın ölümünden sonra, tıpkı Hermes gibi artık kendi gerçek görüntüsünde yaşamaya başlamıştı. Ve dünyanın bundan böyle tanrıların cesaretinden mahrum kalmaması durumunda, uygun bir kamuflaje zaten gerek kalmayacaktı. Bu çok sevindirici bir gelişmeydi, çünkü yabancı kafaların kıvrımlarının arasında dost meclislerinde konuşulanların çoğu yitip gidiyordu.

Athena'nın üzerindeki giysi pahalı, rahat ve zarifti. Hermes onun motosikletçilerin orada buluşmak istemeyişinin nedenini şimdi anlıyordu. Onun tanrısasal yüzünün güzelliğini gören herkesin ağzı beş karış açık kalırdı; hoş, burada da durum pek farklı değildi ya! Athena onun bu arada kalınlaşmış esmer tenini hayranlıkla süzdükten sonra, Viyana'da neler yaptığını sordu.

"Güzeldi. Bolca buz pateni yaptım."

Hephaistos tarafından Atina üzerine konan giriş çıkış yasağı kalkalı henüz iki gün olduğu için, Athena poker partisini kazananın kim olduğunu dahi bilmiyordu. Hermes'in özgürlüğünün ve dünyanın kaderinin söz konusu olduğu söylentisi kulağına kadar gelmişti. Eğer gerçekten de öyleyse, o takdirde kazanan Hermes olmalıydı.

"Kaybettim, kaybettim! Hephaistos kazandı" diye yanıtladı onu Hermes. "Beni rezil etti. Fakat sonuçta kazandığı şey, onun tarafından oyun olarak görülen şeydi. Ben kendi oyunumu verilen aralarda ve yemeklerde oynadım. Bilirsin, yüksek bahisli poker partilerinde sık sık kibar ve gösterişli

konuşmalar yapmak usulü vardır. Ben zaten baştan kazanmıştım; tüm kozlarımı açık oynamış ve onun bacaklarıyla koltuk değneklerini aynı anda yerden kesmişim. Fakat kâğıtlarla oynanan oyunu da kazanmak isterdim. Bazıları öyle olduğunu düşünse bile, oyunu bilerek ve isteyerek kaybedecek kadar bilge değilim."

"Ona nasıl blöf yaptın?"

"En önemli blöfüm, oraya gerçekten de poker oynamak için geldiğim konusunda onu ikna edebilmemdi. Bundan bir an bile şüphe ermedi - ta ki çok geç olana kadar."

"Anteros onu etkileyebildi mi?"

"Eros olacak o küstah yumurcak onunla 'Ossi'* diye dalga geçmeye kalkışınca, sinirlenip odayı terk etti ve oyun süresince bir daha gözükmedi. Hiç kimse her ikisinin de adlarının neden 'os' ile bittiğini bilmiyor! Fakat sihri etkisini göstermeye başlamıştı bile, hatta Hephaistos üzerinde bile!"

* Ossi: Daha çok eski Demokratik Alman Cumhuriyeti topraklarında yaşayan insanlara batılılar tarafından alaycı bir maksatla takılan lakap.

"Kozların neydi?"

"Diğer tanrılar. Örneğin bu konuda tecrübesi olan Ares, ona uzun bir nutuk attı ve ölümsüz insanlar fikrinin hiç de parlak olmadığını, ölümsüz insanların aptal ve yaşam yorgunu olduklarını, yaklaşık yüz yirmi yaşlarından sonra ise çekilmez ve sefil olacaklarını anlattı. Bu yaştan sonra insanlar bir köşeye sinerek kendi kendilerine konuşur, yaşamdan bıktıkları için de yumruklarıyla kafalarına vurup dururlarmış. 'Onların psikiyatri kliniklerini dolduracakları kesin' dedi Ares, 'fakat dünyaya asla hükmedemezler.' Ares'in bu anlattıkları Hephaistos üzerinde bayağı etkili oldu, çünkü o başka türlü olacağını tasavvur etmişti. En önemli kozum ise, benim oraya gerçekten de poker oynamak için gittiğime inanmış olmasıydı."

"Gerçekten de tek eşli bir yaşam sürdüğün doğru mu? Hayatındaki tek kadının uzun süredir kayıp olarak bilinen Helle'ymiş!"

Hermes afallamıştı. Anlaşılan erkekler arasındaki ölüm kalım mücadelesi Athena'nın çok fazla ilgisini çekmemişti.

Tam bu anda Apollon teras bahçesinde görüldü. O da kendi gerçek görünümündeydi, Fakat Işık ve Şeffaflık Tanrısı'nın olması gerektiği gibi çıplak değildi; üzerinde uzun beyaz çoraplar ve meşhur etekliğiyle gayet savaşçı bir milli kıyafet taşıyordu. Etrafta Athena'dan daha fazla ilgi uyandırmıştı.

"Dış görünümümü dikkate almayın lütfen! Bugünkü giyim kuşam konusunda fazla becerikli sayılmam. Neyse ki Ulusal Müze'de aradığımı bulabildim." Arzusu uyarınca onun dış görünüşü hakkında yorum yapmadılar ve ondan oturmasını rica ettiler.

"Nasıl olsa artık yine bir arada oturabiliriz" dedi Hermes tek gözünü kırparak.

"Onunla kehanet hakkında konuşmaya başladığın anda, oturduğu yere yığılıp kaldı" dedi Apollon.

"Kehaneti tam aksi yönde değiştirdiğini nereden biliyordun?"

"Hiçbir şey bilmiyordum. Sadece şansımı denemek istedim. Senin de bildiğin gibi, söylediklerimi işitince donup kaldı ve her dediğimi onayladı. Tıpkı suç üstü yakalanmış bir katil gibi."

"Yazık ki sen orada değildin Athena! Yoldaş Herdhitze sandalyeye çöküp kaldı, koltuk değnekleri elinden kayıp yere düştü, çenesi titremeye başladı ve sonra da bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Her şeyi yanlış yapmış, artık işlerin üstesinden gelemiyormuş ve gelmek de istemiyormuş, çok yalnızmış falan filan... Onu teselli ederek aslında iyi biri olduğunu, Zeus ve bizimle birlikte devam etmesi gerektiğini söylemek zorunda kaldık. O da hepimizi sevdiğini, fakat bu durumda mutlaka Tartaros'a gitmesi gerektiğini söyledi. Neyse ki Hermes uygun bir çözüml buldu: Kaz dışkısı kullanılarak demirin sertleştirilmesi dahiyane bir buluştu ve Notre Dame'ın dökme demir kapılarının önünde ancak saygıyla boyun eğilebilirdi! Hephaistos bu sözler üzerine ağlamayı bıraktı ve ıslak suratıyla gülümsedi: 'Haklı olduğun yerde, haklısındır.'"

"Fakat en ilginç olay daha evvel, oyun arasında oldu!" diye atıldı Hermes. "Sydney'deki astronomdan gelen beklenmedik bir haber. Yanardağ kardeşi son anda alt eden, yine bilimin kendisi oldu."

Athena'nın "bilim" sözcüğüne kulak kabartması üzerine, Hermes anlatmaya devam etti: "Bu iyi bir haber değil Athena. 14 Ağustos 2116 tarihinde beş kilometre çapında bir meteor dünyaya çarparak tüm yaşamı yok edecek. Bu acı gerçek Apollon'a poker partisinden hemen önce iletilmiş. Hephaistos'un yapmayı düşündüklerini, göktaşı yerine getirecek. Böylece o da tasarılarından vazgeçip, bizimle birlikte şerefli bir sona hazırlanacak. Topu topu yüz yıldan biraz daha fazla vaktimiz var.

"Gitmemiz gerekiyor" diye araya girdi Dakiklik Tanrısı Apollon. "Babamız akşama doğru Palâa Kaimeni'ye varmış olur. Vaktinde yetişemezsek çok ayıp olur."

Athena ise bambaşka şeylerle ilgileniyordu. "Burada yalnız olman ve benimle buluşman Helle'yi kıskandırmıyor mu?"

"Hayır."

"Peki ya sen onun yokluğuna dayanabiliyor musun?" diye sordu Athena.

"Hayır."

Helle gökyüzünü inceledi. Santorin Adası üzerinden uzun bulutlar geçiyor ve aralarından güneşin ışınları sızıyordu. Neyse ki en azından Hades bulutların yardımıyla Zeus'u karşılamaya yetişebilecekti. Helle'nin üzerinde durduğu Palâa Kaimeni Adası'nın platosu, daha düne kadar tam bir ölüm sessizliğindeydi. Zaten bu özelliğinden dolayı buluşma yeri olarak seçmediler burasını. Olimpos, en kutsal yerlerinde kamp kurup eğlenen turistlerle doluydu.

Helle, yelkenli teknelerden oluşan küçük bir filonun güneybatı rotasını takip ederek Palâa Kaimeni'ye doğru yaklaştığını gördü: Tekneler, servis yapacak garsonlar, müzisyenler, nektar, ambrosia ve alışkın olanlar için insani yiyecekler ile yüklüydü. Birkaç fiçli bira ve şarap da cabası. Aynı anda

aşağıdaki küçük limana Hephaistos'un motorlu teknesi yanaşmaktaydı. Helle, onun yukarı tırmanmasına yardımcı olabilmek için, aceleyle aşağı indi. Aslında helikopteri ile gelmek isterdi, fakat diğer tanrılar onu bunu yapmaktan men etmişlerdi.

Tanrılardan bazıları gelmişti bile. Schmidt Duvarı'nın üstünde gezinen Artemis, eleştiren bakışlarla Phira'nın sürekli tüten çöplük alanını inceliyordu. Hestia ise, bu yüksek platonun ortasında çok ihtiyaç duyulan ateşin yakılmasıyla ilgileniyordu. Fakat burada yamçı bir şeyler bulmak oldukça zordu. Cılız maki çalılıkları dışında hiçbir şey yetişmiyordu adada. Yakacak odun getirecek tekneyi beklemekten başka çareleri yoktu. Anteros o havaya diktiği işaret parmağı ile Eros'a gayet yavaş olarak "iyi niyet ve ölçülü olmak" konusunu anlatıyordu. Eros ise o anda Anteros ile barışıyor gözükmenin faydalı olacağını düşünerek, sabırla onu dinlemeye çalışıyordu. Ares ise bir kayalığın yanına diz çökmüş, büyük bir çabayla toprağı kazmaya çalışan bir kara böceğı hiç kımlıdamadan izliyordu. Küçük bir kartın üzerine not aldı: "Raiboscelis azureus, günlük ilkbahar çalışması." Bakışlarını tekrar az önce baktığı yere çevirdiğinde, bir kıklad kertenkelesinin (*podarcis erhardi*) gözlem objesini kaptığını gördü. Hayvan yiyeceğıyle birlikte kara yosunlarının (*selaginellaceae*) altına girerek gözden kayboldu.

Şölenin neden düzenlendiğı pek belli değildi. Acaba dünya iyiye gitmeye başladığı için mi, yoksa tanrılar arasındaki yeni uzlaşmanın bir sonucu olarak bunun mümkün kılınmasından dolayı mı? Viyana'daki poker partisinden önce de insanlar aniden sebepsiz yere değışmeye başlamışlar ve bu değışim üç hafta içinde tüm dünyayı sarmıştı. Anteros'un karşı-sevgisinin etkilediğı tüm insanlar sükûnetleri, bilgelikleri ve canlılıkları ile dikkatleri üzerlerinde topluyorlardı. Hermes'i kafalarında konuk eden insanlar aramayı unuttular ve bulmayı öğrendiler, üretken tembelliğı geliştirdiler, yaptıkları işin kurbanı olmaktan çıkıp, başarılı olmanın mutluluğunu tadar oldular. Artık kimse bir işletmede yapılmaması gereken şeylerin listesini çıkarmakla uğraşmıyordu. Bunun yerine masanın başına oturup gözlerini kapatıyor ve işletmenin başarılı olduğu bir filmi hayal ediyorlardı. Sonra da hayal ettiklerini hayata geçiriyorlardı. Jean-Claude, "Le Connétable" takma adıyla yazdığı eserlerde, hesap işlerini başkalarına bırakacak kadar başarıya ulaşmıştı. Hermes'in doğru anda başının ağrımamasını sağladığı genç, artık gitarıyla salonları dolduruyordu, Nathalie Ritberger Almanya cumhurbaşkanı olmuştu, Rosangela iyi bir mimardı, Freystadt/Oberpfalz'daki demirci ise, Latin Amerika yetişkinler dans şampiyonu olmuştu. Venedik'teki kilisede günah çıkarıcı papaz, Paris'te dünyanın en iyi müzikhollerinden birini yönetiyordu. Romualdas Atina'da makina mühendisliğı ve pandomim öğrenimi görmüyordu; öğretmenlerinden tehlikeli denilecek derecede ilerideydi.

Fakat Hermes'in bu çağa olan etkisi, şaşılacak kadar geç ortaya çıkmıştı. Anteros bile bu konuya dikkat çekmekten kendini alamamıştı.

Fakat doğrudan bir tanrısal yardım olmadan da dünyadaki nefret ibresi düşmeye başlamıştı, gizlice yapılan ve övünç sebebi sayılmayan yardımların sayısında belirgin bir artış vardı, yabancılara, çaresizlere ve dışlanmışlara karşı da daha anlayışlı davranılmaya başlanmıştı. Ve hepsinden daha önce, Hermetikler ve Apolloncular arasında birbirlerine karşı kayda değer bir tahammül göze çarpmaktaydı. İçlerinden hiçbirinin kehaneti bilmesinin mümkün olmamasına rağmen birbirleriyle iyi geçinmeye başlamışlardı; neredeyse elle tutulacak kadar belirgin bir durumdu bu.

Korkusuz korsan Hermes, galip gelmişti. Neyse ki şef ya da genel sekreter gibi bir şey olmayı düşünmüyordu. Tekrar dünyada sürtüp duracak, ilginç şeyler keşfedecek, şakalar yapacak, her türlü

çalışmadan kaçınacak, buna rağmen de tanrılar tanrısı olacaktı, çünkü iyilik onun sayesinde kötülük olmaktan kurtulmuştu. Derinliklerden ve bilinmeyenden korkmayanlar, yabancı dünyaların insanları, risk almayı sevenler, Hermes sayesinde evrende yeniden bir yer edinmişlerdi.

Toplamanın çarpmaya üstün geldiği gerçeğini, Hephaistos da kabul etmişti. Zaten bu arada çim kökleri, kartopu ağaçları ve eğrelti otları hakkında konuşmayı tercih etmeye başlamıştı. Bilgisayarları çarpım devrinin yıldızının söndüğü sonucuna ulaşmışlardı. Sadece bazı basit işlemlerde, diyordu Hephaistos, çarpım da küçük bir rol oynayabilir!

Sonuçta bu şölen için yeterince sebep vardı. Bundan böyle hiçbir tanrı can sıkıntısı çekmeyecekti. Olimposluların geçmişteki bıkkınlıklarının nedeni şimdi apaçık ortadaydı: Can sıkıntısına sebep olan dünya veya insanlar değildi, tam aksine, omuzlarına yüklediği dağ gibi işlerin baskısı altında inleyen, yapayalnız Hephaistos'un diğer her şeyi acımasızca yok eden üretim çılgınlığıydı. Gelecek daha iyi görünüyordu. Keşke birazcık daha uzun sürebilseydi! Gökteşinin çarpmasına sadece yüz on altı yıl vardı ve bu tanrılar için oldukça kısa bir süreydi.

Athena, Paläa Kaimeni'ye gelir gelmez etrafına bakınarak Anteros'u aramış, son görüşmelerinin üzerinden oldukça uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, onu büyük ayaklarından tanıdı. O zamanlar Anteros'a kendisinden uzak durmasını söylemişti, çünkü kendisine âşık olan tanrılar, onda karşı-sevgi uyandırması için sık sık Anteros'a baskı yapıyorlardı - bu tanrılardan biri de Hephaistos idi. Anteros kendisine yapılan baskılara boyun eğmemiş ve ondan uzak durmuştu, Athena da bunun değerini takdir ediyordu.

"Anteros, Hermes'e ne yaptığını bilmek istiyorum. O binlerce yıldan bu yana beni sevmiştir ve ben de bundan kesinlikle rahatsız olmuyordum. Oysa şimdi beni Helle ve tekeşliliğin mükemmelliği hakkında konuşmak için ziyaret ediyor. Bu işte senin parmağın olduğundan şüpheleniyorum."

"Beni şaşırtıyorsun Athena. Senin onurlu bir genç kadın olarak her zaman yalnız kalmayı istediğim düşünüyordum?"

"Prensip olarak evet. Fakat bunun son zamanlarda gereğinden fazla ciddiye alınmasından da pek hoşlanmıyorum doğrusu. Hermes'in en sevdiğim yanı, onun bütün kadınları sevmesidir. Ve benimle bunun sözünü dahi etmeden birlikte olabilmesidir."

"Sen oldukça zor bir vakasın Athena! Hiçbir şeyi geriye alamam. Ama onu uygun bir fırsatta biraz sana doğru ... birazcık ... bu konuda biraz düşünmem gerekiyor. Karışıklık yaratmaya alışkın değilim."

"O halde şimdiden çalışmaya başla" diye gülümsedi Athena.

Hermes ve Helle gezmeye gittikleri kayalıklardan geri dönerek, diğerlerine katıldılar. Mevsim açık havada yapılacak bir şölene pek uygun değildi aslında, fakat Hephaistos yeraltı kanalları vasıtasıyla denizi ve kayalıkları ısıtmayı başarmıştı. Tabii belli bir dereceye kadar yapabiliyordu bunu, aksi takdirde kükürt kokusu dayanılmaz bir hal alırdı. Aiolos'un esmesini sağladığı gönülleri okşayan sıcak meltem ise, herkes tarafından memnuniyetle karşılanmıştı.

Zeus öğleden sonrasının geç saatlerinde adaya gelmişti. Doğası gereği gelirken küçük bir fırtınayı da beraberinde getirmişti, fakat şölen için geldiği her halinden belliydi: Gelişinin hemen akabinde bulutları uzaklaştırmış ve akşam güneşinin parlamasını sağlamışta. Önüne yazılı olarak bir nevi konferans gündemi konulduğu zaman alnını kırıştırdı ve gelişi güzel yirmi sekizinci sayfayı açtı:

"XXI 7 c: Yöre cinlerini düzenli olmaya davet etmeliyiz. İnsanların içki şişelerinde eksilen içki miktarı, normalde eksilmesi gerekenden çok daha fazla."

Zeus konferans gündemini Hestia'nın ateşine attı, çünkü ne çözüm bekleyen işlerle ilgilenmek, ne de akıl vermek istiyordu. Hele konferans gündemini hiç mi hiç istemiyordu. Şölen, müzikle başladı. Bu arada dünyanın en ünlü bateristlerinden biri olan Charles, özel olarak ABD'den getirilmişti. Birbirleriyle yeni tanışan birçok tanrı vardı - bu yüzden sık sık insanlar dünyasının el kitaplarını *Who's Who* olarak kullanıyorlardı.

Hermes, kendisiyle karşılaşmaktan kaçınır gibi bir tutum içinde olan Anteros'u kolundan tuttu. "Dur, seninle konuşmak istiyorum!" Sonra sesini yumuşatarak devam etti. "Athena'yı platonik de olsa her zaman sevdiğimi bilirsin. Onun yalnız ve özgür kalma arzusuna saygı gösterdim. Fakat en son yaptığımız görüşmedeki umursamaz tavırları biraz ağırıma gitti doğrusunu istersen. Neredeyse beni dinlemiyor bile. Uygun bir fırsatta onda küçük bir özlem uyandırabilir misin - bana karşı elbette."

"Neler yapabileceğime bir bakayım" diye cevap verdi Anteros. Bu arada aklından şunları geçiriyordu: Şu işe bak! Bu ikisi birbirini seviyor ve buna rağmen her biri ötekini kendisine âşık etmemi bekliyor. İşadamı olsaydım, büyük işler yapabilirdim. Bu arada başka bir düşünce daha filizlenmişti zihninde. Şimdiye kadar hiç denemediği bir şey vardı: Neden bir kerecik olsun kendisiyle ilgilenmiyordu ki? Kaunas ve Moskova'dan bu yana Helle'ye âşıktı. Belki de Helle'yi görsel açıdan etkileyerek ayakkabılarını birkaç numara küçük görmesini ve kalın gözlüklerinde erotik bir cazibe bulmasını sağlayabilirdi. Karanlıkta ağır adımlarla adanın en yüksek tepesine kadar çıktı. Hermes'in uzun süre asılı kaldığı kaya duvarının tam üstünde durarak, uzaklardaki Thera ve Theresia'nın titrek ışıklarına baktı. Hayır, diye düşündü, her zamankinden daha da yavaş çalışsam bile Helle'yi etkileyebilmem çok zor.

Hephaistos, herkesin dinlemek üzere beklediği konuşmasını yapmak üzere, babası Zeus'a yöneldi.

"Bir sürü halt yedim baba. Kendime çok fazla güvendim. Fakat özür dilemek niyetinde değilim, senden yönetimi tekrar devralmam ve vekâletnamelerle idare etmeni istemiyorum. Dünya iyileşme yolunda ve böylesi biz tanrılar için de daha eğlenceli olacak. Rahatını bozmak istemiyorum, ama bu talebimin gerekli olduğuna inanıyorum. Seni hiç kimse temsil edemez."

Zeus, küçük bir sabırsızlık belirtisi gösterse de, başıyla Hephaistos'u onayladı. Orada bulunanların tümü, Zeus'un uzun konuşmalardan ancak kendi yaptığı takdirde hoşlandığını biliyordu. Bunun dışında, ortadan yok olmakla bu gelişmelere biraz da kendisinin sebep olduğunun gayet iyi farkındaydı.

Hephaistos'un konuşmasını kısa kesti: "Elbette, oğul, memnuniyetle geri gelirim. Her tanrı bir diğerinin yardım çağrısıdır, ne fazla, ne de eksik. Bunun yanı sıra anladığım kadarıyla Helga Herdhitze ve Stendal'dan Jochaim Winckelmann olmasalardı, bugün burada bir araya gelemezdik.

Bundan dolayı her ikisinin doğum günü olan 9 Aralık'ta bundan böyle büyük bir poker partisi düzenlenecek. Hades, Helga'nın bu tarihte insan dünyasına geri dönerek poker partisine katılmasını kabul ediyor."

"Hades kabul ediyor" cümlesi bu akşam oldukça sık duyuldu, fakat bu cümlenin hafif bir rica tonuyla söylendiği de kulaklardan kaçmamıştı. Ölüler Tanrısı'nın sağı solu hiç belli olmazdı, fakat şimdi Zeus'a çok açık bir destek sunmaktaydı: En azından Helga olayı tamamdı.

Zeus gayet ölçülü bir alçakgönüllülük sergilemesine rağmen, konuşurken sesine metalik bir ton vermeyi de ihmal etmiyordu. Herkes gayet iyi anlamıştı ki, Zeus tanrıların karşısına çıkmayı, hükmetmeyi ve saygı uyandırmayı unutmamıştı. Hermes, onun daha şimdiden Sparta'daki Çilli Nelly'yi ve New Athen'deki okçuluk kulübünü özlediğini hissediyordu. Zaten dünyanın artık bir patrona ihtiyacı olup olmadığı da tartışma konusuydu.

Hephaistos bağışlanmıştı. Vicdanından büyük bir yük kalkmış olarak diğerlerinin yanına gitti, Helle ile baba-kız dansını bir ayı gibi oynadı ve bol miktarda bira içti. Hatta işi şarkı söylemeye kadar bile vardırırdı.

Yüzyıllar boyunca yazılı belgelere, teknik ve veri tabanına güvendiği için, aklına sadece bölük pörçük ezgiler ve birkaç mısra gelmekteydi. Almanca olarak: "Hey hey, deniz mavi, ne kadar mavi", "Önünde bir hedef var ya", "Tiro'l'de güller hediye edilir" gibisinden birkaç dize söylüyor, sonra lay lay lom diye devam etmek istiyorsa da, bir türlü başarılı olamıyordu. Fakat bu kadarını becermesi bile yeterince hayranlık uyandırıcıydı.

"Beceremediğimi biliyorum" diye bağırdı Hermes'e, "fakat gerçeği söylemek gerekirse, ben hiç hesap da bilmezdim. Ve siz, sevgili dostlarım, siz de taşların yüzeyini okuyamıyor ve gelecekte haber veremiyorsunuz. Bunun gözümünden kaçtığını sanmayın."

Herkes güldü. Hermes de ona seslendi: "Bizler uykusuzluğa bile tahammül edemiyoruz. Gerçek bu. Nihayet 'Hermetik' kelimesinin anlamını kavramaya başlıyorsun. Bundan sonra bu sözcüğü duyduğun zaman, lütfen fenalaşma. Evet, Hephaistos hesap yapamıyor ama, o burada ve bu çok şey ifade ediyor. Hermes'in elinden de bir şey gelmiyor, fakat sadece varlığı bile bir şeyler değiştirebilir. Apollon ise güzel bir rüyadan öte bir şey. Bir garson o, hem de iyi bir garson, yok, şayet bir garson değilse de, bir yazar... "

"Yeter, seni ortalık karıştırıcı!" diye bağırdı diğer tanrılar. "Sen kendine dair bir şeyler söylemeden önce, biz senin hakkında her şeyi biliyorduk."

"Doğru! Sizler benim içimi okuyabiliyorsunuz, onun için de benden üstünsünüz" diye cevap verdi Hermes saygıyla. "Hazır herkes bir araya toplanmışken söyleyeyim ki, eskiden olduğu gibi yine haberciniz olacağım. Ve yemin ederim ki, eskisinden gıdım daha güvenilir olmayacağım. Hades uçuş donanımlarımı bana geri vermeyi kabul etti. - Apollon nerede? Ona bir şeyler sormak istiyordum."

"Buradayım" dedi aranan şahıs ve ateşin yanından doğruldu. "Bilmek istediğin nedir?"

"Senin yeni araştırmalar ve bilimle neredeyse hiç ilgin yoktu. Buna rağmen Viyana'da son sözü

söyleyen o yaklaşan felaket haberini öğrenmeyi nasıl basardın?"

Kusursuzluğun ve Salt Gerçekliğin Tanrısı Apollon, derin bir soluk aldı.

"Uydurdum."

Karşı konulmaz bir kahkaha tufanı koptu. Üç bin yıllık bir süre zarfında, ikinci kez oluyordu böyle bir şey. Tanrılar yürekten gülmeye başladıkları zaman, çok gürültü çıkartıyorlardı. Paniğe kapılan on beş koyun kayalıklardan aşağı yuvarlandı. Komşu adadaki turistler, kartpostal yanardağının patlamak üzere olduğunu düşündüler. Cesaretli olanlar kameralarını çıkartırken, korkaklar gemiye doğru koşuştular. Hatta ta Phira'da, 'Taverna Mhytos'un önündeki savaşçı anıtının etrafındaki taş banklarda oturan insanlar bile başlarını kaldırarak koya baktılar ve bu kadar ıssız bir yerde böylesine gülecek ne olduğunu merak ettiler.

SONSÖZ

Halkların tanrılara ve kahramanlara dair öyküleri, yazı sanatından günümüzde olduğu kadar çok etkilenmemiş bir dönemde ortaya çıktıkları için, hiçbir zaman tam olarak kaydedilmemişlerdir. Hiçbir anlatıcı, kendisinden önce anlatılanlara kölece bir bağlılık hissetmiyordu. Tanrıların algılanış farklılıkları sonucu yeni hikâyelerin ortaya çıkışı da ancak bu sayede olmuştur. Anaerkil toplum düzeninden ataerkil toplum düzenine geçiş, tanrılar dünyasında da pek çok şey değiştirdi, buna bağlı olarak da, yüzlerce yıl süren bir süreç çerçevesinde tanrıların temsil ettikleri olgularda da bir incelme söz konusu oldu: Böylece eskiden sadece bir Phallus ile temsil edilen Bereket, Sürü ve Çoban Tanrısı Hermes; hırsızlığın, çenebazlığın ve keskin kavrayışın tanrısı, tanrıların habercisi, karanlık gecelerin, kavşakların ve sezgisel çözümlerin koruyucusu, hatta ölümler ülkesine giden ruhların refakatçisine dönüştü.

Yunan Mitolojisi'ni geleneksel anlatımlardan bağımsız olarak işleme hakkına sığındığım için, kitabımda tümüyle benim tarafımdan eklenmiş bazı ayrıntıları belirtmek istiyorum. Aşağıda belirtilen şahıslar veya olaylar, geleneksel anlatımda kesinlikle yer almamaktadır:

Hephaistos'un "teker adam" tasarımından tekerleği icat etmesi. Hephaistos'un iktidarı Zeus'tan devralması veya zorla ele geçirmesi. Hermes'in herhangi bir nedenden dolayı herhangi bir yerde zincirlenmiş olması (böyle bir şey, şayet gerçekten olmuşsa, yalnızca Prometheus'un başına gelmiştir). Helle'nin, Athamas'ın değil, Hephaistos'un kızı olması (geleneksel anlatımda annesinin Sis Tanrıçası Nephele olduğu belirtilmektedir). Helle'nin Hellespont düşüşünden sağ olarak kurtulması. Tanrıların sağ kulağa sıçradıkları (antik anlatımlarda başkalarının kılığına girebildikleri bilinmektedir). Tanrıların çarpma ve bölme işlemlerini yapamadıkları. Hades'in parlayan gözlere sahip olduğu. Anteros'un karşı-sevgi yaratma biçimi (ancak Atina'da Metöklerin, yani "yabancı Atina vatandaşlarının ona adadıkları bir tapınak olmuş olmalıydı). Ayrıca Athena'nın sigara içip içemeyeceği konusu, Yunan Mitolojisi hakkındaki pek yüzeysel bilgilerimiz sebebiyle kesin olarak reddedilmelidir. Son olarak eklemek istediğim bir şey daha var: Stendahl'ın Altmark bölgesindeki Stendal şehrinde Schdewachten Caddesi 19 numarada Minette adında bir kadınla geçirdiği aşk gecesinden, şimdiye kadar yalnızca Jürgen Eggebrecht tarafından "Kuzeyli Kavimlerin Boyun Eğişi" adlı eserinde (Kurt Desch tarafından 1971 yılında "Baba Evi" başlığı altında yayımlanmıştır) dile getirilmiştir. Bilimin, yanıt bekleyen bu yakıcı araştırma konusuna bir gün açıklık getireceğini umarım.

YTY
YURT
KITAP-YAYIN

ISTEN NADOLNY ARSIZLIK TANRISI

Antik Çağ Tanrılarının Romani

*Kimse gelmeyecek miydi gördüklerini görmeye?
Bunların tümü, sarsıntı, kurtuluş ve ayağa kalkış,
sadece kendisi için mi oluyordu? İnanılır gibi değil!
Gemideki yolcular sağır, geminin Yunanlı kaptanı
ise kör olmalıydı. Figür hâlâ belirgin olarak
görülebiliyordu, çünkü üzerinde durduğu çıkıntının
en uç noktasına gelmiş, açık kolları ve dik başıyla
denize bakmaya başlamıştı...*

*Tâcirlerin, hırsızların, hatiplerin ve güreşçilerin
tanrısı, ölümler ülkesinin ruh taşıyıcısı, kanatlı şapka
ve sandaletleriyle tanrılarının habercisi Hermes
yeniden ortaya mı çıkıyordu yoksa? Sıçrayışın,
çabuk kavramanın, mutlu buluşların ve arsızlığın
tanrısı geri mi geliyordu?*